ERATOSTHENIS
CATASTERISMI
CVM
INTERPRETATIONE LATINA
ET
COMMENTARIO

CVRAVIT
IO. CONRAD. SCHAVBACH,
INSPECTOR LYCEI ILLVSTR. MEININGENSIS.

EPISTOLA C. G. HEYNE
CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTHENEM

et cum tabulis aere incisis.

GOTTINGAE,
apud VANDENHOECK et RVPRECHT.
1795.

Praeter astronomiae historiam, varia *Eratosthenis* doctrina, aetas, qua vixit, ipsiusque mythologiae ratio, suadere poterant, ut *Catasterismi* iterum in lucem prodirent. Quibus adductus rationibus hunc auctorem aggredi eaque, quae in eo notatu digna mihi visa sunt, publice proponere doctorumque virorum judicio subjicere ausus sum, omissis tamen iis, quae ad rem literariam spectant, quae alio tempore sum expositurus. Constitui enim, si id lectorum assensu fieri potest, reliqua omnia, quae exstant, *Eratosthenis* fragmenta colligere.

Antequam vero ad hunc auctoris nostri libellum explicandum manus admoveri poterat, ipse contextus acriori judicio subjiciendus erat, quia per monachorum aliorumque, quid? quod antiquio-

quiorum, vel ignorantiam vel incuriam multa in eo depravata et turbata, alia omiſſa, alia inſerta et adjecta ſunt; quo factum eſt, ut libellus nimis mutilatus et plane deformis ad nos perveniret. Quae quidem ſors eo magis lugenda eſt, quod ad reſtituendum et emendandum auctorem omni fere deſtituti ſumus ope et medela, atque omnis ſpes ſalutis tum in conjecturis criticis tum in *Theonis*, *Hygini* et *Scholiaſtae Germanici* fide et teſtimoniis reſidet.

Multa quidem in eo jam *Arnaldi*, *Ruhnkenii*, *Valkenarii*, *Weſſelingii* acumine, inprimis vero ſtudio et cura *Koppierſii* (*obſervata philologica cap.* 8. *ſeqq.*) in melius mutata ſunt; multa tamen adhuc ſuperſunt, quae correctione egeant, de quibus alia *Ill. Heyne* reſtituit, Praeceptor Venerandus, qui ſemper ſingulari cura ſaluti meae conſuluit, alia ipſe *Germanico* et *Hygino* ducibus emendare auſus ſum; in aliis *Phavorinus* et *Eudocia*, qui auctorem noſtrum exſcripſerunt, conjecturae occaſionem dederunt. Textum ad *Galei* editionem in opuſculis mythologicis excudendum curavi

ravi una cum ejusdem auctoris latina interpretatione.

In ſtellarum locis deſcribendis *Bode V. Cl.* ſecutus ſum, qui tabulis ſuis (*Vorſtellung der Geſtirne* cet.) hemiſphaeria duo ad annum o p. Chr. n. computata addidit. Stellam α in cauda urſae minoris, quae noſtro tempore polaris vocatur, ad calculum, quem *Ill. Kaeſtner* benigne mecum communicavit, inſerui, aſcenſionem rectam 346°, 49′, 42″ et declinationem 78°, 8′, 23″. Reliquas, quae addendae erant, ipſe attuli, obliquitate ecliptices (quam *Eratoſthenes* ipſe obſervavit 23°, 51′) uſus 23°, 54′ ſecundum tabulas motuum ſolis *Ill. de Zach*, ubi ea in explicatione tabularum pag. 52 ad annum 1782 ponitur 23°, 28′, 9″, 5. Figuris vero, quae in iisdem tabulis ad globum Farneſianum expreſſae ſunt, uti non poteram, cum a tergo conſpiciantur, *Eratoſthenes* vero omnes a fronte deſcriptas eſſe voluerit, cf. cap. 9 et 22. Praeterea propria ſphaerae Eratoſtheneae ratio eaque diverſa ab aliis ex ſingulis libelli capitibus tabulisque facile apparet.

Prae-

Praeterea notandum, libellum jam anno elapſo paratum et miſſum eſſe, ut excuderetur. Praeter opinionem vero factum eſt, ut nunc demum in lucem prodiret. Libri igitur partim ad mythologiam partim ad aſtronomiam ſpectantes, (praecipue *Voſs mythologiſche Briefe)*, ſingulis capitibus conferendi ſunt.

Scr. Meiningae menſe Nov. CIↃ IↃ CCLXXXXV.

J. C. Schaubach.

Corrigenda.

pag. 96. l. 33. 35. pag. 100. l. 5. pag. 105. l. 40. pro Bad. leg. Bode.

In tabula ipſa vellem utique mature ſatis monitum chalcographum emendaſſe in tab. I. *Cepheum*, qui ſine corona, ſceptro et veſte in manu exhibendus erat; porro Gemellis ſagitta et clava, Virgini autem palma in manu non bene addita eſt. Verum haec monuiſſe ſatis eſt.

Nachricht an den Buchbinder.

Die Kupfer müſſen ſo gebunden werden, daß ſie ganz heraus geſchlagen werden können.

DE

FABVLA ASTRONOMICA.

PRAEMONITA.

Fabula astronomica eandem originem et sortem cum reliquis mythorum generibus habuisse videtur. In Theogoniis enim, Cosmogoniis et gentium historiis describendis, ubi rerum naturam et causas perscrutari, phaenomenorum vim et effectum explicare, in populorum origines inquirere aut alia animi sensa exprimere conati sunt homines facultate imaginandi foecunda et praesentissima praediti, omni vero et verborum et litterarum ope destituti, ad signa confugerunt, omnia in facta commutarunt et narrationibus exposuerunt. Quae quidem omnia deinde a lyricis, tragicis et grammaticis aliisque diversimode tractata, mutata et exornata sunt; quo factum est, ut iis, qui mythologiam ad constitu-

tam aliquam notionem revocare vellent, impedimenta objicerentur haud exigua.

Aſtronomiae idem accidit. Cujus originem ad eandem aetatem redire, fabulisque eſſe implicitam, narrationes de *Atlante*, *Aſtraeo*, *Chirone*, *Hercule* aliisque paſſim traditae ſatis ſuperque probant. Atque cum in ſiderum hiſtoriis non philoſophemata vel notiones, ut vocant, abſtractas exprimere, ſed res in ſenſus incurrentes nominare aut inventi alicujus honorem poſteris tradere vellent: factum eſt, ut in iis ſideribus, quae ex prima antiquitate originem ducunt, hominum, beſtiarum aut aliarum rerum in agro obviarum nomina occurrant, rarius autem res geſtae aut facta viſu et auditu mirabilia narrentur. Quae quidem ſaeculi indoles conſpicienda eſt modo in ſtellarum motus, ortus, occaſus, modo in virium quarundam, quas illis tribuere ſolebant, explicatione.

Scilicet corporum coeleſtium motus obſervare homini rudi, agreſti, nomadum more ſub miti et ſereno coelo viventi ejusque curioſo, res videbatur non contemnenda, quippe quae ejus mentem attentam faceret, et temporis ſpatium emetiendi et conſtituendi praeberet occaſionem. Verum iſti homines parum exculti ingenii ſtellas tantum pri-

primae magnitudinis, *Arcturum*, *Sirium*, *Capellam*, *α in Aquila*, seu astra splendida et forma conspicua, *Ursam majorem*, *Virginem*, *Hyades*, *Plejades*, *Scorpium*, *Leonem*, *Oriona*, *Leporem*, *Eridanum et jam Cygnum* forte (de *Lyra* res dubia est) observarunt: *Ursae minoris* sidus secundum *Theonem* ad *Aratum (Phaen. v. 26.) Nauplius*, *Palamedes* vero teste *Nauplio* ipso *(v. Achill. Tat. in Arat. Petav. Uranol. pag.* 73.*)* *Ursam majorem* et *Sirium* in coelo collocavit. Praeterea in *Homeri* et *Hesiodi* scriptis *Bootes*, forte *Arcturus* tantum, *Hyades*, *Plejades* atque *Orion* occurrunt, quibus et auctore nostro *Virginem* annumerare velim. De reliquorum vero paulo ante allatorum siderum origine, aetate et auctoribus, etsi nihil constitui potest; id tamen notatu mihi dignum visum est, *Aratum*, qui *Hesiodum* ante oculos habuit, de nullis nisi de *Navi*, *Equo et Centauro* fabulas attingere; unde, etiam si non omnia ex *Hesiodo* deducta sint, tamen caeteris antiquiora esse, equidem existimo. *Ophiuchus* enim, *Engonasin* et alia sidera, ex stellis minoris magnitudinis composita aut nullis certis limitibus circumscripta, aut per magnam sphaerae partem magis diffusa quam ut formari possent, exercitatiores requirebant sensus et crebriorem contemplationem, inprimis quod stellae

ad horizontem versantes, latius distractae, ad coeli medium vero appropinquantes arctius confertae apparent. Post *Homerum* igitur astronomia cum reliquis cognitionis humanae partibus ex incunabulis egressa, oratione symbolica remota rebusque omnibus ad certas quasdam rationes revocatis, viri ingenio florentes alias stellas adhuc sparsas colligere sideribusque jam a majoribus constitutis alia adhuc ignota apponere inceperunt, fabulas vero novas non addiderunt, sed ex reliquorum mythologiae partibus tantum petitas singulis applicaverunt. Quod tamen raro factum esse ex ipso *Arati* poemate patet. His temporibus *Cynosurae* et paullo post *Cephei*, *Cassiepeiae*, *Andromedae*, *Perseique* sidera ex Phoenicia ad Graecos profecta esse videntur. *Cleostratus Tenedius Arietem*, *Sagittarium (Plin. hist. nat. II*, 8.*)* et *Hoedos (Hygin. P. A. II*, 13.*)* apposuit. De reliquorum auctoribus et tempore, quo quaeque seu ad Graecos ex aliena sphaera allata seu ab ipsis inventa sint, nil constitui potest. Quid vero ex fabularum comparatione forte deduci possit, in singulis capitibus uberius sumus expositi.

Atqui lugendum est, nulla cum omnino de astronomiae ratione inter Graecos et progressu, tum de fabulis astronomicis superesse documenta,

si

ſi perpauca iſta fragmenta, quae jam attulimus, exceperis. Philoſophi enim magis de mundi, coeli ſtellarumque natura diſputaſſe, quam de ſiderum ortu et mundi ordine commentati eſſe, easque res agricolis maxime reliquiſſe videntur. Praeter *Thaletem* et *Ionicos*, *Pythagoram* ejusque diſcipulos hanc ſcientiam coluiſſe notum eſt, a quibus *Eudoxus*, *Archytae* diſcipulus, et, qui eum ſecutus eſt, *Aratus* ſiderum ſphaeraeque cognitionem acceperunt; uterque tamen *rudi Minerva* obſervaſſe dicendus eſt. Ptolemaeorum ſaeculi obſervationes ſenſim majori ſtudio ac ſubtilitate inſtitutae, fabulaeque a grammaticis aliisque hujus aevi viris doctis collectae ſunt, qui tamen doctrinae varietate et imitationis ſtudio adducti multa de ſuis addiderunt et ſyſtemata quisque ſua compoſuerunt. Hinc factum eſt, ut non ſolum ad aſtra ſingula, ſed ad plura etiam ſidera collatos ex aliis mythologiae partibus ſingulos mythos conferrent iisque accommodarent. De quibus, quamquam, ut mos eorum fert, multa confunduntur, nobis tamen eſſet in optatis, ut plura reſtarent documenta. At praeter auctoris noſtri libellum nonnullasque lacinias ex *Hegeſianactis*, *Parmeniſci*, *Hermippi*, *Iſtri* et poſteriori tempore *Nigidii Figuli* commentariis ab *Hygino* et *Germanico* nobis ſervatas, omnia interiere

iere. Quid itaque mirum, ſi in illuſtrando auctore noſtro, ſi quam mythis aſtronomicis operam dare conabimur, ad ſingulorum fragmentorum collationem et interpretationem confugiendum erit!

Quod ad ordinem, quem *Eratoſthenes* ſequitur, attinet, obſervandum eſt, eum ex *Arati* mente in deſcribendo hemiſphaerio boreali a polo arctico incipere et a quatuor iſtis, qui circa hunc polum poſiti ſunt, cataſterismis, ab *Urſa majore, minore, Dracone* et *Cepheo*, ad alios ejusdem fere aſcenſionis rectae prioribus iſtis ſubjectos usque ad eclipticam progredi; in auſtrali vero maxime ab *Orione* filum ducere.

VIRO

VIRO CLARISSIMO

IO. CONRADO SCHAVBACH

S. P.

C. G. HEYNE.

Quod a me poſtulaſti, vir clariſſime, ut curis tuis in Eratoſthenis libellum opera mea auctarium aliquod accederet, poteras id quidem ita poſtulare, ut ſatis verecunde illud a me petiiſſe widereris, ego autem, ſi renuerem, inverecundius illud negare viderer: quandoquidem haec tua in Eratoſthene expoliendo opera jam eo tempore erat inchoata, cum in Ilfeldenſi Paedagogio Regio, cui bonum numen faveat, juventuti in mathematicis et phyſicis elementis erudiendae vacares, mihique adeo hoc, quicquid eſt, officii impoſitum eſſet, ut tua litterarum bonarum ſtudia, quorum jam ante in academia noſtra fundamenta jacta eſſe videram, quacunque poſſem, ratione juvarem et excitarem. Neque, poſteaquam inde in patriam evocatus eras in lo-

cum Inſpectoris Lycei illuſtris Meiningenſis, antiquam neceſſitudinem repente ejerare aut licuit aut decuit, ut, quod antea cum facilitate et benevolentia annueram, nunc moroſe et inhumane renuerem, ne viderer aut officium per calumniam deſeruiſſe aut tibi aliqua in re, qua te juvare et ornare poſſem, defuiſſe. Etſi verendum mihi eſſe videbam, ne mea hac facilitate iniquioribus iudiciis locum facerem, cum ſtudium meum familiares et amicos in forum litterarium producendi ad arrogantiam vel vanitatem referrent. Verumtamen dudum mihi ita conſtitutum fuit, ut, quod munus, officium et ſtatio, in qua conſtitutus ſum, a me poſtularet, primo loco exquirerem, tum vero altero loco reputarem, quid de eo judicaturi ſint alii, et an recte; ita malui nimia forte facilitate et liberalitate in tuendis aliorum utilitatibus et ſtudiis peccare, quam aſperitate et duritie mihi ipſi diſplicere; meque mature ita comparavi, ut, quicquid in litteras utilitatis a me proficiſci poſſet, id jure a me poſtulari arbitrarer, neque ad me judicium pertinere putarem, rectene alter aut beneficio meo uſus ſit aut officio ſuo benevolentia et pietate in me ſatisfecerit. Itaque nulla ullius iniquitate ab officio me paſſus ſum avocari, omninoque religioni duxi, ullius hominis ſtudia et conatus, etſi in iis eſſet, quod parum probarem, aſpere monendo retundere, contra, quoties officium et perſona impoſita poſtulavit, ut cenſoris partes agerem, leniſſime reprehendendo malui excitare et, quantum fieri poſſet, ad meliora traducere; ſperoque me, quando ex vita abiturus ſum, eam ſaltem laudem

eſſe

esse relicturum, quae in noto marmore occurrit: *nemini maledixit.* Dissensus tolerare, ad officium referre soleo; meo enim in loco, et in his studiis antiquariis et criticis, si ad contentiones et rixas descendere velim, quantum equidem bonarum litterarum honori et laudi detracturus sim, facile, vel me non monente, assequeris; in tantis autem popularium meorum erga me studiis nec id a me expectari video, et fore inconsultum, si utilioribus litteris bonae horae fructum subducere velim. Certabo cum nemine, etsi injuria provocatus; si tamen certabo, certamen esto, uter de litteris melius merebitur. Atque haec quidem inter nos; quandoquidem haec et similia in sermone quidem familiari ferri possunt, ab iis autem, quae publice evulgantur, alienissima sunt; neque satis mirari queo, quomodo aliquis privata seu studia in alios seu odia et simultates publice scriptis proponere, seque tanti esse putare possit, ut alios de iis admodum laboraturos esse credat; id populus curat scilicet!

Verum ad Eratosthenem redeundum est, cujus expoliendi curam tuto tibi committi putabam, quia litteras antiquas cum studiis mathematicis conjungis; libellus autem, per se admodum utilis, vitiis adhuc jacebat foedatus turpissimis; dignus tamen qui adolescentum antiquae doctrinae studiosorum manibus tereretur: inprimis cum hac aetate sanius mythologiae studium radices egerit et conjunctis virorum doctorum studiis laetius, quam unquam antea, effloruerit, quippe ad pauca eaque simplicissima, ex ipsa mythorum per sua ge-

genera et tempora fontesque et rivulos dispositorum natura depromta, praecepta revocatum. Intactum adhuc manserat genus mythorum astronomicum: idque eodem tempore, quo tu, vir clarissime, in *Eratosthenis Catasterismis* adornandis versabaris, docte et sollerter expositum est a V. Cl. *Martino Gottfried Hermann* in *operis*, quo omnem mythologiam ad certa auctorum genera revocavit, *mythologici vol. III.* cum jam his ipsis annis (XCII.) *Arati* nova recensio edita esset a doctissimo viro, *Jo. Theoph. Buhle*, Prof. Gottingensi. Ita uno eodemque tempore plurium virorum doctorum studiis, etsi per se diversis, effectum tamen est, ut totum hoc fabularum genus constitueretur, idque cum fructu aliquo ad ipsam historiam astronomiae: accessit quoque nobilissimi astronomi, *J. E. Bode*, illustratio Claudii Ptolemaei observationis et descriptionis siderum et motus sphaerae caelestis.

Fatendum quidem est, mythorum astronomicorum non tantam esse suavitatem et elegantiam, quanta sit aliorum; cujus rei rationem in eo quaerere licet, quod iis ornandis et variandis poetarum ingenia defuerunt. Sunt tamen multa in iis ex poetis antiquioribus, ex prisca fama, et populari superstitione petita; haud pauca ad genus mutatarum formarum spectant, de quibus *Mellmann* olim noster docte commentatus erat: (LXXXVI.) Insunt itaque his mythis multae variaeque doctrinae vestigia, reliquiae et fragmenta. Verum iniquo fato nostro evenit, ut libelli hujus generis aut interierint aut misere foedati, corru-

pti

pti et interpolati ad nos pervenerint. Ipſe hic Eratoſthenis libellus pro corpore potius lacero ac diſperſis membris, quam pro ipſo Hippolyto eſt habendus; dehoneſtatus idem lectione ſaepe corrupta et barbara et obſcura.

Probo equidem, vir clariſſime, modeſtiam tuam in redhibenda lectione Eratoſthenea, qualem eam repereras in editis; ſequutus enim es, quantum vidi, editionem ceteris praeſtantiorem Th. Gale, rejectis emendationibus, etiam manifeſtorum vitiorum exploratis, in notas: minus tamen offenſae in lectione libelli, majorque foret jucunditas, ſi minus impedita eſſet oratio locis ſalebroſis et verbis corruptis. Habet autem locum in hoc libello, ſi recte judico, major critices licentia; nam libri forte pars haud exigua non eſt ipſius Eratoſthenis, ſed partim ex eo excerpta aut contracta in brevius, partim alienis laciniis interpolata et onerata. Si recte video, Eratoſthenes nihil aliud egerat, quam ut Arato brevia Scholia ſubjiceret, ſeorſum perſcripta, ut in aliis poetis factum ab aliis. Iis ſua ſuperſtruxit Theo. Mythologicorum enim librorum fere omnium, et in his aſtronomicorum, codices varias manus experti ſunt, aliorum quidem, qui in epitomas redigerent, aliorum, qui ſuis exemplaribus ex aliorum librorum lectione alia adjicerent. Etſi itaque Scholia Arati cum Theonis commentariis aut ex Eratoſthene aut ex auctore, qui inde profecerat, fabulas exſcripſerunt: in multis tamen inter ſe diſſident, et alia habent adjecta alia omiſſa. Nec aliter eveniſſe videas in Hygino et Scholiaſte Germanici, qui

ad

ad verbum multa verterunt, posterior fere pede presso; accessit tamen in his ignoratio sermonis graeci, et ipsius patrii sermonis barbaries; dum igitur voluere contrahere in angustius, sententias multo magis corruperunt, multa, insertis alienis, obscurarunt. Itaque nimis verecunda et timida critica in his libris laudem vix habere potest; loca salebrosa, lacunas et interpolationes, proscribere malim, quam inutili conjectura tanquam ulcera resecanda obducere pannis et occultare. Videntur tamen editores minus animi ad talem fiduciam habuisse; omninoque, si Koppiersii Observationes excipias, pauca sunt de locis interpolatis animadversa. Omnino notationem, qua origine, quo progressu, quibus subsidiis hi scriptores editi et repetiti sunt, desidero. *Eratosthenis* quidem *notationes siderum* ex unico habemus codice Oxoniensi, e quo Jo. Fellus eas edidit 1672. est enim mera repetitio, in multis tamen emendatior, altera editio Thomae Gale, adjecta ab eo versione (Amst. 1688) in Opusculis mythologicis, omissis Felli annotationibus, quibus ille nonnulla emendaverat, alia, (uncis inclusa ista sunt in graecis) expleverat, maxime in stellarum numeris. Koppiers apographum codicis, sed Oxoniensis, e quo Fellus librum ediderat, tractavit; necdum alius codex innotuit, praeter unum ex Iriarte. *Scholia ad Germanicum* fuere qui ab ipso Germanico carmini ex Arato verso adjecta crederent; sunt tamen ea tam imperite et barbare ex Eratosthene, adjectis aliis aliunde, reddita, ut non nisi a seriore aliquo homine proficisci potuisse videantur, qui uti Aratum scholiis

vide-

viderat graecis inſtructum, ita Germanicum latinis onerare voluit. Edidit ea, ſub nomine *commenti in Sicilia reperti*, Ven. 1488. 4. cum Avieni interpretatione Arati et aliis Victor Piſanus, inde Aldus 1499. inter aſtronomos veteres; tum ea exhibuit editio Morelliana Arati Pariſ. 1559. 4. repetita Colon. Agripp. 1569. fol. et in Aſtronomicis veterum ſcriptis Heidelbergae in offic. Sanctandr. 1589. 8. A Jo. Ch. Schwarzio interpretem Germanici omiſſum eſſe, aegre ferimus. De *Hygini Aſtronomicon Poeticon* libro, qui jam 1482 in lucem prodierat, inde Soteris aliorumque, tandem Munckeri ſalubre ſtudium expertus eſt, jam accurate diſputatum eſt a viris doctis: non niſi ſerioris aevi fetum eſſe, manifeſtum eſſe arbitror. *Arati* autem ejusque commentariorum recenſus *Buhlii* noſtri et viri doctiſſimi, qui de Fabricii bibliotheca Graeca et de tota graeca litteratura egregie meretur, induſtria dedit ampliſſimos.

Quod ſi vir aliquis graece doctus et notitiis aſtronomicis mythicisque ſatis inſtructus, id ſibi oneris imponere vellet, ut ſcriptores illos, ac verius fragmenta, quae in iſtis ſcriptoribus ſuperſunt, critice explorata et emendata in unum corpus redigeret, et virorum, ante memoratorum, obſervatis et notatis ſollerter et docte uteretur: non dubito fore, ut ex his tenebris, quae paſſim adhuc proſpectum eripiunt, ad aliquam ſaltem lucem emergamus. Interea, ut aliquam ipſe ſymbolam afferrem, cum mihi relegenda eſſet recenſio tua Eratoſthenis cum notis a te ſubjectis, appoſui, pace tua, ea, quae mihi, aliis rebus occu-

occupato, tumultuaria opera exciderunt. Paucorum lectorum talem opellam esse bene intelligo; iis tamen, qui in Eratosthene, in primis in juvenili institutione, his animadversionibus uti volent, alicujus frugis eas fore spero: poterunt enim pro supplemento eorum haberi, quae in tuis jam notis proposita sunt. Interea a me effectum esse puto, ut persuasum tibi habeas, sedulo me semper id curaturum esse, ne tuarum utilitatum et studiorum caussa officio meo aut expectationi tuae unquam defuisse videar. Scr. d. VI. Octobris XCV.

Cap.

Cap. I. *Urſa major.*

Recte defendis verba: *ἑλέσθαι — τὴν ἀγωγὴν ποιεῖσθαι.* Legerat quoque ſic Schol. Arati Phaen. 27. ut *ὀνομάσας εἶναι* 31 *εἰκονίσας εἶναι* 41.

l. 10. *μετὰ χρόνον δέ τινα δόξαι εἰσελθεῖν* — ex Eratoſthenis uſu eſt *δόξαι*, *ferri, narrari, credi.* Ita nil mutandum eſſe apparet. Mox l. ult. *αὐτὴν* alterutro loco, ſive ante *ἐξείλετο* ſive ante *ἔθηκεν* eſt delendum; altero loco abeſt in Schol. Arati.

Moratur me adhuc illud *διὰ τὴν συγγένειαν*, quod etiam in Schol. Arati ad v. 27. legitur. In Hygino Poet. Aſtr. II, 1. redditum videtur verbis: *Jupiter memor peccati.* Ex communi uſu vocis erit: *propter cognationem* ſc. filii, ne filius matrem occideret. Eſt autem templum *Jovis Lycaei* in Arcadiae monte Lycaeo, de quo hic agitur.

Cap. II. *Urſa minor.*

Φοινίκη. *Urſa Phoenicia* eſt *vulgo* appellata. Verum priora capitis turbata eſſe videntur; non enim urſa fuit a Jove compreſſa, ſed puella; forte ſic reſtituenda: *αὕτη ἐστὶν ἡ Κυνόσουρα καλουμένη. προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων Φοινίκη. Ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. γνοῦσα γὰρ ἡ θεά, ὅτι* — Mox l. 4. *ἠγρίωσε.* *ἀγριοῦν* idem quod alibi *θηριοῦν.* *ὕστερον δὲ σεσωσμένη* — cum illa *ſervata eſſet*, ne a filio occideretur, *et inter ſidera repoſita:* Ut adeo utraque Urſa ad eandem Calliſto referatur.

l. 5. Diana *duplex urſae ſignum dicitur inter ſidera repoſuiſſe: ἀνατιθεῖσα.* Inane ſtudium eſſet,

ſet, ſi defenderetur ἀντιθεῖσα, quatenus *ex adverſo* alteri alteram Urſam poſuiſſe dici poteſt.

l. 9. τοὔνομα τοῦτο ἦν importunum hoc gloſſema ex margine videtur eſſe illatum; praeceſſerat jam τῇ καλουμένῃ; quo liberata oratio ſic decurrit: ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει, τῇ καλουμένῃ Ἴστρῳ, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον (f. λόφον) Κυνόσουραν κληθῆναι.

Mox ἐν οὐρανοῖς ſerioris librarii, hominis chriſtiani, eſſe videtur pro ἐν οὐρανῷ.

Cap. III. *Draco.*

l. 9. Hic *deorum hortus*, κῆπος θεῶν, in extremo Occidente, memorabilis: convenit cum aliis mythis de his locis, e Perſeide et Heraclea ductis.

l. 13. μέγιστον δ' ἔχει σημεῖον. ἐπίκειται δὲ αὐτῷ Ἡρακλέους εἴδωλον. Obſcura haec et obſcurius latine reddita. σημεῖον an pro *ſigno*, h. e. *ſidere* dici poſſit, dubito. Senſus eſt: *ejus rei* (draconem eum Heſperidum eſſe) *maximum eſt argumentum hoc*, *quod appoſitum eſt Herculis ſimulacrum in aſtris.* Etiam Hygin. P. A. II, 3. — "*Juno dicitur hunc ibi cuſtodem poſuiſſe;* hoc etiam ſigni erit, quod *in ſideribus ſupra eum draconem Herculis ſimulacrum oſtenditur*, ut Eratoſthenes demonſtrat: *quare licet intelligere*, *hunc maxime Draconem dici.*"

Cap. IV. *Engonaſin.*

p. 4. l. 11. τῇ τε εὐωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντῆν περιβεβλημένος. Ad vetuſtiorem Herculis effingendi morem hoc ſpectat in multis ſignis obvium, quod brachium vel manus circumvoluta eſt leonis

nis exuviis, adeoque antiquiorum temporum inventum hoc ſignum eſt. Poſtea enim humeros pelle leonis ars amicire coepit.

Cap. VI. *Serpentarius.*

l. 4. Lenior loci medicina eſſe videtur: *τούτου τέχνῃ ἰατρικῇ χρωμένου*, — nunc convenit cum ſequentibus: *καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων*, &c. — In ſeqq. *καὶ Ἱππόλυτον ἔσχατον τοῦ Θησέως* importuno loco *ἔσχατον* eſt interpoſitum pro *καὶ ἔσχατον*, *ultimo loco*, *Ἱππόλυτον τὸν Θησέως*. non *τοῦ*. Ita ſaepe a librariis peccatum. — mirum autem de *ſerpentis* additi cauſſa nil memorari: *ſymbolum* ſcilicet ille *vitae*, *ſalutis* et *valetudinis*. Addita nonnulla videas in Eudocia p. 319. quae non invenio unde hauſta ſint.

ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἱκανὴν, ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄστρου — εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος. h. e. *ἐπιφανές ἐστιν ἄστρον*. Sic cap. XIV. *χάριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις (ἄστροις) ἐστὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθείς.* h. e. *λαμπροῖς* ut cap. ſeq. VII. add. c. XII. pr. cf. ad c. X. pr. Paullo ante c. IV. erat *ἐναργῶς ἕστηκε*.

Cap. VII. *Scorpius.*

Conf. cap. XXXII. XLII. In fine: *προηγεῖται μὲν αὐτοὺς πάντων φαιδρότερος ὢν ὁ — λαμπρὸς ἀστήρ.* Lego vel *αὐτῶν πάντων* (ut c. 12. *τῶν τετραπόδων ἡγεῖσθαι*) vel *αὐτὸς, πάντων φαιδρότερος ὤν*, —

Cap. VIII. *Arctophylax.*

l. 4. *Τραπεζοῦς* ſcribendum ex *Τραπεζόεις, όεντος, οῦντος.*

l. 7. καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἀνήγαγε. non debent morari pro εἰς τὰ ἄστρα. Ita tamen scripserat c. VIII. et XI. et alibi: unde nunc repente alterum?

Cap. IX. *Virgo.*

Ἀταργάτιν. Emendate edidit Gale. Fellus e Cod. Ἀταργάντην. Eandem esse quae Derceto, Plin. V, 23. s. 19. et, quae Dea Syria, Strabo XVI. p. 1085. A. (p. 748.) docent.

l. 4. a fine. ἐν πτέρυγι. est adeo alata Virgo.

Cap. X. *Gemini.*

ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, φιλαδελφείᾳ δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. Novi ἐπιφάνειαν et ἐπιδημίαν deorum. Nescio tamen quomodo satis cum h. l. conveniat· ἐπιφάνειαν ἔχειν est idem atque ἐπιφανῆ εἶναι ut modo vidimus c. VI. *fuere autem insignes*, *conspicui*, rebus gestis.

Cap. XI. *Cancer.*

l. 2. μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων. qui sunt autem illi? Ex fabula ap. Apollodor. et alios satis constat *Iolaum* fuisse; fuit adeo Ἡρακλεῖ τοῦ Ἰολάου συμμαχοῦντος, quod jam Gale notavit, aut, quod elegantius, Koppiers Obss. p. 108. τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχούντων. Vitium tamen extat quoque in Schol. Arati ad v. 147. et in Phavorin. voc. Καρκῖνος.

p. 9. l. 1. δοκεῖ — συνθλάσαι αὐτὸν, *narratur* eum contrivisse pede.

l. 2. ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχηκε — fuit ὁ δὲ μ. scilicet Junonis voluntate: ut pr. cap. cf. Hygin. P. A. II, 13.

καλοῦν-

l. 3. *καλοῦνται δέ τινες αὐτῶν* leg. *αὐτοῦ*. nam *de Cancro* agitur.

l. 14. *τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη Φάτνη.* Videntur esse turbata, et sic constituenda: *τὸ δὲ νεφέλιον ἐν αὐτῷ ὁρώμενον ἐστὶν ἡ λεγομένη Φάτνη.* De hoc sidere v. Arat. v. 893 et ad e l. Theo. De stellis earumque numero conferendus erat Fellus in annotat. p. 19.

Cap. XII. *Leo.*

l. 4. *πρῶτος ἆθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι.* Non commode haec conjuncta; fuit *τινὲς δέ φασιν, εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἆθλος ἦν.* Videtur, qui haec excerpsit, nonnulla omisisse. Alius paullo post inseruit ista: *οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθείς.* Praefero e Phavorino p. 10. l. 4. *ὡς ἔνδοξον ἔργον πεποιηκώς.* Sic quoque Eudocia p. 276.

Cap. XIII. *Auriga.*

ὅτι ὁ Ζεὺς εἶδε πρῶτον. haec ex antiquo poeta petita esse, color narrationis arguit. Locum in MS. luxatum, restituit Fellus.

l. 6. *καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων.* Ut nunc sunt verba, saltem *τὴν* ante *θυσίαν* tollendum et *αὐτὴν* (deam) *σεμνύνων* est legendum. Ipsam deam *σεμνύνεσθαι* magis placet, quam *τὴν θυσίαν.* Pleniora habuit Schol. Germanici: *primum Panathenaea constituisse arcem templumque aedificasse dicitur.* Hygin. P. A. II, 23. *et sacrificia Minervae et templum in arce Atheniensium primus instituit.*

p. 11. l. 2. Ἡφαίστιον haud dubie pro Ἥφαιστον. Poterat tamen et Ἡφαίστου locum habere. In insidiis hic latuerat Vulcanus, ad opprimendam deam.

l. 6. καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὗρε. Nimis longe abest τὸ ἅρμα.

l. 8. Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην. ergo seu *aurigam* seu *Heniochum* aliquem, qui non aurigabatur sed adstabat pugnaturus? atqui ipse Erichthonius erat ἡνίοχος. Immo vero delenda vox ἡνίοχον.

l. 11. ὁ καλούμενος ἀποβάτης, aut, quod usitatius, ὁ ἀποβατικὸς, sc. ἀγών. ut et leg. in Etymol. pro ἀποβατικῶς. Vel ὁ ἀποβάτης, ut ἐπιβάτης, est is ipse qui desultor aliquis curulis erat: imitabatur autem illum ἐπιβάτην in eo, quod parmam et galeam cristatam gestabat.

l. 18. βδελυττομένους τὴν μορφὴν τῆς παιδός. Nil mutandum; est: *puellae*. Nam Αἴξ nunc est puella, Solis filia, adeo terribili figura, ut Titanes formam exhorrescerent, et Terram rogarent, ut eam e conspectu removeret abscondendo in antro Cretae. Totus locus adumbratus esse videtur ex antiquo aliquo poeta; unde et illa profecta: εἰς μέσην τὴν ῥάχιν Γοργόνος πρόσωπον ἔχειν. Cogitandum est *de aegide* pro *scuto* habita, *cui* caput Gorgonis insertum: quod antiquo sermone declarabat Terrorem. Etiam illa de *specie augustiore* sumta aegide, profecta puto ex poeta: *duplo majorem visum esse Jovem:* καὶ τῇ τέχνῃ φανέντος διπλασίονος.

l. 5. a f. οὐκ ἔχοντος δὲ ὅπλα corrige.

p. 12.

p. 12. l. 3. *αὐτὴν μὲν φασιν ἄστρον οὐράνιον κατασκευάσαι.* post *κατασκευάσαντος* ingratum ſane eſt. Ex Hygino et Schol. Germanici apparet plura excidiſſe: ille enim: *et reliqua oſſa caprina pelle contecta anima donavit, et ſtellis figuratam memoriae commendavit.* Scholiaſtes autem, quem egregie emendavit Muncker. ad Hygin. II, 13. p. 379. — *caelique aſtris intulit et ejus pellem aegida appellavit.* ut putes fuiſſe *αὐτὴν μὲν ἄστρον οὐράνιον καταστῆσαι καὶ Αἶγα καλέσαι.*

Cap. XIV. *Taurus.*

l. 6. *χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον.* ultima vox *τὸ ἄστρον* eſt gloſſema. Forte fuit quoque *τιμηθῆναι.*

l. 4. a fine: *ὃς δὲ ὑπεναντία ἕρπει καθ᾽ ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλήν.* Emendandum, *ὁ δὲ ὑπεναντία ἕρπει.* intelligo de Tauro oriente *adverſa* fronte: *Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus.* ap. Virgil. Ge. I, 217. *καθ᾽ ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν*, videtur de *inflexo capite verſus pectus* accipiendum eſſe.

Cap. XV. *Cepheus.*

Comparanda capp. XV. XVI. XVII. XXXVI.

l. 3. *τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ μέσον πίπτει αὐτοῦ* — ultima vox *αὐτοῦ* aut retrahenda eſt ad *τὸ δὲ λοιπὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀνὰ μέσον τοῦτε.* aut omnino ejicienda.

l. 5. *ὡς Εὐριπίδης φησὶ* — ſcil. in Andromeda, quam diſerte edit c. XVII. cujus Fragmenta habemus, quibus locus Eratoſthenis eſt praefixus.

Eſt in his verſus e Stobaeo n. XX. οὐκ ἔστιν, ὅς τις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν, Ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ ſic emendandus, puto: ᾧ μὴ τὸ θεῖον εἰς τὰ πολλὰ συντελεῖ *nemo eſt felix ſine inſigni numinis favore.*

Fuit altera Sophoclis Andromeda e qua fragmenta ſuperſunt.

Cap. XVI. *Caſſiepeia.*

1. Conf. c. XVII. et XXXVI.

l. 3. εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα. quod dici ſolet περιπεσεῖν τῷ συμπτώματι, τῇ τύχῃ.

p. 14. l. 2. πρόκειται τῷ κήτει ἡ θυγάτηρ οἰκείως *appoſite, convenienter ut res ipſa poſtulat;* quod eſſe ſolet εἰκότως. Dubito tamen an vox οἰκείως ab Eratoſthene profecta ſit. Poteſt eſſe interpretamentum; poteſt fuiſſe οἰκτρῶς. Certe melius expungitur.

Caput exſcriptum eſt, ſed corruptius a Phavorino in Κασσιέπεια, et cap. ſequ. in Ἀνδρόμεδα, caput XV. in Κηφεὺς, et in Eudoc. p. 260. nullus tamen ex iis fructus proficiſcitur. Nymphas etiam pulcritudine conſpicuas inter deas recte exhiberi in artium operibus, hic mythus arguit.

Cap. XVIII. *Equus.*

l. 6. Ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον — τῆς Β. πτώσεως. Gloſſema e margine eſſe neceſſe eſt; nam quod ſequitur: διὰ δὲ — δοκεῖ — ad Aratum ſpectant.

l. 17. Χείρων. v. cap. XL.

Cap.

Cap. XIX. *Aries.*

ἄφθιτος δὲ ὢν — *immortalis* non erat; nam caeſus mox fuit. Verum ἄφθιτον erat ejus κῶας, νάκος, *vellus*, quia aureum erat. Sic Pindar. P. IV, 410. στρωμνὰν ἄφθιτον dixit.

ἔῤῥιψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας. Saepe in hoc libello, ut et in ſimilibus libellis vacat τὸ καὶ, quod deprehenſum mihi eſt gloſſema fere e margine arguere. Adſcripſerat et h. l. aliquis ad verba ἔῤῥιψεν αὐτὴν, ſive e meliore codice ſive pro interpretamento; τὸ κέρας ἀπολέσας. Helle deciderat, cornu, quo apprehenſo ſedebat, diffracto. Nam culpa Arietis haud id evenerat. Omnino autem ab Eratoſthene profecta eſſe videntur tantum haec: — ἔῤῥιψεν αὐτὴν, τὸν δὲ Φρίξον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰήτην διεκόμισεν· ᾧ καὶ (Phrixo) ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ, αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν, ὅθεν (*detracta pelle*) ἀμαυρότερος φαίνεται.

Cap. XX. *Deltoton.*

l. 3. ἐπ' αὐτοῦ referendum eſſet ad eundem κριόν. In Schol. Arati ad 233. unde haec exſcripta, eſt ἀπ' αὐτοῦ. Sed eſt ejiciendum ineptum gloſſema et lenior medela totius loci: λέγεται — εὔσημον δὲ τὸ γράμμα κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς (τὸ, ut eſt in Schol. Arati) πρῶτον, Ἑρμοῦ θέντος, ὃς τὸν διάκοσμον τῶν ἄστρων ἐποιήσατο. *conſpicuam eſſe litteram* Διὸς *primam, quam Mercurius ibi poſuit, qui primus ſiderum notationem fecit.* Eadem inf. c. XLIII. Hic enim eſt διάκοσμος τῶν ἄστρων. quem ad ſuum Thot referebant Aegyptii; extabat quo-

 que

que inter ſcripta Hermeti tributa περὶ διακόσμου τῶν ἀπλανῶν Φερομένων ἄστρων. *deſcriptio ſiderum.* Latius patebat Democriti μέγας διάκοσμος, et μικρὸς διάκοσμος, *totius univerſi.*

l. 2. a fine: Φασὶ δέ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τριγώνου. Non aſſequor, quomodo *Aegypti poſitio poſſit eſſe ex hoc Delta ſidere.* Reddendum ſaltem per κατὰ τὴν Αἰγύπτου θέσιν, eſſe eam *ſimilem huic.* Sicque ἐκ dictum eſſe videtur c. XXI. ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδός, h. e. κατὰ, etſi alio ſenſu: *ab ea parte*, vel *verſus.* Schol. Germanici barbare reddidit: *Quidam vero dicunt,* Aegypti eſſe effigiem, *ſtellis figuratam in tribus angulis*, id eſt, trigono. Schol. Arat. 236. Φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν εἶναι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις τριγώνου.

ſub fin. — ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρειαν ὡρῶν ἐσόμενον (in Felli codice erat ἐσόμενα). Reciſis poſtremis praeferam εὐχερεστέραν. Niſi malis εὐχερεστέραν ἐσομένην. *ad frugum comportationem* enim *Nili tot alvei opportunitates praebent.*

Cap. XXI. *Piſces.*

l. 1. ἔκγονοι. non tam *nepotes*, quam *ſoboles.* Ut Hygin. II, 30. *Eratoſthenes autem ex eo piſce natos dicit:* ubi v. Muncker. cf. cap. XXXVIII.

l. 3. 4. ἑκάτερος κεῖται — διαλλάσσων pro διαλλὰξ, recte Schol. Germanici: *ex adverſo caudis utrinque poſitis.* — Quod ſequitur, ὁ δὲ νότιος καλεῖται ex Felli emendatione habemus. Cod. κεῖται iterat. Mox ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τοῦ Κριοῦ, eſt *verſus* pedem Arietis. Niſi fuit ἕως τοῦ, quod et

et in Schol. Arati ad v. 239. legitur. Idem Schol. Germanici: *habent inter se alligamentum luteum* (lucidum?) *continens* (pro, continuum) *usque ad priores pedes Arietis.*

l. 8. Post ὁ μὲν βόρειος in MS. erat καὶ ἐπὶ τοῦ μυείου β. Est sane τὸ μνίον *alga*. An haec circa piscem notata fuit in sphaera?

Cap. XXII. *Perseus.*

l. 3. ἐπέμφθη. fuit πεμφθεὶς.

l. 8. Φορκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας. In cod. erat ἐν Φόρκυσιν — ἃς εἶχον. Unde Fellus male Φορκίδαι Γραίας εἶχον. Quod correxit Gale. De scripturae hujus nominis varietate v. Not. ad Apollod. p. 25. 26. Forte fuit: ποιητὴς, ἃς εἶχον.

p. 18. l. 4. τὴν περὶ τὰ ἄστρα θέσιν. fuit, puto, εἰς τὰ ἄστρα, ut est alibi; uti c. XXXI.

Cap. XXIII. *Pleias.*

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης ῥάχεως, Πλειάς ἐστι, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀστέρας ἑπτά. Sunt haec turbata. τῆς καλουμένης aut est ejiciendum, aut retrahendum ad ἀποτομῆς. ἀποτομὴν τῆς ῥάχεως jam vidimus cap. XIV. de hoc ipso Tauro: unde hic locus tantum non transscriptus est. Possit videri esse extrema pars dorsi; οὗ ἀποτέμνεται ἡ ῥάχις, sed est *summitas*, *summum dorsum*. συνηγμένη εἰς ἀστέρας ἑπτὰ, *collecta in septem stellas*, δι' αὐτῆς, *per dorsum*, qua dorsum patet. Nisi transposita sunt verba: συνηγμένη εἰς ἀστέρας ἑπτά. λέγουσι δὲ αὐτὴν εἶναι τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων. *partem* tantum filiarum, nam altera pars erant Hyades.

p. 19.

p. 19. l. 1. Κελαινῶ. leg. Κελαινὼ —

l. 4. ἐπισημαίνουσι καθ' ὥραν. Erit καθ' ὥραν, absolute, *debita anni parte, justis temporum vicibus*, ἐπισημαίνειν, significare, scil. ortu vel occasu, tempestatum vices, imbres, vel serenitatem caeli, aestatis et hiemis principia. Quod Aratus dixit: 266 Jupiter ὅς σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο Σημαίνειν ἐκέλευσεν ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο. Idem est h. l. ἐπισημαίνειν absolute, *tempestates significare*. Hae sunt ἐπισημασίαι siderum, dictae quoque pro ipsis tempestatum vicibus et mutationibus, ut dixit Aristoteles Problem. 26, 13. τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ, μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν. Inf. XLIII. Mercurius dicitur — καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. Mox c. XXIV. de Lyra: ἐπισημασίαν δ' ἔχει — δυομένη καθ' ὥραν. Hygin. II, 21. extr. *Et hae quidem* (Vergiliae) *ampliorem habent honorem, quod, in earum signo exoriente sole, aestas significatur, occidente autem hiems ostenditur, quod aliis non est traditum signis.* add. Laert. X, 98.

Cap. XXIV. *Lyra.*

Αὕτη ἐννάτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις. ἐστὶ δὲ Μουσῶν. Pro ἐννέα χορδῶν vel ἐννεάχορδος dictum ἐννάτη esse nequit; atque hactenus delendum. Si tamen siderum computatio aliqua ἐν ἀστροθεσίᾳ locum habuit, quemadmodum sup. c. XV. Cepheus erat ὁ τέταρτος ἐν τάξει, potuit etiam Lyra numerari loco nono inter sidera septentrionalis haemisphaerii. Nunc video jam a Fello monitum esse: "*Nona* haec dicitur, in parallelo nimirum, quo collocatur." Mox καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν ad *nervos* seu tendines referendum. In Hy-

Hymno in Mercur. 51. sunt *ovilli nervi.* Aliter accepit Schol. Germanici: ubi lyram condidit Mercurius *ex testudinis similitudine de Apollinis boum cornibus:* quae esse possunt duo cornua, *πήχεις*, inter quae fides intenduntur.

l. 5. 6. *καὶ συναρμοσάμενος ᾠδὴν*, ultima vox ab interpolatore. Nam concinnata est *lyra:* non *carmen.*

l. 10. *ὥς τε καὶ ὑπόληψιν ἔχειν.* Excidisse videtur *αὐτούς.*

l. 11. *ὃς τὸν μὲν Διόνυσον.* Videtur fuisse *οὗτος.* vel *ὁ δὲ τὸν Δ.* Mox *ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν.* Fuit adeo hoc Orpheo tributum, quod, cum Sol et Apollo olim diversa numina fuissent, postea Apollo cum Sole eodem loco habitus est. Latet forte hoc quoque, quod in Orphica disciplina Dionysus pro ipso Sole habitus est.

l. 5. a fine: *ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον* excidit *ἰών.*

p. 20. l. 5. *ἐπισημασίαν ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι δυομένη καθ' ὥραν.* Obscura haec. *ἐπισημασίαν* vidimus paullo ante ad c. 24. esse de *temporum vicibus quae per siderum ortus et occasus significantur.* *ἐπισημασίαν ἔχειν* est idem atque *ἐπισημαίνειν.* *δυομένη καθ' ὥραν ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι.* Haec jungenda videntur; luserat enim aliquis in hoc ipso, quod occasum Lyrae ad luctum referebat super Orphei fato miserabili.

l. 8. 9. *ἐφ' ἑκατέρων ὤμων.* Notatum ipsi Hygino P. A. III, 6. *ὤμους* lyrae dictos esse: *in mediis iisdem* (brachiis *πήχεσι*) *quos* humeros *Eratosthenes fingit* — at qui *duo pectines κτένες*, in lyra sint, non assequor. Non plectrum, sed aliquam ly-

lyrae partem intelligendam esse apparet. Nunc video Fellum ad *κέρατα* referre.

Cap. XXV. *Cygnus.*

Οὗτός ἐστιν ὄρνις ὁ καλούμενος μέγας. Non *μέγας*, sed *ὄρνις* vulgare, ut apud Aratum, ac proprium est nomen sideris. Et scriptum fuit: *οὗτός ἐστιν ὁ καλούμενος ὄρνις, ὃν κύκνῳ εἰκάζουσι.*

Sequentia admodum turbata sunt, nec videntur Eratosthenea esse, praeterquam haec: *λέγεται δὲ, τὸν Δία Νεμέσεως ἐρασθῆναι. καὶ ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα* — Quae interposita sunt, ab aliis fuere primo adscripta, postea inserta; itaque nec cohaerent satis. *πᾶσαν ἤμειβε μορφὴν*, *adscivit omnigenam formam:* quod alias *ἠμείβετο εἰς.*

l. 10. *ἀλλ' οὕτως.* quod poetis, *sicut erat*, ex ipsis Nemeseos amplexibus. Mox *καὶ* ante *τὸν κτύπον* ejiciendum est.

Cap. XXVI. *Aquarius.*

l. 8. Bona est emendatio loci perturbati, quae in nota affertur. Potuit tamen is qui haec scripsit, *κρίναντα* ad Homerum referre: *διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν*, — *ἄξιον κρίναντα αὐτὸν* (Ganymedem) *τῶν θεῶν.* In cod. erat *κρίνειν.* unde suspicari possis fuisse: *διὰ τὸ λέγειν* — *καὶ*, *ἵνα οἰνοχοῇ*, *ἄξιον κρίνειν αὐτὸν τὸν θεόν.* *οὕτως*, quod in Fello est ante *πρὸς τὸν Δία*, omnino est delendum. Turbant tamen haec in medio posita ordinem ceterorum. Juncta enim sunt ista: *ὡς ἀνεκομίσθη* — *ἵνα οἰνοχοῇ*, *καὶ ὅτι τέτευχεν ἀθανασίας.*

Mox

Mox iterum intrusa esse existimo e margine verba: *εἰς μαρτύριον, ὥς τινες λέγουσι, τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι.* Quae saltem sic constituta esse debebant: *ὥς τινες λέγουσιν, εἰς μαρτύριον τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο (τὸ ἐκχυθὲν) εἶναι. ut nonnulli ajunt, putantes hoc, quod effunditur, testari dictum potum deorum.*

Cap. XXVII. *Capricornus.*

Obscura sunt plura in hoc capite. Videamus, quid verba ipsa, nullo alio scriptore comparato, subjiciant.

Inscriptio haud dubie est indocti hominis. Non Πὰν, sed Αἰγίκερως esse debuit. Initium autem capitis hoc: Οὗτός (ὁ Αἰγίκερως) ἐστι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι. *ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν.* Ultima aut sunt: *ex Aegipane natus est Capricornus*, quod repugnat reliquis; aut ex *Aegipane effictus est;* h. e. non alius est, quam ipse Aegipan: habet tamen ab inferiore corpore caudam piscis: *ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, belluae marinae.* aliis *ἰχθύος.* In Schol. Arati legitur locus ita: ad 282. *ὁ δὲ Αἰγίκερως ὅμοιός ἐστι τῇ αἰγὶ, κατηστερίσθη δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Πανός. εἰς γὰρ τοῦτον (Αἰγικέρωτα) μετεβλήθη (ὁ Πὰν) διωκόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν* sc. a Typhone.

p. 22. l. 1. *ἐτιμήθη δὲ, honore sideris est affectus* Αἰγίκερως quatenus idem est atque Aegipan: adeoque simpliciter subjectum in seqq. est *Aegipan.* Saepius autem ad honorem trahitur hoc, si quis inter sidera refertur aut ipse aut ejus *εἴδωλον. τύπος. μίμημα*: ad hunc enim modum dupli-

cem

cem hoc *μεταμορφώσεως* genus revocari posse videbis, si attenderis. *εἴδωλον* quidem 2. 3. 4. 26. *τύπος* 25. Facit id plerumque Jupiter; 1. 4. 6. 7. 8. 10. 12. etc. interdum tamen et alii dii inter astra collocant, ut Diana 18. 2. Apollo 29. 41. Juno 3. 11. Neptunus 31. Bacchus 5. Minerva 15. 17. 22. 35. Mercurius 34. dii omnino 32. 39. et homines 38. Dice se ipsam in sidera retulit 9. et Aries Phrixi 19.

l. 3. *ἐν τῇ Ἴδῃ* insititia sunt; non enim conveniunt cum *ὅτε*.

l. 5. *ἐν ᾧ τοὺς συμμάχους καθώπλισε. signo dato ad pugnam concitavit.* Adhaesit *ἐν* ex *κόχλον*, et sequentia sic constituenda: *καὶ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον* (sc. *δοκεῖ εὑρεῖν creditur reperisse*) *δι' ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφυγον.* Ita convenit cum Hygino P. A. II, 28. *Hic etiam dicitur, cum Jupiter Titanas oppugnaret, primus obiecisse hostibus timorem, qui Πανικὸς appellatur, ut ait Eratosthenes.*

l. 8. *καὶ τὴν αἶγα τὴν μητέρα* haud dubie a mala manu sunt, jugulantque omnem narrationem. Alia est illa Αἴξ Amalthea, quam in Auriga vidimus c. 13.

l. 9. *διὰ δὲ τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσσῃ παράσημον ἔχει ἰχθύος. de cauda piscis* ei adjecta narrat. Ista: *ἐν τῇ θαλάσσῃ* otiosa esse videntur, verum excidisse suspicor *εὑρεῖν.* nam ratio inest, cur caudam piscis habeat. Schol. Arati eadem habet l. c. *εὗρε δὲ οὗτος τὸν κόχλακα ἐν τῇ θαλάσσῃ. διὸ παράσημον οὐρὰν ἰχθύος ἔχει.* Unde apparet, in iis, quae in nostro sunt *παράσημον ἔχει ἰχθύος* excidisse *οὐρὰν*, *inventae conchae insigne habet caudam piscis.*

Cap.

Cap. XXVIII. *Sagittarius.*

Sagittarii ſpeciem exhibet Eratoſthenes hanc: *eſſe ſtantem et ſagittam emittentem, cruribus equinis et cauda Satyri.*

l. 4. Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξῳ κέχρηται. Atqui Chiron Achillem arcum tendere docuit. De pugnis tamen Centaurorum vere illud obſervatum eſt.

l. 7. τὸν Εὐφήμης τῶν Μουσῶν τροφοῦ emend. τῆς Μ. τροφοῦ. *Soſitheus* fuit unus e Pleïade tragicorum. In ſeqq. l. ult. emendata praeclare ſunt ex Germanici Schol. ἐπισημασίαις ἐπαινεῖν, κρότον ποιοῦντα.

p. 23. l. 1. τὸ γὰρ τῆς φωνῆς ἀσαφὲς ἦν ὑπὸ ἑνὸς κρότου σημαινόμενον. Senſu haec carent. Scribe ὑπὸ ἑνὸς Κρότου. attamen vel ſic e margine irrepſiſſe videntur, cum notata eſſent ad ſeqq. Mox et delenda:

l. 4. τῇ τούτου βουλήσει: voluit interpolator dicere *ejus invento.* Male quoque me habet l. 5. ὅσιον ὄντα; etſi reddam: *propter ejus pietatem.*

l. 6. τῇ τῶν χειρῶν χρήσει (pro, διὰ τῆς — χρήσεως, nam *ſagittam arcu emittit*) τὴν τοξείαν προσλαβὼν σύσσημον. niſi potius fuit τῆς τῶν χειρῶν χρήσεως — σύσσημον. *indicio dexteritatis manuum aſſumto arcu et ſagitta.*

l. 7. ἔμεινεν ἡ ἐκείνου πρᾶξις, ſcil. *plauſus*, plaudendi mos.

l. 8. ὅθεν ἐστὶ καὶ πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἔσται σαφὴς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Acute in Notis video de remigum ad numeros impulſu cum plauſu eſſe cogitatum. Non tamen video, ubi tandem πλοῖον

*** illud

illud ſit? in caelo nullum Sagittario eſt appoſitum navigium. Immo vero ὅθεν ἐστὶ καὶ πλεῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἐστὶ σαφὴς, οὐ μόνον etc. *Eſt itaque ejus etiam majus indicium*, monumentum, *quod omnibus ille*, tanquam ſidus, *conſpicuus eſt, non modo in terra ſed et in mari verſantibus.* Commode locum Arati 303 ſq. laudat Hermannus, ſenſum recte interpretatus.

Cap. XXIX. *Sagitta.*

l. 2. ὅτε, δὴ — emend. ᾧ τε δὴ, *qua Sagitta.*

l. 5. πρότερον omnino ex pravo interpretamento fluxiſſe videtur. Mox l. 6. καὶ ἐπαύσατο ſc. ὁ Ἀπόλλων. alias, ſi ad Jovem refertur, eſſe debet ἔπαυσε.

Narratio de *ſagitta ex Hyperboreis reportata* parum eſt diſerta: bis dicitur ea perlata eſſe: λέγεται δὲ πρότερον ἀπενηνέχθαι et δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι. Unde ſuſpicor prius illud ἀπενηνεχθῆναι potius accipiendum eſſe: *ad Hyperboreos delatam eſſe ſagittam*, unde deinde *creditum eſt, reportatam eam eſſe:* δοκεῖ δὲ (τότε ſic delendum eſt) ἀνακομισθῆναι ὁ οἰστὸς μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ ἀέρος. Obſcura haec, forte male excerpta e pleniore loco. Videntur illa διὰ τοῦ ἀέρος jungenda cum ἀνακομισθῆναι; at mirum eſt, quod adjectum eſt: μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος *per aerem* eſſe delatam. Si *cum Cerere rediit ſagitta*, poſſit forte animus incidere in errores, usque ad Hyperboreos, Cereris; ſin de *primitiis Hyperboreorum in Delum inſulam miſſis* cogites, inſolens eſt pro *frugibus* in tali oratione τὴν καρποφόρον Δήμητρα dici: niſi poetae verba eſſe putes, aut

aut legas *μετὰ τῶν καρπῶν Δήμητρος.* De *frugibus* accepit Δήμητρα etiam Hyginus P. A. II, 15. cujus verba ſunt: *Ut Eratoſthenes autem de Sagitta demonſtrat, hac Apollo Cyclopas interfecit — Hanc autem ſagittam in Hyperboreo monte Apollinem defodiſſe. Cum autem Jupiter ignoverit* (ignoverat) *filio, ipſam ſagittam vento* (*δι᾽ ἀέρος*) *ad Apollinem perlatam cum frugibus, quae eo tempore naſcebantur* (et, mittebantur?) *Hanc igitur ob cauſſam inter ſidera demonſtrant.*

p. 24. l. 3. *Heraclides Ponticus ἐν τῷ περὶ δικαιοσύνης.* In hoc libro innocentiam hominum Hyperboreorum exemplo illuſtraverat: quo loco fabulas de his plures commemoratas eſſe jam alibi obſervatum eſt. Vid. Pindar. P. X, 67.

l. 6. *καταστερίσαι* ſi non ejiciendum eſt, eſt ſaltem otioſe appoſitum: *εἰς ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ μάχης*, caedis Cyclopum. Schol. Germanici: *quam ſagittam aſtris illatam in memoriam* virtutis *ſuae reliquit.*

Cap. XXX. *Aquila.*

l. 8. *Aglaoſthenes ἐν τοῖς Ναξιακοῖς.* Supra c. 2. erat *ἐν τοῖς* Ναξικοῖς: quod et nunc in Hygino legitur P. A. II, 16. Ex utroque loco apparet, illum ſcriptorem fabulas Creticas in ſuam inſulam, Naxon, transtuliſſe, eique vindicaſſe.

γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ. Scholiaſtes Germanici p. 123. legerat Δία *γενόμενον ἀετόν. Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem — petiiſſe.*

 l. 5.

l. 5. a fine: Τιτᾶνας, καὶ ἀετὸν — del. καὶ ante ἀετόν. Nisi excidit καὶ ἱερεύσαντος. Nam Hygin. l. c. *sacrificanti ei aquilam auspicatam.*

Cap. XXXI. *Delphinus.*

l. 5. ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσται Νηρηΐδες ἐκρύπτοντο. Restitues orationem ἀκονιτὶ, si glossema αἱ πλεῖσται ejeceris. Mox l. 7. ἐξέπεμψε μαστῆρας sine dubitatione verum erat.

l. 8. 9. περιπεσὼν αὐτῇ προσαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα. Erit adeo προσαγγέλλει *nuntiat Neptuno eam repertam.* Schol. Germanici: *quae cum circa insulas Atlantis moraretur, reperit eam nuntiavitque Neptuno; quam ille suis persuasionibus ad suam perduxit voluntatem.* Licet tamen etiam suspicari fuisse παραγγέλλει, *hortatur.* Hygin. II, 17. P. A. *Delphina quendam nomine* (misit) *qui, pervagatus insulas, aliquando ad virginem pervenit eique persuasit, ut nuberet Neptuno, et ipse nuptias eorum administravit.*

l. 12. σύστημα scil. stellarum, pro *sidere*, ut et alii. Mox l. 14. τῆς εὐεργεσίας — vertenda sunt: *exhibent eum manu tenentem delphinum, tribuentes huic* ea re *maximum honorem ob meritum ejus in Neptunum.* De hoc honore Delphino habito laudat Fellus Oppianum: locus est Halieut. I, 385. sq.

l. 16. Vix plura Eratostheni debentur quam ἐν ταῖς ἐλεγείαις.

Cap. XXXII. *Orion.*

p. 26. l. 6. ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον, ἀλιτεύοντα. scrib. ἀλητεύοντα. *errantem*, non, *peccantem.*

l. 8.

l. 8. *τὸν οἰκεῖον οἰκέτην.* Delendum eſſe *οἰκεῖον* patet. Mox *δοκεῖ* memor eſto eſſe *narratur*.

l. 8. a fine: *διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν.* Etiam Schol. Germanici p. 123. *ob ejus virtutem.* At Hygin. II, 34. p. 408. f.: *propter conſimile venandi ſtudium.* Paullo poſt *καὶ* ante *τῆς πράξεως* ejiciendum videtur. Vox eodem modo occurrit ſup. c. 7. et 42.

l. 2. a fine: *αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καταστερίσαι καὶ τὸ θηρίον.* Fuit *αὐτόν τε — καὶ.*

Cap. XXXIII. *Canis.*

l. 2. *μετὰ τοῦ ἄκοντος* pro *δράκοντος* recipiendum erat; incurrit enim in oculos vitium.

l. 7. *ἄγων αὐτὴν* ſc. *τὴν Κύνα*, quam ſupra maſculino genere extulerat.

l. 8. *οὐκ ἔχων οὖν ὅ τι ποιήσαι ὁ Ζεὺς* — uſitatius *ποιῆσαι.* infinite. *non habuit, quid faceret, cum* et *vulpes* immortalis eſſet et *canem* nulla fera effugere poſſet.

l. 6. a fine: *καὶ τούτου εἰκότως γεγονότος διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν τῶν συμβεβηκότων Ὠρίωνι. facta hac re conſentaneo modo, ut ne quicquam relinqueretur*, quin in caelo reponeretur, *quod Orioni evenerat.* ſcilicet quia cum Orione jam ante c. 32. et c. 7. vidimus Scorpium quoque inter ſidera relatum.

l. 2. a fine: *τοὺς δὲ τοιούτους ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι σειρίους καλοῦσι διὰ τὴν τῆς φλογὸς κίνησιν. propter flammae* ſe volventis et rotantis *motum;* at Germanici Schol. *Sirium autem ſtellam vocatam putant propter flammae candorem.* Sicque fere Hygin. II, 35. Plura ap. Schol. Arati v. 329. et Schol.

 Apol-

Apollonii Arg. II, 519. Multae sunt veterum hariolationes super etymo hujus vocis, de quibus videndi Etymol. et Hesych. cum Eustath. Ipse Aratus v. 331. ἀστέρι — ὅς ῥα μάλιστα Ὀξέα σειριάει· καί μιν καλέουσ᾽ ἄνθρωποι Σείριον non animadvertens, σειριᾶν ab ipso σείριος ductum esse, ut sit vel φλέγειν vel λάμπειν. Verbo: vox antiqua fuit σείριος notionem *caloris* involvens, eaque de *Sole* tum de *Cane* frequentari solita, quo in usu substitit. Qui ad κίνησιν, *motum*, spectare vocis etymon putarunt, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι, πάλλεσθαι, *moveri*, *contremiscere*, scintillando et coruscando scilicet, repetere debuere. παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι est inter alia ap. Schol. Apollonii l. c.

Cap. XXXIV. *Lepus.*

l. 1. ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὑρεθείς. quaenam haec est *venatio?* eaque *sic vocitata?* Nihil occurrere vidi in aliis. Suspicor ita dici *locum in caelo*, ubi juxta posita sunt sidera ad venationem spectare visa: Orion, Canis, Lepus, qui in hoc ipso loco visitur. Inf. c. XLII. ubi Procyon pro Orionis cane habitus: λέγεται τοῦτον ἀνατεθῆναι αὐτῷ· καὶ γὰρ λαγωὸς ἐχόμενος καὶ ἄλλα θηρία παρ᾽ αὐτὸν συνορᾶται. Ducit quoque ad hanc sententiam, si semel in eam incideris, Hygin. II, 33. pr. X.

l. 2. 3. ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἄστροις. *Mercurius creditur eum inter sidera retulisse*, tanquam auctor puta διακόσμου τῶν ἄστρων, qui sidera descripsit et constituit ex astrologicis rationibus: v. cap. XLIII. et sup. ad c. XX.

Aristotelis locus est in Hist. Animal. VI, 33. Fellus laudat locum de Generat. Anim. IV, 5.

Cap. XXXV. *Argo.*

l. 3. 4. *πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν ἄβατον ὂν* — videntur ex antiquo poeta verba servata. *διελεῖν* de *navi sulcos in ponto faciente.* quod alias est *τέμνειν ἅλα.* Schol. Germanici: *et mare, quod antea invium fuerat hominibus, pervium nautis ingenio fecit.*

l. 6. *οἴακες σὺν τοῖς πηδαλίοις.* quo modo ergo differunt? *ὁ οἴαξ* manubrium, clavus, temo. *πηδάλιον* pars inferior mare secans. Duplex autem ab utraque parte gubernaculum habet h. l. Argo.

l. 7. *ὅπως ἐρῶντες — θαῤῥῶσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ* h. *opera remigandi* et *navem regendi,* omnino *opere nautico.* Brevitate haec obscura sunt; sed lucem affundunt versus Germanici: Argo tantum a puppi conspicitur, tanquam jam inhibendo remos portum subitura; ea quidem specie, qua inter Symplegades haesit, incolumis tamen evasit; quo exemplo nautae fiduciam salutis et secundae navigationis suscipere possunt. Obscure quoque Hygin. II, 37. *divisa est a puppi usque ad malum; significans ne homines fractis navibus pertimescant.* Mox *ἀγήρατος* ferendum est; apud poetas est *ἀγήραος.*

Cap. XXXVI. *Cetus.*

Comparandum cum c. XV. XVI. XVII.

Cap. XXXVII. *Eridanus.*

l. 1. *Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὠρίωνος — τὴν ἀρχὴν ἔχει.* Iterum *ἐκ* pro *κατὰ ποδὸς,* ut sup. cap. 20. extr.

l. 3. οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει. Mirum, Eratosthenem hoc in Arato desiderare. Sequutus enim est poeta notum fabularum antiquissimum morem, ut modo Eridanum, modo Acheloum nominarent, quoties fabula fluminis nomen exigeret.

l. 4. ἕτεροι δέ φασι δικαιότατον (sc. εἶναι, ὡς) αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. Aut lacunosa haec sunt, aut ex observatione, puto, in margine irrepsit δικαιότατον. quo quis, *merito* ita statui ab Eratosthene, adscripserat. Legerat tamen illud jam Hyginus in suo codice: P. A. II, 32. *Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem aequissimum esse demonstrant.*

l. 8. 9. διὸ καὶ περίγειος καλεῖται. Reposuit hoc Fell. In cod. erat φαίνεται. Tum, *terrae proximus* recte. Germanici Schol. *apparet autem humillima, eo quod circa terram esse videtur, et nullum sidus inferius apparet, ob quod* terrestris *vocatur.*

Cap. XXXVIII. *Piscis.*

l. 2. τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. conf. c. 26. de aquario.

l. 5. σῶσαι αὐτήν. si ex emendatione venit, recte est receptum: Schol. Arati ad 239. οἵ τινες Δέρκην, τὴν Ἀφροδίτης θυγατέρα, ἐμπεσοῦσαν εἰς θάλασσαν, ἔσωσαν. Plura miscent Schol. Germanici et Hygin. II, 41. (ubi cf. Munck.) Fundus subest narratio ex antiqua Geogonia, qua subsedisse primitus Terram, seu Naturam, in Aqua, significatum erat: unde et servatum, quod adjicitur (κατὰ) νυκτός.

l. 6.

l. 6. Συρίας θεὸν. hanc non novimus, sed Συρίαν θεόν. Est *dea Syria*, opusculo Luciano perperam tributo nota. De *Piscibus* cf. c. XXI.

Cap. XXXIX. *Ara.*

l. 4. ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια — forte ὅθεν καὶ — at in seqq. Multa alia admiscentur in Schol. Germanici p. 135. ubi *Pharus* est vel *Sacrarium;* inter alia: *sed etiam hominibus hoc habet institutum, quia in agonibus et ludis quinquennalibus coronae habentur.* Quid hoc ad rem? dixeris. Indoctus homo, qui haec congessit, male excerpsit locum, in quo *aras coronari in ludis* dictum erat.

l. 6. καὶ ὀμνύειν e margine illatum suspicor, intercipit enim sermonis ordinen, dum subjicitur: εὐγνωμοσύνης μαρτύριον τοῦτο ἡγούμενοι *benevolentiae signum hoc esse arbitrati;* quod a jurejurando alienum est. Aliter Hygin. P. A. II, 39.

Cap. XL. *Centaurus.*

l. 2. δικαιοσύνῃ δὲ, immo δικαιοσύνῃ τε ὑπερενέγκας — καὶ παιδεύσας —

p. 31. l. 1. ἐφ᾽ ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν δι᾽ ἔρωτα, ᾧ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ ἄντρῳ, τιμῶν τὸν Πᾶνα. Male haec foedata. Exscripsit cum ceteris Eudocia p. 437. etiam Phavorinus, nullo cum fructu ad nos. A prima manu esse non putabam nisi haec: ἐφ᾽ ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐν τῷ ἄντρῳ. Sagaciter tamen δι᾽ ἔρωτα παιδείας explevit Koppiers.

Antisthenes Socraticus in *Hercule.* Scilicet is morem philosophorum, (quem ille inprimis ad Cynicos suos propagavit,) qui Herculis instituta affectabant, sequutus per allegoriam in Herculem omnem virtutem severiorem transtulerat: de quo more satis multa dicta sunt in Commentatione de *Hercule Musagete* (Commentat. Soc. R. Gotting. Vol. III. pr.) quibus hic locus est addendus. Memoratur autem a Diogene Laertio inter scripta Antisthenis Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ περὶ ἰσχύος. Ἡρακλῆς ἢ Μίδας (forte dialogus, capta opportunitate, cum Hercules in Lydia apud Omphalen versabatur) Ἡρακλῆς, ἢ περὶ φρονήσεως καὶ ἰσχύος: h. e. utrum alteri praeferendum esset, prudentia an robur?

l. 5. χρόνον δὲ ἱκανὸν ὁμιλούντων τούτων. Fuit puto συνομιλούντων.

l. 9. τὸ θηρίον bene illustrat Hermann V. C. in *Mythol.* T. III. p. 467. 8.

l. 18. Aut haec, quae attexta sunt de *bestiola*, aliunde sunt inserta, aut illa quae supra jam de eadem lecta erant: alterum hoc probabilius; nam deest ibi stellarum enumeratio.

l. 19. οὐ ποιοῦσι τὸ σχῆμα τεταγμένον. non credam esse sana. Est potius οὐκ εὖ διατεταγμένον. *non bene composita figura;* σῶμά τι ἀδιάρθρωτον appellatur in Schol. Arati 440. Forte fuit τεταγμένον πρὸς τὸν βωμὸν, ut supra l. 9. πλησίον τοῦ θυτηρίου. Potuit tamen esse τεταμένον *porrectum in longum*, ut utri simile esset, h. e. corio hircino.

Cap.

Cap. XLI. *Hydra cum Corvo et Cratere.*

l. 1. Τοῦτο τὸ ἄστρον κοινόν ἐστιν ἀπὸ πράξεως γεγονὸς ἐναργοῦς. non κοινὸν γεγονὸς, sed κοινόν ἐστιν, ἀπὸ πράξεως ἐναργοῦς γεγονὸς, *ortum*, *factum*, *ex evento manifesto*, quod aperte rem declarat. Fuit autem inſcriptum caput Κόραξ καὶ Ὕδρος καὶ Κρατήρ. Ad haec enim ſpectat voc. κοινόν. Alia de hydro fabula ſupra erat c. XI.

l. 4. θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς. poſſet eſſe: *cum ſacrum diis fieret* ſc. ab hominibus. Sed referendus locus inter ea, quibus antiquiores ſacrificandi morem etiam ad deos retulere; unde etiam in monumentis artis dii aliis diis ſacrificantes occurrunt.

l. 9. ἐξαρπάσας καὶ τὸν — poteſt reddi *etiam*; ſed melius exulat καί. Ceterum ignoro, an aliunde hoc conſtet, corvos cum hydris pugnare iisque pro praeda potiri.

l. 11. 12. τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διψᾶν. Primo ἐν τοῖς ἀνθρώποις in alienum locum migravit. Sedem habebat paullo poſt, ubi fuit: μνημόνευμα δὲ δώσων ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆς εἰς θεοὺς ἁμαρτίας σαφὲς — Porro κόρακι ἐπιτιμῶν, *corvum objurgando*, ἔθηκεν, *fecit*, ferri poſſet; vide tamen an fuerit τῷ μὲν κόρακι ἐπιτίμιον ἔθηκεν ἱκανὸν, *poenam hanc impoſuit*, ut et latine redditum video.

l. 13. καθάπερ Ἀριστοτέλης εἴρηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων. Teſtatur adeo hic locus ſcriptum fuiſſe ab Ariſtotele librum *de beſtiis venenatis*. Poteſt hoc ita ſe habere; poteſt quoque eſſe gloſſema e margine hominis, qui de ζώων ἱστορίᾳ cogitabat.

In

In Historia animantium tamen nil de hoc occurrere video; morem tamen corvorum et fabulam narrant alii laudati jam ad Aeliani H. A. I, 47. *Corvum sitire solere per aliquod temporis spatium inter summos calores*, convenit; caussa rei varie redditur. Plinius X, 12. s. 15. *Corvi ante solstitium generant, iidem aegrescunt sexagenis diebus, siti maxime, antequam fici coquantur auctumno.* Fabulam suaviter narravit Ovid. Fast. II, 243 - 266. Aliter eam ornavit Aelian. H. A. I, 47. ubi pro *hydro* in *segetem viridem incidit* corvus. Et iterum aliter auctor Ἰξευτικῶν c. 7. p. 176. illustratus docte a V. C. Schneidero p. 427. Oppiani; est ibi: Corvus ἐλαγνεύετο, quod in ἐστραγγεύετο non bene mutare voluit Gesner. Poena enim ad ipsam λαγνείαν respicit, quia sequitur τὴν μῖξιν. Est enim ex hoc auctore illustrandum, quod Hygin. P. A. II, 40. attulit: *ut Corvus bibere non possit, ideo quod guttur habeat pertusum illis diebus.* ῥηγνυμένου τοῦ ἀνθερεῶνος εὐθὺς μετὰ τὴν μῖξιν αὐτοῖς. Sagaciter suspicari video Hermannum p. 476. 7. quae de corvi valetudine narrantur, repetenda esse a plumis per hos dies mutatis.

l. 15. μνημόνευμα δώσων. Nisi fuit θήσων.

l. 17. post τόν τε Ὕδρον utique καὶ τὸν Κόρακα excidit, ad quem spectat: μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν deest τῇ κρήνῃ aut simile quid. Schol. Germanici: *caudam autem Anguis Corvus appetit rostro, neque potest juxta accedere ut bibat.* Scilicet *caudam rostro verberat Corvus*, ne Anguis eum prohibeat accedere ad fontem: ut est in Hygino l. c.

Cap.

Cap. XLII. *Procyon.*

l. 1. Αὐτός ἐστιν. Unde repente hoc pro οὗτος? Ad caput cf. XXXII.

l. 7. καὶ ποιεῖ ὁμοιότητα τοῦ κυνὸς in malam crucem ſunt releganda. Nec ſunt ea in Schol. Arati 451. hinc transſcripto cum illuſtratione.

l. 9. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα — quae ſequuntur, aliunde illata; nec leguntur in Schol. Germanici nec in Hygino: neque ea locum habebant niſi in alio libro, in quo XII. ſigna deinceps expoſita fuere.

Cap. XLIII. *Planetae.*

Excidit principium capitis, quale eſt in Hygino P. A. II, 42. *Reliquum eſt nobis, de quinque ſtellis* (dicere) *quas complures ut erraticas, ita Graeci* πλανήτας, *dixerunt.*

p. 34. l. 4. 5. διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διάκοσμον ὁρίσαι τοῦ οὐρανοῦ. Eſt Thot, qui ſiderum deſcriptionem primus fecit. v. ſupr. ad c. XX. et XXXIV.

l. 7. ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι v. ad cap. 23. Ultima στίλβων δὲ καλεῖται — ποιῶν ſunt lacinia aſſuta.

Cap. XLIV. *Circulus lacteus.*

Mirum utique, Hyginum P. A. II, 43. ad Eratoſthenem provocare, et *Mercurium* tamen *pro Hercule* memorare; quem alii omnes nominant: Factum tamen id eſſe errore viri docti feſtinantis in lectione Eratoſthenis colligas e verbis Schol. Arati 467. ubi etiam Eratoſthenes teſtis excitatus eſt:

eſt: Ἐρατοσθένης δέ φησι, μυθικῶς αὐτὸν (τὸν γαλαξίαν) διηγούμενος, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος γεγενῆσθαι ἐκχυθέντος. ἤκουσε γὰρ παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὐκ ἴδιός ἐστι. Excidit hic *Herculis* memoratio. Achilles Tatius utramque narrationem habet Uranol. p. 85. ſed alteram ab interpolatore aſſutam.

l. 3. 4. εἰ μή τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἥρας μαστόν. Probabile ſit, fuiſſe θηλάσειε. quod et Needham conjiciebat ad Geop. XI, 19. ubi eadem res narratur.

l. 5. ὑπὸ τὴν γένεσιν haud dubie pro μετὰ τὴν γένεσιν.

ΈΡΑ-

ἘΡΑΤΟΣΘΕ΄ΝΟΥΣ
ΚΥΡΗΝΑΙ΄ΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ΄.

Ἄρκτος ἡ μεγάλη. 1.

Ταύτην Ἡσίοδός φησι Λυκάονος θυγατέρα ἐν Ἀρκαδίᾳ οἰκεῖν, ἑλέσθαι δὲ μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν τοῖς ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθαρεῖσάν τε ὑπὸ Διὸς ἐμμεῖναι λανθάνουσαν τὴν θεόν. φωραθῆναι δὲ ὕστερον, ἐπὶ τόκου ἤδη οὖσαν, ὀφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς λουομένην. ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτὴν, καὶ οὕτως τεκεῖν, Ἄρκτον γενομένην, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. οὖσαν δ' ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπὸ αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι μετὰ τοῦ βρέφους τῷ Λυκάονι. μετὰ χρόνον δέ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὸν ἀγνοήσασαν τὸν νόμον· ὑπὸ δὲ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἀναιρεῖσθαι μέλλουσαν διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν

συγγένειαν αὐτὴν ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὴν ἔθηκεν· Ἄρκτον δὲ αὐτὴν ὠνόμασε διὰ τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ σύμπτωμα. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ′ ἀμαυρούς. ἐφ᾽ ἑκατέρων ὠτίων β′. ἐπ᾽ ὠμοπλατῶν λαμπρὸν ά. ἐπὶ τοῦ στήθους β′. ἐπὶ τῆς ῥάχεως λαμπρὸν ά. ἐπὶ σκέλεσιν (ἐμπροσθίοις β′.) ὀπισθίοις β′. ἐπ᾽ ἄκρῳ τῷ ποδὶ β′. ἐπὶ τῆς κέρκου γ′. τοὺς πάντας κδ′.

Ἄρκτος ἡ Μικρά. 2.

Αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη, προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων Φοινίκη, ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· γνοῦσα δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔφθειρεν, ἠγρίωσεν αὐτήν· ὕστερον δὲ σεσωσμένῃ λέγεται δόξαν αὐτῇ περιθεῖναι, ἀντιθεῖσαν ἕτερον εἴδωλον ἐν τοῖς ἄστροις, ὥς τε δισσὰς ἔχειν τιμάς. Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι, τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ᾽ ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἱστοῖς, τοὔνομα τοῦτο ἦν, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ [δὲ] λιμένα, καὶ τὸν ἐπ᾽ αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὖσαν, γενέσθαι δὲ Διὸς τροφὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν οὐρανοῖς τιμῆς ἀξιωθῆναι. ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν ἑκάστης γωνίας τοῦ πλινθίου, λαμπρὸν ά. ἐπὶ δὲ τῆς κέρκου, λαμπροὺς γ′. τοὺς πάντας ζ′. ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων κατώ-

τώτερός ἐςιν ἄλλος ἀςὴρ, ὃς καλεῖται πόλος, περὶ ὃν δοκεῖ ὁ πόλος ςρέφεσθαι.

Δράκων. 3.

Οὗτός ἐςιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ἄρκτων κείμενος· λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεα μῆλα φυλάσσων, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἄςροις τάξις ἐδόθη δι' Ἥραν, ἣ κατέςησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας, φύλακα τῶν μήλων. Φερεκύδης γάρ φησιν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν, φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν θαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν, καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέςησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄντα. μέγιςον δὲ ἔχει σημεῖον· ἐπίκειται δὲ αὐτῷ Ἡρακλέους εἴδωλον, ὑπόμνημα τοῦ ἀγῶνος, Διὸς θέντος, ἐναργέςατον τῇ σχηματοποιΐᾳ. ἔχει δὲ ἀςέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς γ'. ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος ἕως τῆς κέρκου ιβ'. παραπλησίους ἀλλήλοις, διεςῶτας δὲ διὰ τῶν ἄρκτων. (τοὺς πάντας ιε'.)

Ὁ ἐν γόνασιν. 4.

Οὗτός φασιν Ἡρακλῆς ἐςιν ὁ ἐπὶ τοῦ ὄφεως βεβηκώς. ἐναργῶς δὲ ἕςηκε τό τε ῥόπαλον ἀνατετακὼς, καὶ τὴν λεοντῆν περιειλημμένος. λέγεται

ται δὲ, ὅτε ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα ἐπορεύθη, τὸν ὄφιν τὸν τεταγμένον φύλακα ἀνελεῖν. ἦν δὲ ὑπὸ Ἥρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζηται τῷ Ἡρακλεῖ· ὅθεν ἐπιτελεσθέντος τοῦ ἔργου μετὰ κινδύνου, ἄξιον ὁ Ζεὺς κρίνας τὸν ἆθλον μνήμης, ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκε τὸ εἴδωλον. ἔστι δὲ ὁ μὲν ὄφις μετέωρον ἔχων τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἐπιβεβηκὼς αὐτῷ, τεθεικὼς τὸ ἓν γόνυ, τῷ δ' ἑτέρῳ ποδὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιβαίνων, τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνων, ἐν ᾗ τὸ ῥόπαλον ὡς παίσων, τῇ δ' εὐωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντῆν περιβεβλημένος. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, λαμπρὸν α΄. βραχίονος δεξιοῦ λαμπρὸν α΄. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α΄. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α΄. ἐφ' ἑκατέρας λαγόνος α΄. λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. δεξιοῦ μηροῦ β΄. γόνατος α΄. καμπῆς α΄. κνήμης β΄. ποδὸς α΄. ὑπὲρ τὴν δεξιὰν χεῖρα α΄. ὃς καλεῖται ῥόπαλον. ἐπὶ τῆς λεοντῆς δ΄. τοὺς πάντας ιθ΄.

Στέφανος. ϛ.

Οὗτος λέγεται ὁ τῆς Ἀριάδνης· Διόνυσος δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἄστρα ἔθηκεν, ὅτε τοὺς γάμους οἱ θεοὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Δίᾳ ἐποίησαν. ᾧ πρώτῳ ἡ νύμφη ἐστεφανώσατο παρὰ Ὡρῶν λαβοῦσα καὶ Ἀφροδίτης. Ἡφαίστου δὲ ἔργον εἶναί φασιν, ἐκ χρυσοῦ πυρώδους καὶ λίθων Ἰνδικῶν. Ἱστορεῖται δὲ καὶ διὰ τούτου τὸν Θησέα σεσῶσθαι ἐκ τοῦ λαβυρίν-

ρίνθου, φέγγος ποιοῦντος· φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον ταύτης, εἶναι τὸν φαινόμενον ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ λέοντος. ἔχει δὲ ἀςέρας ὁ ςέφανος ἐννέα, κύκλῳ κειμένους, ὧν εἰσι λαμπροὶ οἱ κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως τοῦ διὰ τῶν Ἄρκτων.

Ὀφιοῦχος. 6.

Οὗτός ἐςιν ὁ ἐπὶ σκορπίου ἑςηκὼς, ἔχων ἐν ἀμφοτέραις χερσὶ τὸν ὄφιν. λέγεται δὲ εἶναι Ἀσκληπιὸς, ὃν Ζεὺς, χαριζόμενος Ἀπόλλωνι, εἰς τὰ ἄςρα ἀνήγαγε. τοῦτον τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν· ἐν οἷς καὶ Ἱππόλυτον ἔσχατον τοῦ Θησέως· καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εἶτα διὰ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον εἰς τὰ ἄςρα ἀναγαγεῖν. ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἱκανὴν, ἐπὶ τοῦ μεγίςου ἄςρου, λέγω δὴ τοῦ σκορπίου, ἐυσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος. ἔχει δὲ ἀςέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν ά. ἐφ᾽ ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν ά. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ΄. ἐπὶ τῆς ἀριςερᾶς δ΄. ἐφ᾽ ἑκατέρων ἰσχίων ά. ἐφ᾽ ἑκατέρων γονάτων ά. τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ (ποδὸς) λαμπρὸν ά. τοῦ δὲ ὄφεως ἐπ᾽ ἄκρας κεφαλῆς β΄. τοὺς πάντας ιζ΄.

Σκορπίος. 7.

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται· καὶ τὸ μὲν ἐπέχουσιν αἱ χηλαὶ, θάτερον δὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον. τοῦτόν φασιν ἐποίησεν Ἄρτεμις ἀναδοθῆναι τῆς Κολώνης τῆς Χίου νήσου, καὶ τὸν Ὠρίωνα πλῆξαι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ ἐν κυνηγεσίῳ ἀκόσμως αὐτὴν ἐβιάσατο. ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀστέρων, ἵν' εἴδωσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι τὴν ἰσχύν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐφ' ἑκατέρας χηλῆς δύο· ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλοι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀμαυροί· ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου, λαμπροὺς γ'. ἐπὶ τῆς κοιλίας β'. ἐπὶ τῆς κέρκου ε'. ἐπὶ τοῦ κέντρου δ'. προηγεῖται μὲν αὐτοὺς πάντων φαιδρότερος ὤν, ὁ ἐπὶ τῆς βορείας χηλῆς λαμπρὸς ἀστήρ· (τοὺς πάντας ιθ'.)

Ἀρκτοφύλαξ. 8.

Περὶ τούτου λέγεται, ὅτι Ἀρκάς ἐστιν ἐκ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς γεγονὼς, ὃν κατακόψας Λυκάων, ἐξένισε τὸν Δία παραθεὶς ἐπὶ τράπεζαν· ὅθεν ἐκείνην μὲν ἀνατρέπει· ἀφ' οὗ ἡ Τραπεζοῦς καλεῖται πόλις. τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ κεραυνοῖ, τῆς ὠμότητος αὐτὸν μυσαχθεὶς, τὸν δὲ Ἀρκάδα πάλιν συμπλάσας, ἔθηκεν ἄρτιον, καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἀνήγαγεν. ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς β'. οἱ οὐ δύνουσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν

πρὸν α΄. ἐφ᾽ ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν α΄. ἐπὶ τῶν μαστῶν ἑκατέρων α΄. λαμπρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ· καὶ ὑπ᾽ αὐτὸν α΄. ἀμαυρόν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος λαμπρὸν α΄. ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων α΄. λαμπρότατον, ὃς δὴ Ἀρκτοῦρος καλεῖται· ἐφ᾽ ἑκατέρῳ ποδὶ λαμπρὸν α΄. (τοὺς πάντας ιδ΄.)

Παρθένος. 9.

Ταύτην Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ εἴρηκε θυγατέρα Διὸς καὶ Θέμιδος, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δίκην· λέγει δὲ καὶ Ἄρατος, παρὰ τούτου λαβὼν τὴν ἱστορίαν· ὡς οὖσα πρότερον ἀθάνατος, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν, καὶ ὅτι δίκην αὐτὴν ἐκάλουν. μεταστάντων δὲ αὐτῶν, καὶ μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων, οὐκέτι σὺν αὐτοῖς ἦν, ἀλλ᾽ εἰς τὰ ὄρη ὑπεχώρει. εἶτα στάσεων καὶ πολέμων αὐτοῖς ὄντων, διὰ τὴν παντελῆ αὐτῶν ἀδικίαν, ἀπομισήσασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν· λέγονται δὲ καὶ ἕτεροι λόγοι περὶ αὐτῆς πλεῖστοι. οἱ μὲν γὰρ αὐτήν φασιν εἶναι Δήμητραν, διὰ τὸ ἔχειν στάχυν· οἱ δὲ Ἶσιν· οἱ δὲ Ἀταργάτιν· οἱ δὲ Τύχην, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν. ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α΄. ἀμαυρόν. ἐν ἑκατέρῳ ὤμῳ α΄. ἐν πτέρυγι ἑκατέρᾳ β΄. ὁ δ᾽ ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι τοῦ τε ὤμου καὶ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, Προτρυγητὴρ καλεῖται· ἐπ᾽ ἀγκῶνος ἑκατέρου α΄. ἐπὶ χειρὸς ἄκρας ἑκατέρας α΄. ὁ δ᾽ ἐπὶ τῆς εὐωνύμου λαμ-

λαμπρὸς, καλεῖται ϛάχυς. ἐπὶ τῆς πέζης τοῦ χιτῶνος ἀμαυροὺς ϛ΄. ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς ά. τοὺς πάντας ιθ΄.

Δίδυμοι. 10.

Οὗτοι λέγονται Διόσκουροι εἶναι. ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, φιλαδελφίᾳ δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. οὔτε γὰρ περὶ ἀρχῆς, οὔτε περὶ ἄλλου τινὸς ἤρισαν. μνήμην δὲ αὐτῶν Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κοινότητος, διδύμους ὀνομάσας, εἰς τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρους ἔϛησεν ἐν τοῖς ἄϛροις. ἔχουσι δὲ ἀϛέρας, ὁ μὲν ἐποχούμενος τοῦ καρκίνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ά. λαμπρόν. [ἐπ' ὤμου ἑκατέρου λαμπρὸν ά. ἐπὶ δεξιοῦ ἀγκῶνος ά. ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς ά.] ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι ά. ὁ δ' ἐχόμενος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα λαμπρόν. ἐπ' ἀριϛερῷ ὤμῳ λαμπρὸν ά. ἐπὶ μασθῷ ἑκατέρῳ ά. ἐπὶ ἀριϛεροῦ ἀγκῶνος ά. ἐπ' ἄκρας χειρὸς ά. ἐπὶ ἀριϛερῷ γόνατι ά. ἐπὶ ἑκατέρῳ ποδὶ ά. ὑπὸ τὸν ἀριϛερὸν πόδα ά. ὃς καλεῖται πρόπους (τοὺς πάντας ιζ΄.)

Καρκῖνος. Ὄνοι καὶ Φάτνη. 11.

Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄϛροις τεθῆναι δι' Ἥραν, ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων, ὅτε τὴν Ὕδραν ἀνῄρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔδακεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Πανύασις ἐν

Ἡρα-

Ἡρακλείᾳ. θυμωθεὶς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτόν. ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχηκε καταριθμούμενος ἐν τοῖς ιβ'. ζωδίοις. καλοῦνται δέ τινες αὐτῶν ἀστέρες ὄνοι, οὓς Διόνυσος ἀνήγαγεν εἰς τὰ ἄστρα. ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ φάτνη παράσημον, ἡ δὲ τούτων ἱστορία αὕτη.

Ὅτε ἐπὶ Γίγαντας ἐστρατεύοντο οἱ θεοὶ, λέγεται Διόνυσον καὶ Ἥφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄνων πορεύεσθαι. οὔπω δὲ ὁρωμένων αὐτοῖς τῶν γιγάντων, πλησίον ὄντες ὠγκήθησαν οἱ ὄνοι· οἱ δὲ Γίγαντες ἀκούσαντες τῆς φωνῆς ἔφυγον. διὸ ἐτιμήθησαν ἐν τῷ καρκίνῳ εἶναι ἐπὶ δυσμάς. ἔχει δὲ ὁ καρκῖνος ἐπὶ τοῦ ὀστράκου ἀστέρας λαμπροὺς β'. οὗτοί εἰσιν οἱ ὄνοι· τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη φάτνη, παρ' ᾗ δοκοῦσιν ἑστάναι. ἔχει δὲ ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς ποσὶν, ἐφ' ἑκατέρῳ ἕνα λαμπρὸν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ πρώτου β' λαμπροὺς, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, ὁμοίως ἐπ' ἄκρας αὐτοῦ τετάρτου· ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐπὶ τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς γ'. ὁμοίως μεγάλους ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χηλῆς (β'.) οἱ πάντες ιζ'.

Λέων. 12.

Οὗτός ἐστι μὲν τῶν ἐπιφανῶν ἀστέρων· δοκεῖ δ' ὑπὸ Διὸς τιμηθῆναι τοῦτο τὸ ζώδιον διὰ τὸ τῶν τετραπόδων ἡγεῖσθαι. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἆθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. φιλο-

λοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοις ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακεὶς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν, ὡς ἔνδοξον πεποιηκώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθείς. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γ'. ἐπὶ τοῦ στήθους β'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ μέσης (κοιλίας) α'. ὑπὸ τὴν κοιλίαν α'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'. ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ τραχήλου β'. ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ'. ἐπὶ μέσης τῆς κέρκου α'. ἐπ' ἄκρας, λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς κοιλίας, α'. ὁρῶνται δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ἐν τριγώνῳ κατὰ τὴν κέρκον ἀμαυροὶ ἑπτὰ, οἱ καλοῦνται πλόκαμοι Βερενίκης Εὐεργέτιδος (τοὺς πάντας ιθ'.)

Ἡ ν ί ο χ ο ς. 13.

Οὗτός ἐστιν Ἐριχθόνιος, ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς γενόμενος· τοῦτον λέγουσιν, ὅτε ὁ Ζεὺς εἶδεν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἅρμα ζεύξαντα ἵππων, θαυμάσαι, ὅτι τῇ τοῦ ἡλίου ἀντίμιμον ἐποιήσατο διφρείαν, ὑποζεύξας ἵππους λευκούς. πρῶτόν τε Ἀθηνᾷ πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει· καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον. Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς, βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης, καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης, ἔν τινι τόπῳ

τῆς

τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαίστιον· ὃς δόξας αὐτὴν κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι, ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς· ἐξ ἧς γεγενῆσθαι λέγουσι παῖδα, ὃς ἐκ τούτου Ἐριχθόνιος ἐκλήθη. καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὗρε, καὶ ἐθαυμάσθη, ἀγωνιστὴς γενόμενος. ἤγαγε δὲ ἐπιμελῶς τὰ Παναθήναια, καὶ ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπίδιον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. ἀπ' ἐκείνου δὲ κατὰ μίμησιν ὁ καλούμενος ἀποβάτης. ἐσχημάτισται δ' ἐν τούτῳ ἡ αἲξ καὶ οἱ ἔριφοι. Μουσαῖος γάρ φησι, Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι. Θέμιν δὲ Ἀμαλθείᾳ δοῦναι τὸ βρέφος. τὴν δὲ, ἔχουσαν αἶγα, ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία· τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἡλίου θυγατέρα, φοβερὰν οὕτως, ὥς τε τοὺς κατὰ Κρόνον θεοὺς βδελυττομένους τὴν μορφὴν τῆς παιδὸς, ἀξιῶσαι Γῆν κρύψαι αὐτὴν ἔν τινι τῶν κατὰ Κρήτην ἄντρων. καὶ ἀποκρυψαμένην ἐπιμέλειαν αὐτῆς τῇ Ἀμαλθείᾳ ἐγχειρίσαι· τὴν δὲ τῷ ἐκείνης γάλακτι τὸν Δία ἐκθρέψαι. ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδὸς εἰς ἡλικίαν, καὶ μέλλοντος Γίγασι πολεμεῖν, οὐχ ἔχοντος δὲ ὅπλα, θεσπισθῆναι αὐτῷ τῆς αἰγὸς τῇ δορᾷ ὅπλῳ χρήσασθαι, διά τε τὸ ἄτρωτον αὐτῆς καὶ φοβερὸν, καὶ διὰ τὸ εἰς μέσην τὴν ῥάχιν Γοργόνος πρόσωπον ἔχειν. ποιήσαντος δὲ ταῦτα τοῦ Διὸς, καὶ τῇ τέχνῃ φανέντος

διπλα-

διπλασίονος, τὰ ὀςᾶ δὲ τῆς αἰγὸς καλύψαντος ἄλλῃ δορᾷ, καὶ ἔμψυχον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον κατασκευάσαντος, αὐτὴν μέν φασιν ἄςρον οὐράνιον κατασκευάσαι· τινὲς δέ φασι Μυρτίλον ὀνόματι τὸν ἡνίοχον εἶναι, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ γεγονότα. ἔχει δὲ ἀςέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α΄. ἐφ᾽ ἑκατέρων τῶν ὤμων α΄. ὧν τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριςεροῦ λαμπρὸν, ὃς καλεῖται αἴξ. ἐφ᾽ ἑκατέρου ἀγκῶνος α΄. (ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς α΄.) ἐπ᾽ ἀριςερᾶς χειρὸς β΄. οἱ δὲ καλοῦνται ἔριφοι· τοὺς πάντας ὀκτώ.

Ταῦρος. 14.

Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄςροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην, διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ· χάριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπιφανεςάτοις ἐςὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθείς. ἕτεροι δέ φασι βοῦν εἶναι τῆς Ἰοῦς μίμημα, χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄςρον. τοῦ δὲ ταύρου τὸ μέτωπον σὺν τῷ προσώπῳ αἱ Ὑάδες καλούμεναι περιέχουσι, πρὸς δὲ τῇ ἀποτομῇ τῆς ῥάχεως, ἡ Πλειάς ἐςιν, ἀςέρας ἔχουσα ἑπτὰ, διὸ καὶ ἑπτάςερος καλεῖται· οὐχ ὁρῶνται δὲ εἰ μὴ ἕξ, ὁ δὲ ἕβδομος ἀμαυρός ἐςι σφόδρα. ἔχει δὲ ταῦρος ἀςέρας ζ΄. ὃς δὲ ὑπεναντία ἕρπει καθ᾽ ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλήν· ἐφ᾽ ἑκατέρων δὲ τῶν κεράτων, ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως, α΄. ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριςερᾶς· ἐφ᾽ ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν α΄. ἐπὶ τοῦ

τοῦ μυκτῆρος ά. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων, ά. οὗτοι Ὑάδες λέγονται. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος τοῦ ἐμπροσθίου ά. ἐπὶ τῶν χηλῶν ά. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ά. ἐπὶ τραχήλου β'. ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ'. τὸν ἔσχατον λαμπρὸν, ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἕνα. ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρὸν ά. τοὺς πάντας ιή.

Κηφεύς. 15.

Οὗτος ἐν τάξει τέτακται τέταρτος, ὁ δ' ἀρκτικὸς κύκλος αὐτὸν ἀπολαμβάνει ἀπὸ ποδῶν ἕως στήθους, τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ἀνὰ μέσον πίπτει αὐτοῦ, τοῦ τε ἀρκτικοῦ καὶ θερινοῦ τροπικοῦ. ἦν δὲ ὡς Εὐριπίδης φησὶν, Αἰθιόπων βασιλεὺς, Ἀνδρομέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ παραθεῖναι τῷ κήτει βορὰν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη, Ἀθηνᾶς γνώμῃ. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς β'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων ά. καὶ ἐπὶ χειρῶν ἑκατέρων ά. ἐπ' ἀγκώνων ἑκατέρων ά. ἐπὶ ζώνης γ' λοξοὺς ἀμαυρούς. ἐπὶ κοιλίας μέσης λαμπρὸν ά. ἐπὶ δεξιᾶς λαγόνος, ά. ἐπὶ γόνατος ά. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου ά. (τοὺς πάντας ιέ.)

Κασσιέπεια. 16.

Ταύτην ἱστορεῖ Σοφοκλῆς, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα

δῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα, δι' ἣν (αἰτίαν) πρόκειται τῷ κήτει ἡ θυγάτηρ οἰκείως. ἐσχημάτισαι δὲ ἐγγὺς ἐπὶ δίφρου καθημένη. ἔχει δ' ἀςέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν ά. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἀμαυρὸν ά. ἐπὶ τῆς χειρὸς ά. ἐπὶ γόνατος ά. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου ά. ἐπὶ ςήθους ά ἀμαυρόν. ἐπ' ἀριςεροῦ μηροῦ λαμπρὸν ά. ἐπὶ γόνατος ά λαμπρόν· ἐπὶ τοῦ πλινθίου ά. ἐπὶ τῆς τοῦ δίφρου οὗ κάθηται ἑκάςης γωνίας ά. (τοὺς πάντας ιγ'.)

Ἀνδρομέδα. 17.

Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄςροις, διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προσετέθη τῷ κήτει. ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως, οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαίρετος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, εὐγενές τι φρονήσασα. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι. ἔχει δὲ ἀςέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν ά. ἐφ' ἑκατέρου ὤμου ά. ἐπὶ δεξιοῦ ποδὸς β'. ἐπ' ἀριςεροῦ ά. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ά. ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς λαμπρὸν ά. ἐπὶ τῆς ζώνης γ'. ὑπὸ τὴν ζώνην δ'. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος λαμπρὸν ά. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ά. ἐπὶ τοῦ ἀριςεροῦ β'. (τοὺς πάντας κ'.)

Ἵππος.

Ἵ π π ο ς. 18.

Τούτου μόνου τὰ ἔμπροσθεν φαίνεται ἕως ὀμφαλοῦ. Ἄρατος μὲν οὖν φησι τὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος εἶναι ποιήσαντα κρήνην τῇ ὁπλῇ, ἀφ' οὗ καλεῖσθαι Ἱππουκρήνην. ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον εἶναί φασι τὸν εἰς τὰ ἄστρα ἀναπτάντα, ὕστερον τῆς Βελλεροφόντου πτώσεως. διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν πτέρυγας, ἀπίθανον δοκεῖ τισι ποιεῖν τὸν λόγον· Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι, καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· κἀκεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὔξασθαι καταλαμβανομένην, πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι, μεταμορφωθῆναι, καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς, ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὁρατή ἐστι. Χείρων γὰρ λέγεται εἶναι ἐκεῖνος. τὰ δὲ ὀπίσθια μέρη αὐτῆς ἀφανῆ ἐστι, πρὸς τὸ μὴ γινώσκεσθαι θήλειαν οὖσαν. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τοῦ προσώπου β' ἀμαυρούς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ά. ἐπὶ τῆς σιαγόνος ά. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ ἀμαυρὸν ά. ἐπὶ τῷ τραχήλῳ δ'. ὧν τὸν πρὸς τῇ κεφαλῇ λαμπρότερον. ἐπὶ τοῦ ὤμου ά. ἐπὶ στήθους ά. ἐπὶ ῥάχεως ά. ἐπ' ὀμφαλοῦ ἔσχατον λαμπρὸν ά. ἐπ' ἐμπροσθίων γονάτων β'. ἐφ' ἑκατέρας ὁπλῆς ά. (τοὺς πάντας ιή.)

Κριός.

Κ ρ ι ό ς. 19.

Οὗτος ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην. ἄφθιτος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός. εἶχε δὲ χρυσῆν δοράν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι. Διακομίζων δ' αὐτοὺς κατὰ τὸ στενώτατον τοῦ πελάγους, τοῦ ἀπ' ἐκείνης κληθέντος Ἑλλησπόντου, ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μιχθεὶς, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίωνα· τὸν δὲ Φρίξον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰήτην διεκόμισεν, ᾧ καὶ ἐν Διὸς ἔδωκε τὴν χρυσῆν δοράν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ. αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν, ὅθεν ἀμαυρότερον φαίνεται. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ά. ἐπὶ τῶν μυκτήρων γ'. ἐπὶ τοῦ τραχήλου β'. ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμπρὸν ά. ἐπὶ ῥάχεως δ'. ἐπὶ κέρκου ά. ὑπὸ τὴν κοιλίαν γ'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ά. ἐπ' ἄκρου (ἑκατέρου) ὀπισθίου ποδός ά. τοὺς πάντας ιή.

Δ ε λ τ ω τ ό ν. 20.

Τοῦτό ἐστιν ὑπὲρ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ κείμενον· λέγεται δὲ ἐκείνου ἀμαυρότερον εἶναι· εὔσημον δὲ τὸ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς, πρῶτον ἑρμηνευθέντος ὃς τὸν Διάκοσμον τῶν ἄστρων ἐποιήσατο. Φασὶ δέ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τριγώνου, καὶ τὸν Νεῖλον τοιαύτην περιοχὴν ποιήσασθαι τῆς χώρας,

ἅμα

ἅμα τὴν ἀσφάλειαν αὐτῇ πορίζόμενον, εἰς δὲ τὸν σπόρον εὐμαρεςέραν ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρειαν ὡρῶν ἐσόμενον. ἔχει δ' ἀςέρας γ'. ἐφ' ἑκάςῃ τῶν γωνιῶν λαμπρούς.

Ἰχθύες. 21.

Οὗτοί εἰσι τοῦ μεγάλου Ἰχθύος ἔκγονοι, περὶ οὗ τὴν ἱςορίαν ἀποδώσομεν σαφέςερον, ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν· τούτων δὲ ἑκάτερος κεῖται ἐν ἑκατέρῳ μέρει διαλλάσσων· ὁ μὲν γὰρ βόρειος, ὁ δὲ νότιος καλεῖται. ἔχουσι δὲ σύνδεσμον ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τοῦ Κριοῦ. ἔχει δὲ ἀςέρας ὁ μὲν βόρειος, ιβ'. ὁ δὲ νότιος, ιε'. τὸ δὲ λῖνον αὐτῶν, ᾧ συνέχονται, ἔχει ἀςέρας, ἐπὶ τοῦ βορείου γ'. ἐπὶ τοῦ νοτίου γ'. πρὸς ἀνατολὰς γ'. ἐπὶ τοῦ συνδέσμου γ'. οἱ πάντες τῶν δύο ἰχθύων καὶ τοῦ συνδέσμου, ἀςέρες λθ'.

Περσεύς. 22.

Περὶ τούτου ἱςορεῖται, ὅτι ἐν τοῖς ἄςροις ἐτέθη διὰ τὴν δόξαν· τῇ γὰρ Δανάῃ ὡς χρυσὸς μιγεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν αὐτόν. ὑπὸ δὲ τοῦ Πολυδέκτου ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας, τήν τε κυνῆν ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ καὶ τὰ πέδιλα, ἐν οἷς διὰ τοῦ ἀέρος ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίςου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησὶν, ὁ τῶν τραγῳδῶν ποιητής. Φορκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες. αὗται δὲ ἕνα εἶχον ὀφθαλμὸν, καὶ τοῦτον ἀλλήλαις ἐδίδοσαν κατὰ φυλακήν· τηρή-

σας δ' ὁ Περσεὺς ἐν τῇ παραδόσει, λαβὼν ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ὑπνωκυίας, ἀφείλετο τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν, ἣν ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τὰ στήθη ἔθηκεν αὐτῆς. τῷ δὲ Περσεῖ τὴν περὶ τὰ ἄστρα θέσιν ἐποίησεν. ὅθεν ἔχων θεωρεῖται καὶ τὴν Γοργόνος κεφαλήν. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς ά. ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν ά. ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς λαμπρὸν ά. ἐπ' ἀγκῶνος ά. ἐπ' ἄκρας χειρὸς ἀριστερᾶς ά. ἐν ᾗ τὴν κεφαλὴν δοκεῖ τῆς Γοργόνος ἔχειν. (ἐπὶ τῆς κοιλίας ά.) ἐπὶ δεξιοῦ μηροῦ λαμπρὸν ά. ἐπὶ γόνατος (ἑκατέρου) ά. ἐπ' ἀντικνημίου (ἑκατέρου) ά. (ποδὸς ά. ἀμαυρὸν) περὶ τοὺς Γοργόνος πλοκάμους γ'. ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ ἅρπη ἄναστρος ὁρᾶται, διὰ δὲ νεφελώδους συστροφῆς δοκεῖ τισιν ὁρᾶσθαι (τοὺς πάντας ιέ.)

Πλειάς. 23.

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης ῥάχεως, Πλειάς ἐστιν, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀστέρας ἑπτά. λέγουσιν εἶναι τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, διὸ καὶ ἑπτάστερον καλεῖται. οὐχ ὁρῶνται δὲ αἱ ἑπτὰ, ἀλλ' αἱ ἕξ. τὸ δὲ αἴτιον οὕτω πως λέγεται. τὰς μὲν γὰρ ἓξ φασι θεοῖς μιγῆναι, τὴν δὲ μίαν θνητῷ. τρεῖς μὲν οὖν μιγῆναι Διΐ· Ἠλέκτραν, ἐξ ἧς Δάρδανος· Μαῖαν, ἐξ ἧς Ἑρμῆς· Ταϋγέτην, ἐξ ἧς Λακεδαίμων· Ποσειδῶνι δὲ δύο μιγῆναι· Ἀλκυόνην, ἐξ

ἧς

ἧς Ὑριεύς· Κελαινῶ, ἐξ ἧς Λεῦκος· Στερόπη δὲ λέγεται Ἄρεϊ μιγῆναι, ἐξ ἧς Οἰνόμαος ἐγένετο. Μερόπη δὲ Σισύφῳ θνητῷ, διὸ παναφανής ἐστι· μεγίστην δ' ἔχουσι δόξαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνουσαι καθ' ὥραν· θέσιν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείμεναι, κατὰ τὸν Ἵππαρχον, τριγωνοειδοῦς σχήματος.

Λ ύ ρ α. 24.

Αὕτη ἐννάτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις· ἐστὶ δὲ Μουσῶν· κατεσκευάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς χελώνης, καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν· ἔσχε δὲ χορδὰς ἑπτὰ ἀπὸ τῶν Ἀτλαντίδων. κατέβαλε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων, καὶ συναρμοσάμενος ᾠδὴν Ὀρφεῖ δέδωκεν. ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὤν, μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἐποίησε τὰς χορδὰς ἐννέα, ἀπὸ τοῦ τῶν Μουσῶν ἀριθμοῦ, καὶ προήγαγεν ἐπιπλέον, ἐν τοῖς ἀνθρώποις δοξαζόμενος οὕτως, ὥς τε καὶ ὑπόληψιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέτρας καὶ τὰ θηρία ἐκάλει διὰ τῆς ᾠδῆς. ὃς τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν. ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἵ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν, χωρὶς ἕκαστον. αἱ

δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. τὴν δὲ λύραν οὐκ ἔχουσαι ὅτῳ δώσειεν, τὸν Δία ἠξίωσαν καταστερίζειν, ὅπως ἐκείνου τε καὶ αὐτῶν μνημόσυνον τεθῇ ἐν τοῖς ἄστροις. τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος, οὕτως ἐτέθη, ἐπισημασίαν δ' ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι, δυομένη καθ' ὥραν. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῶν κτενῶν ἑκατέρων α΄. ἐφ' ἑκάστου πήχεως α΄. ἐπ' ἀκρότητι ὁμοίως α΄. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α΄. ἐπὶ ζυγοῦ α΄. ἐπὶ τοῦ πυθμένος α΄. λευκὸν καὶ λαμπρόν. τοὺς πάντας θ΄.

Κύκνος. 25.

Οὗτός ἐστιν (ὄρνις) ὁ καλούμενος μέγας, ὃν κύκνῳ εἰκάζουσι. λέγεται δὲ τὸν Δία, ὁμοιωθέντα τῷ ζώῳ τούτῳ, Νεμέσεως ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἤμειβε μορφὴν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκνος γέγονεν· οὕτω καὶ αὐτὸν ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ, καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, κἀκεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ᾠὸν, ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι καὶ γενέσθαι τὴν Ἑλένην, ὥς φησι Κράτης ὁ ποιητής. καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι αὐτὸν, ἀλλ' οὕτως ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἔθηκεν ἐν τοῖς ἄστροις. ἔστι δὲ ἱπτάμενος οἷος τότε ἦν. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α΄. ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρὸν α΄. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ε΄. ἐπὶ τοῦ σώματος δ΄. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α΄. ὅς ἐστι μέγιστος. (τοὺς πάντας ιβ΄.)

Ὑδρο-

Ὑ δ ρ ο χ ό ο ς. 26.

Οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως Ὑδροχόος· ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ. λέγουσι δέ τινες αὐτὸν εἶναι τὸν Γανυμήδην, ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες σημεῖον εἶναι, τὸ ἐσχηματίσθαι τὸ εἴδωλον οὕτως, ὥσπερ ἂν οἰνοχόον χέειν. ἐπάγονται δὲ καὶ τὸν ποιητὴν μάρτυρα, διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν, ὡς ἀνεκομίσθη πρὸς τὸν Δία, κάλλει οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν· καὶ ὅτι τέτευχεν ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστου οὔσης. ἡ δὲ γινομένη ἔκχυσις εἰκάζεται τῷ νέκταρι, ὃ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν πίνεται, εἰς μαρτύριον (ὥς τινες λέγουσι) τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι. ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀμαυροὺς β'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'. ἀμφοτέρους μεγάλους. ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρου μαστοῦ α'. ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἑκατέρωθεν α'. ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου α'. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος α'. ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης α'. ἐν ἑκατέρῳ ποδὶ α'. (τοὺς πάντας ιζ'. ἡ δὲ ἔκχυσις τοῦ ὕδατός ἐστιν ἐξ ἀριστερῶν· ἔχουσα ἀστέρας (λ') β'. οἵ εἰσι λαμπροὶ, (λοιποὶ δὲ ἀμαυροί.)

Π ά ν. 27.

Οὗτός ἐστι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν· ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, καὶ

κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἐτιμήθη δὲ διὰ τὸ σύντροφον εἶναι τῷ Διΐ, καθάπερ Ἐπιμενίδης ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν φησιν, ὅτι ἐν τῇ Ἴδῃ συνῆν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐστράτευσεν. οὗτος δὲ δοκεῖ εὑρεῖν τὸν κόχλον, ἐν ᾧ τοὺς συμμάχους καθώπλισε, διὰ τὸ τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφευγον. παραλαβὼν δὲ (ὁ Ζεὺς) τὴν ἀρχὴν, ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκε, καὶ τὴν Αἶγα, τὴν μητέρα. διὰ δὲ τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσσῃ, παράσημον ἔχει ἰχθύος. ἔχει δ' ἀστέρας ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α'. λαμπρόν. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'. ἐπὶ τραχήλου γ'. ἐπὶ στήθους β'. ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς α'. ἐπὶ ῥάχεως ζ'. ἐπὶ γαστρὸς ε'. ἐπ' οὐρᾶς β'. λαμπρούς. τοὺς πάντας κδ'.

Τοξότης. 28.

Οὗτός ἐστιν ὁ τοξότης, ὃν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κένταυρον εἶναι. ἕτεροι δ' οὔ φασι, διὰ τὸ μὴ τετρασκελῆ αὐτὸν ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ἑστηκότα καὶ τοξεύοντα· Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξῳ κέχρηται. οὗτος δ' ἀνὴρ ὢν σκέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέρκον καθάπερ οἱ Σάτυροι· διόπερ αὐτοῖς ἀπίθανον ἐδόκει εἶναι. ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον, τὸν Εὐφήμης τῶν Μουσῶν τροφοῦ υἱόν· οἰκεῖν δ' αὐτὸν καὶ διαιτᾶσθαι ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὃν καὶ αἱ Μοῦσαι τὴν τοξείαν εὑράμενον, τὴν τροφὴν ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἔχειν ἐποίησαν, καθάπερ φησὶ Σωσίθεος. συμμίσγοντα δὲ ταῖς Μούσαις, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, ἐπὶ σημασίας ἐπαινεῖσθαι κρότον ποιοῦν-

ποιοῦντα· τὸ γὰρ τῆς φωνῆς ἀσαφὲς ἦν ὑπὸ ἑνὸς κρότου σημαινόμενον· ὅθεν ὁρῶντες τοῦτον, καὶ οἱ ἄλλοι ἔπραττον τὸ αὐτό· διόπερ αἱ Μοῦσαι δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλήσει, ἠξίωσαν τὸν Δία ἐπιφανῆ αὐτὸν ποιῆσαι, ὅσιον ὄντα· καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη, τῇ τῶν χειρῶν χρήσει τὴν τοξείαν προσλαβὼν σύσσημον. ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἔμεινεν ἡ ἐκείνου πρᾶξις· ὅθεν ἐστὶ καὶ πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἔσται σαφὴς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. διόπερ οἱ γράφοντες αὐτὸν Κένταυρον, διαμαρτάνουσιν. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'. ἐπὶ τοῦ τόξου β'. ἐπὶ τῆς ἀκίδος β'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'. ἐπὶ τῆς κοιλίας λαμπρὸν α'. ἐπὶ ῥάχεως β'. ἐπὶ κέρκου α'. ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α'. ἐφ' ὁπλῆς α'. τοὺς πάντας ιδ'. τοὺς δὲ λοιποὺς ζ'. ἀστέρας ὑπὸ τὸ σκέλος. ὅμοιοι δέ εἰσι τῶν ὀπισθίων, μὴ δεικνυμένων ὅλων φανερῶν.

Τ ό ξ ο ν. 29.

Τοῦτο τὸ βέλος ἐστὶ τοξικὸν, ὅ φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, ὅτε δὴ τοὺς Κύκλωπας τῷ Διῒ κεραυνὸν ἐργασαμένους ἀπέκτεινε δι' Ἀσκληπιόν. ἔκρυψε δὲ αὐτὸ ἐν Ὑπερβορείοις, οὗ καὶ ὁ ναὸς ὁ πτέρινος. λέγεται δὲ πρότερον ἀπενηνέχθαι, ὅτε τοῦ φόνου αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀπέλυσε, καὶ ἐπαύσατο τῆς παρὰ Ἀδμήτῳ λατρείας, περὶ ἧς λέγει Εὐριπίδης ἐν τῇ

Ἀλκήϛιδι. δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι ὁ οἶϛὸς μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ ἀέρος. ἦν δὲ ὑπερμεγέθης, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός φησιν ἐν τῷ περὶ δικαιοσύνης, ὅθεν εἰς τὰ ἄϛρα τέθεικε τὸ βέλος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ μάχης καταϛερίσαι. ἔχει δ' ἀϛέρας δ'. ἐπὶ τοῦ ἄκρου α'. κατὰ τὸ μέσον ἀμαυρὸν α'. ἐπὶ τοῦ χηλώματος β'. εὐσημότατος δέ ἐϛιν ὁ εἷς. οἱ πάντες δ'.

Ἀ ε τ ό ς. 30.

Οὗτός ἐϛιν ὁ Γανυμήδην ἀνακομίσας εἰς οὐρανὸν τῷ Διΐ, ὅπως ἔχῃ οἰνοχόον. ἔϛι δὲ ἐν τοῖς ἄϛροις, διόσον καὶ πρότερον, ὅτε οἱ θεοὶ τὰ πτηνὰ διεμερίζοντο, τοῦτον ἔλαχεν ὁ Ζεύς. μόνον δὲ τῶν ζώων ἀνθήλιον ἵπταται ταῖς ἀκτῖσιν οὐ ταπεινούμενον. ἔχει δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἁπάντων. ἐσχημάτιϛαι δὲ διαπεπτάμενος τὰς πτέρυγας, ὡς ἂν καθιπτάμενος. Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπῆναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ, τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν. ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας, καὶ ἀετὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα· τὸν δὲ οἰωνισάμενον, ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατηϛερισμένον· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιωθῆναι. ἔχει δὲ ἀϛέρας δ'. ὧν ὁ μέσος ἐϛὶ λαμπρός.

Δελ-

Δελφίν. 31.

Οὗτος ἐν τοῖς ἄστροις λέγεται τεθῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. τοῦ Ποσειδῶνος βουλομένου τὴν Ἀμφιτρίτην λαβεῖν εἰς γυναῖκα, εὐλαβηθεῖσα ἐκείνη ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄτλαντα, διατηρῆσαι τὴν παρθενίαν σπεύδουσα. ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσται Νηρηΐδες ἐκρύπτοντο κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μνηστῆρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Δελφῖνα· πλανώμενος δὲ κατὰ τὰς νήσους τοῦ Ἄτλαντος, περιπεσὼν αὐτῇ προσαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα. ὁ δὲ γήμας αὐτὴν, μεγίστας τιμὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ αὐτῷ ὥρισεν, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν. ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν ταῖς Ἐλεγείαις, ταῖς περὶ ἔρωτος αὐτῷ πεποιημέναις βίβλοις. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τοῦ στόματος α΄. ἐπὶ τῆς λοφίας β΄. ἐπὶ τῶν πρὸς τῇ κοιλίῃ πτερύγων γ΄. νωτιαῖον α΄. ἐπ' οὐρᾶς β΄. τοὺς πάντας θ΄. λέγεται δὲ καὶ φιλόμουσον εἶναι τὸ ζῶον, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Μουσῶν τὸν ἀριθμὸν ἔχειν τῶν ἀστέρων.

Ὠρίων. 32.

Τοῦτον Ἡσίοδός φησιν Εὐρυάλης τῆς Μίνωος, καὶ Ποσειδῶνος εἶναι. δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεὰν, ὡς

τε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς. ἐλθόντα δὲ αὐτὸν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα· γνόντα δὲ τὸν Οἰνοπίωνα, καὶ χαλεπῶς ἐνεγκόντα τὴν ὕβριν, ἐκτυφλῶσαι αὐτὸν, καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον, ἀλιτεύοντα Ἡφαίστῳ συμμίξαι. ὃς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ Ἡνδαλίωνα τὸν αὐτοῦ οἰκεῖον οἰκέτην, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγῆται αὐτοῦ. ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς ὁδούς. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ ἡλίῳ συμμίξας, δοκεῖ ὑγιασθῆναι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἐλθεῖν πάλιν, τιμωρίαν αὐτῷ ἐπιθήσων· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο. ἀπελπίσας δὲ τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην καὶ περὶ τὰς θήρας διῆγε, κυνηγετῶν, τῆς Ἀρτέμιδος παρούσης καὶ τῆς Λητοῦς· καὶ δοκεῖ ἀπειλήσασθαι, ὡς πᾶν θηρίον ἀνελεῖν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γιγνομένων· θυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῆ, ἀνῆκε σκορπίον εὐμεγέθη, ὑφ' οὗ τῷ κέντρῳ πληγεὶς ἀπώλετο· ὅθεν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς, ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀξιωθείς· ὁμοίως καὶ τὸ θηρίον, τοῦ εἶναι μνημόσυνον καὶ τῆς πράξεως. ἄλλοι δέ φασιν αὐξηθέντα τοῦτον ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν δὲ τὸν σκορπίον ἀνενεγκεῖν κατ' αὐτοῦ, ὑφ' οὗ κρουσθέντα ἀποθανεῖν. τοὺς δὲ θεοὺς ἐλεήσαντας αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καταστερίσαι, καὶ τὸ θηρίον εἰς μνημόσυνον τῆς πράξεως. ἔχει δ' ἀστέρας

ἐπὶ

ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς γ΄. ἀμαυρούς· ἐφ᾽ ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν ά. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ά. ἐπ᾽ ἄκρας χειρὸς ά. ἐπὶ τῆς ζώνης γ΄. ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου γ΄. ἀμαυρούς, ἐφ᾽ ἑκατέρῳ γόνατι λαμπρὸν ά. ἐφ᾽ ἑκατέρῳ ποδὶ ὁμοίως λαμπρὸν ά. (τοὺς πάντας ιζ΄.)

Κ ύ ω ν. 33.

Περὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐστὶν ὁ δοθεὶς Εὐρώπῃ φύλαξ μετὰ τοῦ δράκοντος· ἀμφότερα δὲ ταῦτα Μίνως ἔλαβε. καὶ ὕστερον ὑπὸ Πρόκριδος ὑγιασθεὶς ἐκ νόσου, ἐδωρήσατο αὐτῇ· μετὰ δὲ χρόνον Κέφαλος ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκράτησε διὰ τὸ εἶναι Πρόκριδος ἄνδρα. ἦλθε δὲ εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα ἄγων αὐτήν, εἰς ἣν λόγιον ἦν ὑπὸ μηδενὸς ἀπολέσθαι. οὐκ ἔχων οὖν ὅ, τι ποιῆσαι ὁ Ζεύς, τὴν μὲν ἀπελίθωσε, τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν, ἄξιον κρίνας. ἕτεροι δέ φασιν αὐτὸν εἶναι κύνα Ὠρίωνος, καὶ περὶ τὰς θήρας γινομένῳ συνέπεσθαι· καθάπερ καὶ τοῖς κυνηγετοῦσι πᾶσι τὸ ζῶον συναμύνασθαι δοκεῖ τὰ θηρία. ἀναχθῆναι δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ἄστρα, κατὰ τὴν τοῦ Ὠρίωνος ἀναγωγήν, καὶ τούτου εἰκότως γεγονότος, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν τῶν συμβεβηκότων Ὠρίωνι. ἔχει δ᾽ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς (ά. ὃς Ἶσις λέγεται) ἐπὶ τῆς γλώττης ά. ὃν καὶ Σείριον καλοῦσι. μέγας δ᾽ ἐστὶ καὶ λαμπρός. τοὺς δὲ τοιούτους ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι σειρίους καλοῦσι, διὰ τὴν τῆς φλογὸς κίνησιν. ἐφ᾽ ἑκα-

ἑκατέρῳ ὤμῳ α΄. ἀμαυρόν. ἐπὶ ϛήθους β΄. (ἐπὶ τῆς ῥάχεως β΄.) ἐπ᾽ ἐμπροσθίου ποδὸς γ΄. ἐπὶ κοιλίας β΄. ἐπὶ τοῦ ἀριϛεροῦ ἰσχίου α΄. ἐπ᾽ ἄκρῳ ποδὶ α΄. ἐπὶ δεξιοῦ ποδὸς α΄. ἐπὶ κέρκου δ΄. τοὺς πάντας (κ΄.)

Λ α γ ω ό ς. 34.

Οὗτός ἐϛιν ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὑρεθείς. διὰ δὲ τὴν ταχυτῆτα τοῦ ζώου, ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἄϛροις. μόνον δὲ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα· ὧν τὰ μὲν κύει, τὰ δ᾽ ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ, καθάπερ Ἀριϛοτέλης ὁ Φιλόσοφος λέγει ἐν τῇ περὶ τῶν ζώων πραγματείᾳ. ἔχει δ᾽ ἀϛέρας ἐφ᾽ ἑκατέρων ὠτίων α΄. ἐπὶ τοῦ σώματος γ΄. ὧν ὁ ἐπὶ τῆς ῥάχεως λαμπρός· ἐφ᾽ ἑκατέρων ὀπισθίων ποδῶν α΄. (τοὺς πάντας ζ΄.)

Ἀ ρ γ ώ. 35.

Αὕτη διὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἄϛροις εἰσήχθη. πρώτη γὰρ αὕτη ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη· φωνήεσσα δὲ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν ἄβατον ὄν, ἵν᾽ ᾖ τοῖς ἐπιγινομένοις παράδειγμα σαφέϛερον. εἰς δὲ τὰ ἄϛρα ὑπετέθη τὸ εἴδωλον οὐχ ὅλον αὐτῆς, οἱ δ᾽ οἴακές εἰσιν ἕως τοῦ ἱϛοῦ σὺν τοῖς πηδαλίοις, ὅπως ὁρῶντες οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρώμενοι, θαῤῥῶσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, αὐτῆς τε ἡ δόξα ἀγήρατος διαμείνῃ, οὔσης ἐν τοῖς θεοῖς. ἔχει δὲ ἀϛέρας ἐπὶ τῆς πρύμνης δ΄. ἐφ᾽ ἑνὶ πηδαλίῳ

λίῳ ε΄. καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ δ΄. ἐπὶ στολίδος ἄκρας γ΄. ἐπὶ καταστρώματι ε΄. ὑπὸ τρόπων ς΄. παραπλησίους ἀλλήλοις. (τοὺς πάντας κζ΄.)

Κ ῆ τ ο ς. 36.

Τοῦτό ἐστιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι. Περσεὺς δ᾽ αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ. ἔχει δ᾽ ἀστέρας ἐπὶ τοῦ οὐραίου β΄. ἀμαυρούς. ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς τοῦ κυρτώματος ὑπὸ τοῦ κενεῶνος ε΄. ὑπὸ τὴν κοιλίαν ς΄. τοὺς πάντας ιγ΄.

Ἠ ρ ι δ α ν ό ς. 37.

Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὠρίωνος τοῦ ἀριστεροῦ τὴν ἀρχὴν ἔχει· καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἄρατον Ἠριδανὸς, οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει. ἕτεροι δὲ φασι δικαιότατον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. μόνος γὰρ οὗτος ἀπὸ μεσημβρίας τὰς ἀρχὰς ἔχει. πολλοῖς δὲ ἄστροις διακεκόσμηται. ὑπόκειται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ καλούμενος ἀστὴρ Κάνωβος, ὃς ἐγγίζει τῷ πηδαλίῳ τῆς Ἀργοῦς· τούτου δὲ οὐδὲν ἄστρον κατώτερον φαίνεται, διὸ καὶ περίγειος καλεῖται. ἔχει δ᾽ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α΄. ἐπὶ τῇ πρώτῃ καμπῇ γ΄. ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ γ΄. ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῶν ἐσχάτων ζ΄. οὓς φασιν εἶναι τὰ στόματα τοῦ Νείλου. τοὺς πάντας ιδ΄.

Ἰχθύς.

Ἰχθύς. 38.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθὺς, ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. ἱστορεῖται δὲ περὶ τούτου, ὥς φησι Κτησίας, εἶναι πρότερον ἐν λίμνῃ τινὶ κατὰ τὴν Βαμβύκην· ἐμπεσούσης δὲ τῆς Δερκητοῦς νυκτὸς, (σῶσαι αὐτήν·) ἣν οἱ περὶ τοὺς τόπους οἰκοῦντες, Συρίας θεὸν ὠνόμασαν. τούτου καὶ τοὺς δύο φασὶν ἰχθύας ἐκγόνους εἶναι, οὓς πάντας ἐτίμησαν καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκαν. ἔχει δ' ἀστέρας ιβ'. ὧν τοὺς ἐπὶ τοῦ ῥύγχους λαμπροὺς γ'.

Νέκταρ ἢ Θυτήριον. 39.

Τοῦτό ἐστιν ἐν ᾧ πρῶτον οἱ θεοὶ τὴν συνωμοσίαν ἔθεντο, ὅτε ἐπὶ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐστράτευσεν. ἐπιτυχόντες δὲ τῆς πράξεως, ἔθηκαν καὶ αὐτὸ ἐν τῷ οὐρανῷ εἰς μνημόσυνον· ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄνθρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις προαιρούμενοι καὶ ὀμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος β'. ἐπὶ τῆς βάσεως β'. τοὺς πάντας δ'.

Χείρων. 40.

Οὗτος δοκεῖ Χείρων εἶναι, ὁ ἐν τῷ Πηλίῳ οἰκήσας, δικαιοσύνῃ δὲ ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους, καὶ παιδεύσας Ἀσκλήπιόν τε καὶ Ἀχιλλέα· ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς

κλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν δι' ἔρωτα, ᾧ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ ἄντρῳ, τιμῶν τὸν Πᾶνα. μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνεῖλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, καθάπερ Ἀντισθένης φησὶν ὁ σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. χρόνον δὲ ἱκανὸν ὁμιλούντων αὐτῶν, ἐκ τῆς φαρέτρας αὐτοῦ βέλος ἐξέπεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Χείρωνος, καὶ οὕτως ἀποθανόντος αὐτοῦ, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ σύμπτωμα ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ θηρίον ἐν ταῖς χερσὶ, πλησίον τοῦ θυτηρίου, ὃ δοκεῖ προσφέρειν θύσων, ὅ ἐστι μέγιστον σημεῖον τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. ἔχει δὲ ἀστέρας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἀμαυροὺς γ'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν ά. ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος ά. ἐπ' ἄκρας χειρὸς ά. ἐπὶ μέσου τοῦ ἱππείου στήθους ά. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ἐμπροσθίων ὁπλῶν ά. ἐπὶ ῥάχεως δ'. ἐπὶ κοιλίας β'. λαμπρούς. ἐπὶ κέρκου γ'. ἐπὶ τοῦ ἱππείου ἰσχίου ά. λαμπρόν. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀπισθίων γονάτων ά. ἐφ' ἑκατέρας ὁπλῆς ά. τοὺς πάντας κδ'. ἔχει δὲ καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τὸ λεγόμενον θηρίον, οὗ ποιοῦσι τὸ σχῆμα τεταγμένον. τινὲς δὲ ἀσκόν φασιν αὐτὸ εἶναι οἴνου, ἐξ οὗ σπένδει τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὸ θυτήριον. ἔχει δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ θύρσον. ἔχει δὲ ἀστέρας τὸ θηρίον ἐπὶ τῆς κέρκου β'. ἐπ' ἄκρου τοῦ ὀπισθίου ποδὸς λαμπρὸν ά. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς ά. λαμπρόν· καὶ ὑπ' αὐτὸν ά. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γ'. τοὺς πάντας ή.

Κόραξ.

Κόραξ. 41.

Τοῦτο τὸ ἄϛρον κοινόν ἐϛιν ἀπὸ πράξεως γεγονὸς ἐναργοῦς. τιμὴν γὰρ ἔχει ὁ κόραξ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι· ἑκάϛῳ γὰρ τῶν θεῶν ὄρνεόν ἐϛιν ἀνακείμενον. θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, σπονδὴν πεμφθεὶς ἐνέγκαι ἀπὸ κρήνης τινός, ἰδὼν παρὰ τὴν κρήνην συκῆν ὀλίνθους ἔχουσαν, ἔμεινεν ἕως πεπανθῶσιν. μεθ᾽ ἱκανὰς δὲ ἡμέρας πεπανθέντων τούτων, καὶ φαγὼν τῶν συκῶν, αἰσθόμενος τὸ ἁμάρτημα, ἐξαρπάσας καὶ τὸν ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρον, ἔφερε σὺν τῷ κρατῆρι· φάσκων αὐτὸν ἐκπίνειν καθ᾽ ἡμέραν τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ κρήνῃ ὕδωρ. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐπιγνοὺς τὰ γενόμενα, τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διψᾷν· (καθάπερ Ἀριϛοτέλης εἴρηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων) μνημόνευμα δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἁμαρτίας σαφὲς, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἄϛροις ἔθηκεν εἶναι τόν τε Ὕδρον, καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν. ἔχουσι δ᾽ ἀϛέρας, ὁ μὲν Ὕδρος ἐπ᾽ ἄκρας τῆς κεφαλῆς γ΄. λαμπροὺς, ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ϛ΄. λαμπρὸν δὲ ά. τὸν ἔσχατον. ἐπὶ τῆς δευτέρας καμπῆς γ΄. ἐπὶ τῆς τρίτης δ΄. ἐπὶ τῆς τετάρτης β΄. ἀπὸ τῆς ε΄. καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου θ΄. ἀμαυρούς· τοὺς πάντας κζ΄. ἔϛι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κέρκου ὁ Κόραξ βλέπων εἰς δυσμάς. ἔχει δ᾽ ἀϛέρας, ἐπὶ τοῦ ῥύγχους ἀμαυρὸν ά. ἐπὶ τῆς πτέρυγος β΄. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου β΄. ἐφ᾽ ἑκατέρων ποδῶν

ἄκρων

ἄκρων α΄. τοὺς πάντας ζ΄. τούτου δὲ ἱκανὸν ἀπέχων ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ κρατὴρ κεῖται, ἐγκεκλιμένος πρὸς τὰ γόνατα τῆς παρθένου· ἔχει δὲ ἀστέρας ὁ κρατὴρ ἐπὶ τοῦ χείλους β΄ ἀμαυρούς, ἐπὶ τὸ μέσον β΄. καὶ παρὰ τῷ πυθμένι β΄. τοὺς πάντας ς΄.

Π ρ ο κ ύ ω ν. 42.

Αὐτός ἐστιν ὁ πρὸ τοῦ μεγάλου κυνός. προκύων δὲ λέγεται ὡς πρὸ τοῦ κυνός. Ὠρίωνος δὲ κύων ἐστί· λέγεται δὲ, διὰ τὸ φιλοκύνηγον αὐτὸν εἶναι, ἀνατεθῆναι τοῦτον αὐτῷ· καὶ γὰρ λαγωὸς ἐχόμενος, καὶ ἄλλα θηρία παρ᾽ αὐτὸν συνορᾶται. ἔχει δὲ ἀστέρας γ΄. ὧν εἷς ὁ πρῶτος ἀνατέλλει λαμπρὸς, καὶ ποιεῖ ὁμοιότητα τοῦ κυνὸς, διὸ καὶ προκύων καλεῖται, καὶ πρῶτος ἀνατέλλει καὶ δύνει ἐκείνου. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἄστρα γίνεται ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ, ὃν ὁ ἥλιος διαπορεύεται ἐν ιβ΄. μησί. διόπερ καὶ τὰ ζώδια τούτου ἰσάριθμά ἐστι.

Πέντε Ἀστέρες. 43.

Περὶ τῶν πέντε ἀστέρων τῶν καλουμένων πλανητῶν, διὰ τὸ κίνησιν ἔχειν ἰδίαν αὐτοῖς. λέγονται δὲ θεῶν εἶναι πέντε. πρῶτον μὲν Διὸς Φαίνοντα μέγαν. ὁ δεύτερος ἐκλήθη μὲν Φαέθων, οὐ μέγας, οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ του Ἡλίου· ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως, πυροειδὴς δὲ καλεῖται, οὐ μέγας, τὸ χρῶμα. [ὅμοιος δὲ ἐν τῷ ἀετῷ.] ὁ δὲ τέταρτος Φωσφόρος Ἀφροδί-

ῥοδίτης, λευκὸς τῷ χρώματι, πάντων δὲ μέγιστός ἐστι τούτων τῶν ἄστρων, ὃν καὶ ἑωσφόρον καὶ φωσφόρον καλοῦσι. πέμπτος δὲ Ἑρμοῦ στίλβων, λαμπρὸς καὶ μικρός. τῷ δὲ Ἑρμῇ ἐδόθη διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διάκοσμον ὁρίσαι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἄστρων τὰς τάξεις καὶ τὰς ὥρας μετρῆσαι, καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. στίλβων δὲ καλεῖται, διὰ τὸ φαντασίαν τοιαύτην αὐτὸν ποιεῖν.

Κύκλος Γαλαξίας. 44.

Οὗτός γίνεται ἐν τοῖς φαινομένοις κύκλοις, ὃν προσαγορεύεσθαί φασι γαλαξίαν· οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Διὸς υἱοῖς τῆς οὐρανίου τιμῆς μετασχεῖν, εἰ μή τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἥρας μαστόν. διόπερ φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ προσσχεῖν αὐτὸν τῷ τῆς Ἥρας μαστῷ, τὸν δὲ θηλάζειν. ἐπινοήσασαν δὲ Ἥραν, ἀποσείσασθαι αὐτὸν, καὶ οὕτως ἐκχυθέντος τοῦ περισσεύματος, ἀποτελεσθῆναι τὸν γαλαξίαν κύκλον.

ERA-

ERATOSTHENIS
CYRENAEI
CATASTERISMI.

Urſa Major. I.

Heſiodus ait hanc fuiſſe Lycaonis filiam, et in Arcadia habitaſſe, ſtudioqne venationis inductam cum Diana in montibus agitaſſe. Poſtea autem a Jove corruptam fuiſſe, idque celaſſe Deam; ſed jam utero ingraveſcente, cum propediem partus inſtaret, cum lavaretur in flumine, Diana eam deprehendit; quamobrem in urſae ſpeciem Dea irata eam convertit, et, dum eſſet urſa, enixa eſt quem Arcadem vocant. Porro, cum in montibus vagaretur, a quibusdam paſtoribus comprehenſa, cum infante ad Lycaonem adducta eſt pro munere. Poſt aliquantum temporis in Jovis templum, quo eam nefas erat intrare, ſe conjecit, et, cum Arcas filius et Arcades ſecuti eam interficere conarentur, propter legem violatam, Jupiter memor conſuetudinis, eam eripuit, et in aſtris col-

locavit, Urſamque nominavit propter id quod evenerat. Habet ſtellas in capite 7, obſcuras, in ſingulis auribus duas, in armo 1. claram, in pectore 2, in ſpina 1. claram, in crure priore 2, in poſteriore 2, in pede extremo 2, in extrema cauda 3. 24. omnes.

Urſa Minor. 2.

Haec eſt quae minor Urſa dicitur, a pluribus autem Phoenice appellatur. Eam Diana magni fecit: ſed cum intellexiſſet a Jove fuiſſe compreſſam, vertit in urſam. Poſtea vero fertur ei ſervatae hunc honorem habuiſſe, aliud videlicet ſimulacrum in aſtris conſtituit, et utraſque Arctos fuiſſe nuncupatas. Aglaoſthenes in Naxiacis dicit, Cynoſuram Jovis nutricem, fuiſſe unam ex Idaeis Nymphis; a qua in urbe Cretae vocata Hiſto, Nicoſtratus conſtituit portum; et circa eum locum Cynoſuram fuiſſe. Aratus autem vocat eam Helicen e Creta, et Jovis fuiſſe nutricem dicit, ob quod caeleſti honore digna fuit. Habet autem ſtellas ſuper ſingulos angulos laterculi ſingulas claras, ſuper caudam 3. claras, fiunt omnes 7. Altera vero praecedentium eſt inferior alia ſtella, quae vocatur Polus, circa quem putatur totus orbis converti.

Serpens. 3.

Hic inter ambas Arctos maximus porrigitur; dicitur autem is eſſe, qui aurea mala cuſtodivit; et ab Her-

Hercule interfectus, locum inter ſidera nactus eſt Junonis beneficio, quae illum conſtituerat cuſtodem malorum Heſperidum. Ait enim Pherecydes, quod, cum duceret Jupiter Junonem in uxorem, et Dii munera offerrent, Terra quoque obtulerit aurea mala: quae Juno videns admirata eſt, et in hortum Deorum inſeri juſſit, qui hortus erat apud Atlantem. Cum autem ab ejus filiabus ea mala perpetuo ſubtraherentur, Juno dicitur hunc ibi cuſtodem poſuiſſe magnitudinis immenſae Serpentem. Habet ſignum plane maximum, et ſupra eum Herculis ſimulachrum oſtenditur, quod Jupiter aſtris intulit, ut ipſa figura manifeſtam certaminis memoriam conſervaret. Habet ſtellas in capite ſplendidas 3. in corpore vero usque ad caudam 12. a ſe invicem diſtantes, diſtenditur inter urſas; ſunt autem omnes 15.

Engonaſin, Ingeniculus. 4.

Hic creditur eſſe Hercules, ſtans ſuper Serpentem; clavam manifeſto extendit, et pellem Leoninam obvolutam habet. Is enim ad aurea mala profectus, fertur peremiſſe ſerpentem, qui in cuſtodia erat conſtitutus; Juno enim ideo eum conſtituit, ut contra Herculem decertaret. Confecto igitur certamine non ſine magno periculo, Jupiter rem geſtam memoria dignam exiſtimavit, et in aſtris ejus ſimulacrum collocavit. Habet autem Serpens caput ere-

ctum; qui vero ei superstat, unum genu flectit, altero autem pede ejus caput premit, et percutienti similis dextera manu extenta clavam tenet, sinistrae manui pellem Leoninam circumvolvit. Habet autem stellas in capite unam claram; in dextero brachio unam itidem claram; et singulis humeris singulas splendidas: in manu extrema unam: in utroque ili singulas: quarum clarior est a sinistra: in dextero femore duas: in genu unam: in poplite unam: in tibia duas: in pede unam: in dextera manu unam, quae vocatur clava; in pelle Leonina quatuor: sunt omnes novendecim.

Corona. 5.

Haec corona dicitur esse Ariadnes, quam Liber astris intulit, quando Dii ejus nuptias in insula Dia celebrabant. Hac enim primum, ab Horis et Venere accepta, nova nupta coronabatur. Erat autem Vulcani opus, ex auro pretioso, et gemmis Indicis, facta; talis autem fulgoris fuit, ut ejus ope Theseus ex Labyrintho liberatus esse dicatur. Dicunt etiam sub Leonis cauda hujus fulgere crines. Habet stellas Corona haec novem in circuitu positas, quarum 3. sunt splendidae, ad caput Serpentis prope Ursas.

Serpentarius. 6.

Hic est Serpentarius qui super Scorpium stat, tenens utraque manu serpentem. Dicitur esse Aesculapius,

lapius, quem Jupiter, in gratiam Apollinis, inter aſtra collocavit. Hic arte medica uſus etiam mortuos in vitam revocavit. Inter quos noviſſimus fuit Hippolytus, Theſei filius. Aegre hoc tulerunt Dii, quod talia praeſtaret Aeſculapius, per quae irriti fiebant eorum honores. Quamobrem iratus ei Jupiter domum ejus cum ipſo fulmine percuſſit. Rogatu autem Apollinis Jupiter inter aſtra conſtituiſſe creditur. Habet autem inſignem claritatem prope maximam ſtellam, quae eſt in Scorpio, ibi enim illuſtri forma conſpicitur. Habet in capite ſtellam unam claram, in ſingulis humeris ſingulas itidem claras, in dextera tres, in ſiniſtra quatuor, in ſingulis lumbis ſingulas, in dextero pede claram unam, ſupra caput Serpentis extremum duas. Sunt omnes ſeptendecim.

Scorpius. 7.

Hic ob magnitudinem in duo dodecatemoria dividitur, etenim ad aliud tenduntur chelae ejus, ad aliud ejus corpus et aculeus. Ajunt hunc ex monte quodam in Chio inſula juſſu Dianae exortum fuiſſe, deinde Orionem percuſſiſſe et occidiſſe. Orion enim inter venandum Dianae vim proterve inferre voluit. Jupiter ſcorpium inter aſtra ſplendida collocavit, ut futuri homines ejus vires et naturam intelligerent. Habet autem ſtellas in unaquaque chela 2. ex his duae priores clarae ſunt, duae aliae ſunt obſcurae:

in fronte 3. claras: in ventre 2: in cauda 5: in aculeo 4: ſtella autem clara in aquilonari chela ceteris praeit, omnibusque clarior eſt. Sunt autem omnes novendecim.

Arctophylax. 8.

Hunc dicunt eſſe Calliſtus et Jovis filium, Arcadem, quem Lycaon membratim diſcerpſit et appoſuit Jovi hoſpiti ſuo ad menſam: Jupiter autem menſam evertit, unde et civitas illa vocatur Trapezus; et hominis crudelitatem deteſtatus, fulmine domum ejus incendit, Arcadem vero compactis membris ſanum fecit, et inter aſtra conſtituit. Habet ſtellas in dextera manu 2, quae non occidunt; in capite claram 1; in ſingulis humeris ſingulas; in ſingulis mamillis 1: in dextera mamilla 1 claram; ſub illa 1 obſcuram. In dextero cubito claram 1; inter utraque genua 1 ſplendidiſſimam, quae eſt Arcturus, in ſingulis pedibus ſingulas claras. Sunt omnes quatuordecim.

Virgo. 9.

Hanc Heſiodus in Theogonia Jovis et Themidis filiam eſſe dicit, et vocari Dicen. Hunc ſecutus in hiſtoria Aratus dicit, eam prius fuiſſe immortalem, et moratam eſſe in terris cum hominibus, et ab illis Dicen appellatam. Poſtquam vero homines ſe ſubtraxiſſent, nec juſtitiam colerent; illa cum iis mini-

minime converſata eſt, ſed in montes ſe ſubduxit. Cum autem ſeditiones et bella inter homines arderent, propter eorum ubique graſſantem improbitatem: penitus ſe a terris abſtulit, et in coelos recepit. Feruntur de ea ſermones alii multi. Aliqui enim dicunt eam eſſe Cererem, eo quod ſpicam teneat; nonnulli Iſin; alii Atergatin; quidam vero Fortunam. quare et ſine capite illam informant. Habet autem in capite ſtellam 1. obſcuram, in ſingulis humeris ſingulas, in unaquaque ala 2, quae autem eſt in dextera ala a parte humeri, et extremitate alae vocatur Vindemiator. Habet in utroque cubito ſingulas; in ſingulis manibus, ad extremitates, ſingulas; illa quae in ſiniſtra eſt clara, vocatur Spica; habet in ora tunicae obſcuras ſex, in ſingulis pedibus ſingulas. Sunt omnes novendecim.

Gemini. 10.

Hi dicuntur Dioſcuri; nati ſunt et educati in terra Laconica, ubi maxime ſeſe oſtenderunt, fraterno amore omnes homines vicerunt. Neque enim de imperio, neque de re ulla alia inter ſe contendebant. Jupiter ideo, ut eorum concordiae memoriam immortalem conſtitueret, Geminos eos nominavit, et eandem ſedem in aſtris eis aſſignavit. Horum ille, qui Cancro inſidet, habet ſtellas in capite claram unam; in ſingulis humeris ſingulas claras; dextero cubito

 unam,

unam, dextera manu unam, in ſingulis genubus ſingulas. Alter vero qui ſequitur, habet in capite ſtellam unam claram, in ſiniſtro humero claram unam: in ſingulis mammillis ſingulas, in ſiniſtro cubito unam, in extrema manu unam, in ſiniſtro genu unam; in ſingulis pedibus ſingulas: ſub ſiniſtro pede unam quae vocatur Propus. Sunt ſimul omnes ſeptendecim.

Cancer, ſive Aſelli et Praeſepe. 11.

Cancer in aſtris poſitus eſſe dicitur, beneficio Junonis, quod cum Hercules Hydram debellaret, et ab Iolao adjuvaretur, ſolus Cancer Herculis pedem e lacu proſiliens momorderit, quemadmodum Panyaſis tradit in Heraclea. Igitur iratus Hercules videtur illum pede ſuo conterere. Juno autem magnis honoribus eum decorans XII. ſignorum numero addidit. Sunt in hoc ſigno ſtellae quae a Graecis vocantur ὄνοι, quas Liber in aſtra retulit: habent etiam adjunctum indicium Praeſepe. Horum autem hiſtoria iſta eſt.

Quando adverſus Gigantes Dii bellum gererent: Liber, Vulcanus, et Satyri aſinis inſidentes profecti ſunt ad pugnam; cum autem nondum veniſſent in conſpectum Gigantum, aſini e propinquo rudebant diro cum murmure; quo audito territi fugerunt Gigantes. Idcirco in Cancri ſigno cum honore poſiti ſunt ad occaſum. Habet autem Cancer in teſta duas

ſtellas

ſtellas claras, hae Aſelli ſunt; quae autem eſt circa eum nebula, dicitur Praeſepium, ad quod videntur ſtare. In dextris pedibus ſingulis ſunt ſingulae clarae, in ſiniſtris prior habet duas claras; alter et tertius et quartus in extremo ſimiliter. In ore et in chela dextera tres, itidem in ſiniſtra chela duas magnas. Omnes ſimul ſunt ſeptendecim.

Leo. 12.

Hic eſt nobilis et illuſtris inter ſtellas. A Jove huic animali iſte honos habitus eſt, quod omnium quadrupedum princeps eſſe exiſtimetur. Nonnulli dicunt, hoc primum Herculis certamen fuiſſe memoria dignum. Hercules utique gloriae avidus, hunc ſolum non armis, ſed nudo complexu ſtrangulavit. De eo Piſander Rhodius ſcribit, quod ejus pellem tanquam inſigne praeclari facinoris geſtet. Hic eſt quem in Nemea ſuſtulit. Habet ſtellas in capite tres, in pectore duas, in dextero pede unam claram, in medio ventre unam, ſub ventre unam, in lumbo unam, in poſteriore genu unam, in extremo pede unam, in collo duas, in ſpina tres, in media cauda unam, in ultima cauda unam claram, in ventre unam. Videntur etiam aliae ſeptem ſtellae obſcurae in Triangulo juxta caudam ejus, quae vocantur crines Berenices Euergetidis. Sunt omnes decem et novem.

Auri-

Auriga. 13.

Hic eſt Erichthonius, Vulcani et Terrae filius. Hunc, ut ajunt, Jupiter, cum vidiſſet primum inter homines equos quadrigis junxiſſe, admiratus eſt, quod currus ſolaris ſimulachrum inveniſſet; equos enim albos junxit. Hic primus pompam Minervae in arce Athenienſium duxit, et ſolenne ſacrificium in ejus honorem inſuper conſtituit. Euripides ejus nativitatem ſic deſcribit: Vulcanus Minervam adamavit, voluitque cum ea congredi; renuit illa, et virginitatem praeoptavit, et ſe occultavit quodam in loco Atticae, quem ab ipſo Hephaeſtium appellarunt; is enim illi inſidiatus, et ſperans comprehendere, ejus haſta percuſſus eſt, atque adeo depoſuit inſequendi ſtudium, et in pavimentum naturam effudit, unde natus eſt puer, quem Erichthonium vocavit. Erichthonius igitur cum adoleviſſet, currum invenit, et agoniſta factus multum celebratus eſt. Primus Panathenaea fecit, magno ſtudio; habuit Heniochum in curru aſcenſorem, qui parmulam gerebat, et criſtam triplicem in capite, a quo per imitationem venit Ludus qui vocatur Apobates. In hoc ſigno et Capra eſt et Hoedi. Muſaeus ſcribit, Jovem recens natum a Rhea Themidi traditum fuiſſe; Themin vero viciſſim dediſſe infantem Amaltheae, hanc capellam ei admoviſſe, quae et Jovem lactabat. Capellam iſtam fuiſſe Solis filiam, adeo aſpectu terribilem, ut Titanes, Saturni comites, for-

mam

mam perhorreſcerent, atque adeo peterent a Terra, ut eam occultaret in quodam Cretae antro. Terra autem in antro clauſam Amaltheae tradidit cuſtodiendam, quae iſtius lacte Jovem educavit; qui cum esſet juvenis bellumque contra Titanas appararet, nec tamen haberet arma, reſponſum eſt ei, ut caprae pelle pro ſcuto uteretur, ideo quod impenetrabilis et terribilis eſſet et ſecundum ſpinam Gorgoneum caput haberet. Hoc itaque fecit Jupiter, et hac arte auguſtior apparens, reliqua oſſa caprae alia pelle contexit, anima donavit et immortalem effecit, coelique, ut ajunt, aſtris intulit. Aliis placet hunc aurigam eſſe Myrtilum, Mercurii filium. Habet ſtellas, in capite unam; in ſingulis humeris ſingulas, quarum ea quae eſt in ſiniſtro clara eſt, et vocatur Capra: in ſingulis cubitis unam, in dextera manu, unam; in ſiniſtra manu, duas; quae vocantur Hoedi. Sunt omnes octo.

Taurus. 14.

Hic inter aſtra collocatus creditur, eo quod Europam vexerit e Phoenicia in Cretam per pelagus; quemadmodum ſcribit Euripides in Phrixo: hujus rei gratia Jupiter eum honorans inter aſtra ſplendiſſima conſtituit. Alii dicunt, bovem eſſe Ius ſimulacrum, in cujus gratiam hoc aſtrum Jupiter honoravit. Tauri autem frontem, et faciem Hyades occupant. Ad ſpinae exciſionem Pleias eſt, ſeptem habens

bens ſtellas, quare et Septaſtris vocatur: ſex tantum ex his conſpiciuntur; ſeptima enim valde obſcura eſt. Habet porro Taurus ſeptem ſtellas, (hic averſus oritur, caput habens in ſe reflexum,) in ſingulis cornibus ſingulas, ad quarum radices, clarior eſt a ſiniſtris; in ſingulis oculis ſingulas; in naribus unam; in ſingulis humeris ſingulas, quae vocantur Hyades; in ſiniſtro genu anteriore unam; in ungulis unam, in dextero genu unam, in collo unam, in dorſo tres, quarum ultima clara eſt; in ventre unam; in pectore unam. Sunt omnes octodecim.

Cepheus. 15.

Cepheus in ordine quarto loco poſitus eſt, quem ſeptentrionalis circulus occupat a pedibus usque ad pectus; reliquus medius eſt arctico et aeſtivo Tropico. Erat ille, ſicut Euripides ſcribit, Aethiopum rex, Andromedae pater, qui filiam ſuam Ceto creditur expoſuiſſe. Eam Perſeus Jovis filius ſervavit; quam ob rem et ipſe pater beneficio Minervae aſtris illatus eſt. Habet quidem ſtellas in capite ſplendidas duas; in ſingulis humeris ſingulas; in ſingulis manibus ſingulas; in ſingulis cubitis ſingulas; in zona 3 obliquas et obſcuras; in medio ventre unam claram; in dextero latere unam; in genu unam; in pede ultimo unam. Sunt omnes quindecim.

Caſſie-

Cassiepeia. 16.

Cassiepeiam Sophocles, Tragoediarum scriptor, dicit in Andromeda, contendisse ob pulchritudinem cum Nereidibus, ideoque incidisse in calamitatem; Neptunus enim Ceto immisso vastabat terram; quamobrem Cassiepeia recte ante Cetum collocatur: figuratur autem prope in sella sedens. Habet illa in capite stellam claram unam, in dextero cubito obscuram unam; in manu unam, in genu unam; in pede extremo unam; in pectore unam obscuram, in sinistro femore unam claram; in genu unam claram; in laterculo unam; in unoquoque angulo sellae in qua sedet singulas. Sunt omnes tredecim.

Andromeda. 17.

Andromeda collocata est in astris beneficio Minervae, Persei laborum aeternum monimentum; manus extendit, quemadmodum Ceto apposita fuit; eaque cum a Perseo liberata esset, neque Patri neque Matri voluit amplius commorari, sed continuo cum Perseo ad Argos magno animo profecta est. Haec manifesto scribit Euripides, in dramate quod de ea fecit. Habet stellas in capite, claram 1. in singulis humeris singulas; in dextero pede duas; in sinistro pede 1; in zona 3; sub zona 4; in singulis genibus singulas claras, in dextero pede unam. Sunt omnes viginti.

Equus.

Equus. 18.

Equi prior tantum pars usque ad umbilicum cernitur. Aratus scribit, eundem esse, qui in Helicone ungula fontem aperuit, quem Hipprocrenen dicunt. Nonnulli vero Pegasum esse volunt, qui ad astra evolavit post Bellorophontis casum. Quod ipsum aliis videtur incredibile, quia alas minime habet. Euripides igitur vult esse Melanippen, Chironis filiam, quae ab Aeolo decepta corrumpebatur; et gravida facta profugit in montes, et dum ibi pareret, intervenit pater eam requirens. Haec autem deprehensa, ne cognosceretur, precata est, ut transformaretur; unde in equam conversa est. Propter pietatem igitur et suam et patris, Diana eam in astris collocavit; quare et invisibilis Centauro (is enim Chiron esse creditur) permanet. Hujus posteriores partes corporis propter feminei sexus pudorem non videntur. Habet autem stellas in facie claras duas; in capite unam obscuram, in gena unam; in singulis auriculis singulas claras; in collo quatuor, quarum illa quae propior capiti, splendidior est; in humero unam; in pectore unam; in spina unam; in extremo umbilico unam claram; in prioribus genibus duas; in singulis ungulis singulas. Fiunt omnes octodecim.

Aries.

Aries. 19.

Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen per mare vexit. Erat autem immortalis, et datus est iis a matre Nephele. Habuit auratam pellem, ut Hesiodus et Pherecydes scribunt. Cum autem eos transportaret per angustum illud pelagus, quod ab Helles nomine Hellespontus dicitur, ipsam praecipitavit et cornu perdidit. Helle autem a Neptuno servata est, qui congressus cum ea puerum Paeonem nomine genuit. Phrixus autem in pontum Euxinum evadens pervenit ad Aeeten, cui pellem auream in Jovis templo dedit, ut memoria ejus extaret. Ipse vero ad sidera ascendit, unde obscurius cernitur. Habet stellas in capite 1, in naribus 3, in collo 2 in anteriori pede ultimo 1 claram, in spina 4. in cauda 1. sub ventre 3. in coxa 1. in summitate singulorum pedum posteriorum 1. Sunt omnes octodecim.

Deltoton. 20.

Super caput Arietis jacet signum hoc. Est autem paullo obscurius; a prima litera in Jovis nomine Διὸς clare deformatum est, Mercurio ponente, qui astrorum mundum descripsit. Nonnulli volunt Aegypti positionem esse ab hoc in astris Triangulo, et Nilum talem ambitum regionis facere, ita ut simul securitatem ei praestet, et ad sementem faciendam leviorem reddat, et ad fruges comportandas commodam facultatem

tatem miniſtret. Habet ſtellas 3. claras ad ſingulos angulos.

Piſces. 21.

Hi ſunt majoris Piſcis nepotes, de quo hiſtoriam clarius trademus, quando ad illum perveniemus: horum uterque jacet ex adverſo caudis utrinque poſitis; unus Aquilonius, alter Auſtralis dicitur. Habent inter ſe alligamentum perveniens a priore pede Arietis. Aquilonalis habet ſtellas duodecim; Auſtralis quindecim: alligamentum, quo continentur, in parte Boreae ſtellas habet tres; in parte Noti tres; ad orientem tres. Sunt omnes et duorum piſcium, et alligamenti, ſtellae triginta novem.

Perſeus. 22.

De Perſeo narratur, quod in aſtris collocatus eſt propter ſui nobilitatem. Jupiter enim in ſimilitudinem aurei imbris converſus, eum ex Danaë genuit. Eum Polydectes miſit ad Gorgonas. A Mercurio galeam et talaria accepit, quorum ope per aëra iter fecit. Accepit etiam a Vulcano Harpen adamantinam, quemadmodum ſcribit Aeſchylus in Phorcydibus. Gorgones iſtae Phorcydas anus habuerunt vigiles. Hae autem unum oculum habebant, quem ſibi invicem quaeque ſuo tempore tradentes vigilabant. Hunc Perſeus, dum traderetur, nactus in palu-

dem

dem Tritonida projecit, atque ita ad Gorgonas dormientes festinat, ubi caput Medusae abstulit, quod Pallas in suo pectore gessit. Perseo autem sedem inter astra concessit, unde et nunc cernitur cum Gorgonis capite. Habet stellas in capite unam; in singulis humeris singulas claras; in extremitate manus dexterae unam claram; in cubito unam, in sinistra manu extrema unam; qua manu caput Gorgonis tenere existimatur. in ventre unam, in dextero femore unam, in genibus singulis singulas; in singulis tibiis singulas; in pede unam obscuram, circa Gorgonis crines tres. Caput autem et Harpe sunt sine stellis, cernuntur autem per quendam nebulosum circulum, ut aliqui volunt. Sunt autem omnes octodecim.

Pleias. 23.

Ad excisionem, ut dicitur, spinae Tauri collocatur Pleias, quae per eam in septem stellas colligitur. Dicunt esse de numero filiarum Atlantis, quare et septastris dicitur. Non autem septem conspiciuntur, sed sex, cujus rei haec affertur ratio. Sex enim ajunt Diis nupsisse, septimam vero mortali. Cum Jove concubuisse tres; quarum Electra peperit Dardanum; Maja Mercurium; Taygete Lacedaemonem. Neptuno duae nupserunt; Alcyone, ex qua genuit Hyrieum, et Celaeno, ex qua genuit Leucum. Sterope Marti conjuncta est, ex qua Oenomaus genitus

eſt. Merope vero Siſypho mortali nupſit, ideoque plane obſcura eſt. Sunt autem inter homines valde celebres, quoniam tempeſtatem anni ſignificant. Habent autem ſecundum Hipparchum bene invicem conſtitutae poſitionem figurae Trigonalis.

Lyra. 24.

Haec nona eſt in aſtris, et eſt Muſarum. Mercurius eam primo fecit e teſtudine et Apollinis boum nervis. Habuit ſeptem chordas ad numerum Atlantidum. Accepit eam Apollo, qui eam ad cantum inſtruens dedit Orpheo, Calliopes, unius Muſarum, filio, qui novem chordas fecit ad numerum Muſarum, et tantum profecit opinione artis apud homines, ut crederetur petras et feras modulando commovere. Porro Liberum patrem Orpheus non honorabat, ſed Solem Deorum maximum exiſtimabat, et Apollinis nomine colebat: nocte etiam conſurgens in Pangaeo monte ſedebat, ortum ſolis expectans ut primus eum ſalutaret. Liber itaque indignatus immiſit Baſſaridas, ut Aeſchylus poëta ſcribit, quae illum lacerarent, et membratim diſcerperent. Muſae autem membra collecta ſepelierunt in Libethris, lyramque ejus cui darent non invenientes, impetrarunt a Jove, ut in aſtra referret, in Orphei et earum memoriam. Quo annuente in aſtra pervenit, et habet ejus caſus ſignificationem, occidens certo tem-

tempore. Habet ſtellas in ſingulis pectinibus ſingulas, in ſingulis cubitis ſingulas; in extremitate unam; in ſingulis humeris unam; in jugo unam; in baſi unam candidam et claram. Sunt omnes novem.

Cygnus. 25.

Hic eſt avis magna dicta, quam cygno aſſimulant. Dicunt Jovem ſub hujus forma Nemeſin amaſſe, quoniam illa ſe vertebat in omnes formas (ut virginitatem ſervaret) et cygnum denique factam eſſe. Quare et Jupiter converſus in formam hujus avis, ad Rhamnuntem Atticae volavit, ubi Nemeſin compreſſit. Illa ovum peperit, unde excluſa et nata eſt Helena, ut refert Crates poëta. Porro Jupiter, quoniam non depoſuit cygni formam, ſed cum ea in coelos avolavit, Cygni quoque figuram in aſtris fecit, qualem ipſe volans induerat. Habet ſtellas in capite unam claram; in collo unam claram; in dextera ala quinque; in corpore quatuor; in orthopygio unam permagnam. Sunt omnes duodecim.

Aquarius. 26.

Hic videtur dici Aquarius ab ipſa ſpecie. Stat enim pelvim tenens in manu, et multum videtur effundere liquorem. Nonnulli volunt hunc eſſe Ganymedem, conjecturae ſuae hoc ſignum eſſe ſufficiens credentes, quod ſimulacrum videtur ſimile vinum

fundenti, et adducunt poëtam pro teste, qui dicit, quod ad Jovem Ganymedes raptus erat, ad ministerium poculorum, ob formae praestantiam dignus diis existimatus, et quoniam immortalitatem accepit hominibus antea incognitam. Effusio illa nectari assimulatur (is enim potus deorum) et volunt hoc esse signum istius potus, ut quidam asserunt. Habet in capite stellas obscuras duas, in singulis humeris singulas, et quidem magnas, in singulis cubitis singulas; in extrema manu dextra, unam claram; in singulis mammillis singulas; sub utraque mamilla singulas; in coxa sinistra unam; in singulis genibus singulas; in dextera tibia unam; in utroque pede unam. Sunt omnes septendecim. Effusio vero aquae a sinistris fit. Habet stellas triginta, quarum duae sunt splendidae, caeterae obscurae.

Pan sive Capricornus. 27.

Hic similitudinem habet Aegipanis, a quo genitus est; habet partes inferiores ferae, cornua vero in capite. Hunc honorem assequutus est, eo quod cum Jove nutritus sit, quemadmodum Epimenides in Creticis scribit; nam in Ida cum Jove erat, quando ad Titanicum bellum profectus est. Hic videtur invenisse concham, eaque instruxisse commilitones, et clamorem quoque Panicum, propter quem Titanes fugerunt. Jupiter ideo recepto imperio in astris eum col-

collocavit, et matrem ejus capram. Quod autem concham inveniſſet in mari, ideo caudam Piſcis adjunctam habet. Stellas in ſingulis cornibus ſingulas claras habet; in capite 2; in collo 3; in pectore 2; in pede anteriori 1; in ſpina 7; in ventre 5; in cauda 2. claras. Sunt omnes 24.

Sagittarius. 28.

Hic eſt Sagittarius, quem complures Centaurum eſſe volunt. Alii negarunt, hac de cauſa, quod quadrupes non appareat, ſed erectus ſtet; et quod nullus Centaurorum ſagittis unquam uſus fuerit. Iſte autem vir crura habet equi, et caudam qualem habent Satyri. Quare hac in re fidem non habent, et contendunt potius eſſe Crotum, filium Euphemes, Muſarum nutricis. Inhabitabat is Heliconem, ibique plurimum verſabatur. Cum autem ſagittandi peritiam nactus eſſet, Muſae victum ei ſilveſtrem dedere, quemadmodum ſcribit Soſitheus. Saepius itaque agens cum Muſis, audiensque eas, plauſu ſuo earum cantus diſtinguebat. Vocis autem ſignificatio ab uno facta ſono obſcura erat, unde alii hunc conſpicientes ad idem faciendum inducti ſunt. Quapropter Muſae hujus officio celebriores factae, rogarunt Jovem, ut hominis pietatem illuſtrem efficeret; itaque in aſtris collocatus eſt, adjunctum habens manuum agilitatis indicium ſagittas. Manſit etiam inter

ter homines diu ſtudium, cujus teſtimonium eſt navigium. Quare omnibus eſt conſpicuus, non tantum in terra ſed etiam in mari agentibus. Quapropter errant, qui eum Centaurum eſſe ſcribunt. Habet ſtellas in capite 2; in arcu 2; in ſagittae cuſpide 2; in dextero cubito 1; in manu extrema 1; in ventre claram 1; in ſpina 2; in cauda 1; in genu anteriori 1; in ungula 1. Sunt omnes 14. reliquae 7. ſubter crura ſimiles ſunt poſterioribus, quae clare et integre non apparent.

Sagitta. 29.

Telum hoc ſagitta eſt. Hac Apollo, ut ajunt, interfecit Cyclopas, qui fulmen Jovi fecerant, quo Aeſculapius interfectus fuit. Hanc autem ſagittam in Hyperboreis occultavit Apollo, ubi eſt templum de alis factum. Dicunt etiam prius perlatam fuiſſe ad Apollinem, quo tempore Jupiter eum caedis abſolvit, et ab Admeti ſervitio liberavit. Qua de re Euripides in Alceſtide ſcribit. Videtur vero tunc ſagitta perlata fuiſſe per aërem ſimul cum frugibus Cereris. Erat autem permagna, uti ſcribit Heraclides Ponticus in libro de Juſtitia. Quapropter eam Apollo in aſtra collocavit, ut pugnae ſuae monumentum eſſet. Habet ſtellas quatuor: in ſummo 1; in medio obſcuram 1; in chelis 2; quarum una ſplendidior eſt. Sunt omnes 4.

Aquila. 30.

Aquila haec eſt, quae Ganymedem in coelum rapuit, et Jovi tradidit, ut eſſet ei a poculis. Quamquam et aliam ob cauſam in aſtris poſitus ſit, eo quod, cum Dii omnes volucres inter ſe dividerent, hanc Jupiter ſibi delegit. Sola omnium volucrum contra Solem volat, nec tamen ejus radiis opprimitur, et inter omnes primatum tenet. Deformatur autem pennis extenſis, volanti ſimilis. Aglaoſthenes dicit in Naxiacis, Jovem in Creta enutritum fuiſſe, et, cum ibi magno ſtudio quaereretur, inde ſurreptum fuiſſe et in Naxum delatum. Is poſtquam perveniſſet ad virilem aetatem, Deorum regnum accepit. E Naxo adverſus Titanas profecto, Aquila illi ſe comitem oſtendit, quo ille bono omine uſus Aquilam ſibi ſacram fecit, et in aſtra retulit; et haec eſt ratio honoris, quem in coelis nactus eſt. Habet ſtellas 4. quarum media clara eſt.

Delphinus. 31.

Delphinus hic in aſtris collocatus eſſe dicitur hanc ob cauſam. Neptunus Amphitriten voluit in conjugem accipere; illa verecundata ad Atlantem confugit, cupiens ſervare virginitatem, quemadmodum et aliae Nereides ſeſe abſcondebant. Illam igitur latitantem complures miſit Neptunus, qui ſibi ambirent; inter alios Delphinum. Hic igitur circa inſulas Atlanticas

moram faciens, in eam incidit, suisque suasionibus ad Neptunum duxit, qui ea accepta, maximos honores in mari Delphino exhibuit, sacrum sibi denominavit, et inter sidera ejus effigiem collocavit. Porro, qui Neptuno gratificari volunt, ejus simulacrum faciunt, Delphinum in manu habens ad testandam beneficentiae gratitudinem. Haec de Delphino scribit Artemidorus in elegis, quos de amore composuit. Habet stellas in ore unam; in collo duas; in ea pinna, quae est in ventre, tres; in tergo unam; in cauda duas. Sunt omnes novem. Dicunt hoc animal Musicam adamare, quoniam stellas habet juxta Musarum numerum.

Orion. 32.

Hunc Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia; cui dono datum erat supra fluctus ambulare, veluti super terram. Venit is Chium, et Oenopionis filiam Meropen per vinum compressit. Hac re cognita Oenopion, aegre ferens injuriam, eum excaecavit, eque insula ejecit. Ille errabundus venit Lemnum ad Vulcanum, qui hominis misertus dedit ei quendam de familia sua nomine Cedalionem, qui eum pro duce dirigeret. Orion hunc in humeros sustulit, ut viam sibi commonstraret. Tendens itaque orientem versus, ad Solem accessit, a quo sanatus est. Deinde ut se ulcisceretur ad Oenopionem reversus est, qui a suis sub terra custoditus est. Orion

igitur

igitur poſtquam eum deſperaſſet invenire, Cretam eſt profectus, et in venando ultra modum oblectatus eſt; una autem cum eo erant Diana et Latona; et (ut exiſtimatur) ſe nullam feram in terris relicturum minabatur. Quapropter Tellus indignata Scorpium ei immiſit mirae magnitudinis, cujus aculeo percuſſus interiit. Sed Jupiter Dianae et Latonae rogatu eum in aſtris collocavit propter fortitudinem, quemadmodum et Scorpium quoque, in rei memoriam. Nonnulli dicunt autem hunc, cum adoleviſſet, Dianam adamaviſſe, quae ei Scorpium immiſit, a quo percuſſus interiit; Deorum vero miſeratione perveniſſe in aſtra uti et beluam, in rei geſtae memoriam. Habet ſtellas in capite 3. obſcuras; in ſingulis humeris ſingulas claras; in dextero cubito 1; in extrema manu 1; in zona 3; in gladio 3. obſcuras; in ſingulis genibus unam claram; in ſingulis pedibus ſimiliter 1. claram. Sunt omnes ſeptendecim.

Canis. 33.

De hoc ſcribitur, quod Europae cum Dracone cuſtos datus eſt; quae utraque Minos accepit, idemque Procridi dono dedit, quia ejus morbum ſanaſſet. Poſt aliquod tempus Cephalus utraque poſſedit, Procridis maritus, qui hunc ad Thebas duxit adverſus Vulpem, de qua Oraculum ferebatur, eam a nullo poſſe interfici. Jupiter igitur cum nihil aliud reſtaret,

ret,

ret, Vulpem convertit in lapidem; Canem vero dignum exiſtimavit, qui in aſtra referretur. Alii dicunt hunc fuiſſe canem Orionis, et dominum in venando ſecutum eſſe, (ſolent enim canes contra feras cum venatoribus pugnare) deinde inter aſtra poſitum, quo tempore Orion eo aſcendit. quod ideo veriſimile eſt, quoniam eorum nihil omiſſum fuit, quae Orioni acciderant. Habet ſtellas in capite unam, quae dicitur Iſis; in lingua unam, quam Sirium vocant, magnam quidem illam et ſplendidam; hujusmodi porro ſtellas Aſtrologi Sirios vocant, propter flammae vibrationem; in ſingulis humeris ſingulas obſcuras; in pectore duas; in ſpina duas; in pede anteriore tres; in ventre duas; in ſiniſtro lumbo unam; in pede extremo unam; in dextero pede unam; in cauda quatuor. Sunt omnes viginti.

Lepus. 34.

Hic inventus eſt in Cynegia, et propter velocitatem hoc animal Mercurius collocavit in aſtris. Ex omnibus quadrupedibus videtur plurimos foetus edere, quorum quosdam parit, quosdam vero in utero habet, ſicut Ariſtoteles Philoſophus dicit in opere ſuo de Animalibus. Habet ſtellas in ſingulis auribus ſingulas; in corpore 3, quarum illa, quae eſt in ſpina, ſplendet; in ſingulis pedibus poſterioribus ſingulas. Sunt omnes 7.

Argo.

Argo. 35.

Hanc beneficio Minervae inter aſtra collocatam dicunt. Haec prima omnium navis facta eſt antiquis temporibus; vocalis etiam fuit, et prima mare hominibus pervium fecit, et ut poſteritati exemplum eſſet manifeſtum, in aſtris ejus ſimulacrum poſitum eſt; non quidem totum ſed a temonibus usque ad malum, ut eam inſpicientes nautae bono eſſent animo inter navigandum, ſimulque ejus gloria, utpote inter Deos poſitae, eſſet immortalis. Habet ſtellas in puppe 4. in ſingulis temonibus 5, in altero 4, in ſtelide ſumma 3, in cataſtromate 5, ſub canna 6. conjunctim. Sunt omnes 27.

Cetus. 36.

Dicitur a Neptuno miſſus ad Cepheum propter Caſſiepeiam, quae cum Nereidibus forma contendebat. Perſeus eum interfecit, ideoque ut hujus facinoris eſſet monumentum, in aſtra relatus eſt. Haec memoriae prodidit Sophocles Tragoediarum poëta in Andromeda. Habet ſtellas in cauda extrema 2. obſcuras; A cauda usque ad gibbum ejus ſub utero quinque, ſub ventre 6. Sunt omnes 13.

Eridanus. 37.

Hic exoritur ex ſiniſtro pede Orionis. Ab Arato dicitur Eridanus, ſed nullam de eo attulit declaratio-

tionem. Alii rectissime putant, eum esse Nilum, ut qui solus a meridie fluit. Multis etiam stellis illustratur. Subest ei stella quae dicitur Canobus, quae ad Argus temonem prope accedit; et hoc quidem sidere nullum est inferius, ob quod Perigaeum vocatur. Stellas habet in capite unam; in primo flexu tres; in secundo tres; in tertio usque ad novissimum septem, quas dicunt istius fluvii esse ostia. Sunt omnes quatuordecim.

Piscis. 38.

Hic est magnus ille Piscis, quem ajunt aquam epotare quam fundit Aquarii urna. De hoc Pisce narratur, ut testis est Ctesias, primo conspectum fuisse in lacu non procul a Bambyce, et quod servaverit Dercetonem noctu in mare lapsam. Hanc Dercetonem Syri Deam dicunt. Hujus piscis nepotes duos alios pisces esse affirmant, quos omnes Syri venerati sunt, et in astris collocarunt. Habet stellas 12. e quibus 3. in rostro clarae sunt.

Nectar sive Arula. 39.

Haec est ad quam dii mutuo juraverunt, quando contra Saturnum Jupiter profectus est, et voti compotes facti intulerunt eam astris, ad perpetuam memoriam. Hanc etiam solent homines in symposiis adhibere, et ad eam sacra faciunt, qui societates et jura-

ramenta celebrant, eamque dextera manu tangunt, benevolentiae teſtimonium hoc eſſe credentes. Habet ſtellas in foculo duas, in baſi duas. Sunt omnes quatuor.

Chiron ſive Centaurus. 40.

Hic videtur eſſe Chiron, qui in monte Pelio habitans omnes mortales dicitur juſtitia ſuperaſſe, quique docuit Aeſculapium et Achillem. Hercules exiſtimatur ad eum veniſſe amoris cauſa, et in antro ejus verſatus Panem coluiſſe. Solum hunc e Centauris non modo non interfecit, ſed et ſtudioſe audivit, quemadmodum Antiſthenes Socraticus ſcribit in ſuo Hercule. Cum autem aliquamdiu hi ſimul vixiſſent, ex pharetra Herculis ſagitta lapſa pedem Centauri vulneravit. Ille poſtea expiravit, et propter pietatem nec non et caſum hunc Jovis beneficio in aſtra relatus fuit. Habet in manibus prope arulam quandam beſtiolam, quam videtur velle ſacrificare: eſt autem ejus pietatis magnum hoc argumentum. Habet ſtellas ſupra caput 3. obſcuras: in ſingulis humeris ſingulas claras; in ſiniſtro cubito 1; in manu extrema 1; in medio equino pectore unam; in ſingulis prioribus ungulis 1. in ſpina 4; in ventre 2. claras; in cauda 3; in lumbo equino 1. claram; in ſingulis poſterioribus genibus ſingulas: in ſingulis ungulis 1. Sunt omnes 24. Habet in manibus beſtiolam, cujus certum

tum schema faciunt. Quidam volunt vini esse utrem, unde Diis super arula libat. Et hanc quidem habet in dextera manu; in sinistra vero habet thyrsum. Bestiola illa in cauda stellas habet 2; in extremo posteriore pede 1. claram; in priore pede 1. claram prope illum 1. in capite 3. Sunt omnes 8.

Corvus, sive Hydra. 41.

Hoc astrum ad plura se extendit, ejus autem manifesta est ratio. Honorem ei Apollo tribuit. Unicuique enim Deorum avis quaedam propria est. Cum dii rem sacram facerent, missus erat corvus ad fontem quendam petitum latices; vidit ficum grossos habentem, juxta fontem consedit, donec maturae fierent, post dies multos cum illae maturuerant, corvus eas comedit. Tandem conscius peccati, rapiens hydram e fonte una cum cratere attulit, dicens, hunc quotidie ebibisse salientem in fonte aquam. Apollo cognoscens rem, prout facta erat, hanc corvo poenam imposuit inter homines, ut per tempus bibere non posset, ut scribit Aristoteles in libris de Animalibus. Hoc ejus adversus Deos peccati testimonium statuens, clareque significans sitim corvi, inter sidera constituit hydrum, et corvum bibere non valentem, neque accedere. Habet stellas Hydrus in capite tres claras; in prima flexura sex, unam claram quae est ultima; in secunda flexura tres; in tertia quatuor; in quar-

quarta duas; in quinta flexura usque ad caudam novem obscuras. Sunt omnes viginti septem. Ponitur autem Corvus super caudam, occidentem versus, habetque stellas in rostro obscuram unam; in ala duas; in orthopygio duas; in utrisque pedibus extremis singulas. Sunt omnes septem. Ab hoc post flexuram aliquantulum distat Crater, inclinatus ad genua Virginis. Habet Crater in labro stellas duas obscuras, in medio duas, in fundo duas. Sunt omnes sex.

Procyon. 42.

Hic ponitur ante Canem magnum, unde et nomen habet. Est autem Orionis canis. Is venandi studiosus fuisse memoratur; ideoque canem hunc appositum habet. Cernuntur etiam et Lepus, et aliae ferae juxta illum. Habet stellas 3, quarum prima exoritur splendida, et similitudinem refert canis; quare et Procyon dicitur, prior utique oritur quam ille et descendit. Reliqua astra post haec in zodiaco circulo sunt, quem Sol pertransit in 12. mensibus, quare et totidem numero sunt signa.

Quinque Stellae. 43.

De quinque Stellis (quas Planetas vocant) quia motum sibi proprium habent, dicitur, quod sunt quinque deorum. Primus Phaenon magnus dicitur esse

 Jovis.

Jovis. Secundus vocatur Phaëthon non ita magnus, hic a ſole ſic denominatur; Tertius eſt Martis, dicitur Pyrois, non multum ſplendidus, ſimilis eſt aquilae. Quartus Veneris eſt, Phoſphorus, candidus colore: horum omnium aſtrorum maximus eſt planeta, quem Heſperum et Phoſphorum vocant. Quintus Stilbon Mercurii, clarus ſed parvus. Mercurio attribuitur, quoniam is exiſtimatur mundum coeleſtem deſcripſisſe, aſtrorumque ordines et tempeſtates dimenſus eſſe, et ſignificationum tempora oſtendiſſe; vocatur Stilbon, quia hujusmodi apparentiam ipſe exhibet.

Circulus Lacteus. 44.

Hic circulus apparet, quem Galaxiam appellant; Non erat fas Jovis filiis coeleſtes prius adipiſci honores, quam Junonis mammam ſuxiſſent. Quare ajunt Mercurium attuliſſe Herculem, jam recens natum, et Junonis uberibus admoviſſe; hunc quidem ſuxiſſe, ſed Juno rem deprehendens eum depulit, atque ita de lactis copia exuberante hunc lacteum circulum ortum eſſe.

NO-

NOTAE

AD

ERATOSTHENIS CATASTERISMOS.

Urſa major. I.

Cf. Schol. German. ad v. 24 ſeqq. Hygin. P. A. II, 1. v. Tab. I. Sidus hoc inter antiquiſſima eſſe referendum ex eo apparet, quod hominibus coelum inſpicientibus ob ſeptem iſtas ſtellas ſtatim in oculos incurrere potuit, atque in omnibus iſtis regionibus, ubi primae obſervationes inſtitutae fuerunt, nunquam occidit.

Nomen ἅμαξα ex ſimilitudine ſeptem ſtellarum cum plauſtri figura derivatum primum in Graecia innotuit. Ita forte a *Nauplio* ſidus conſtitutum erat. *Homeri tempore* autem *Arcti* nomine ſenſim uſi ſunt homines. Poeta enim ἄρκτον affert, ἥν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι (Il. σ, 487. Od. ε, 273) et, quod mirum eſt, *Arcti* quidem, nusquam vero *Arctophylacis* ſed *Bootis* mentionem facit; quod jam ab Hygino obſervatum vides. (v. P. A. II, 2. pag. 423. ed. v. Stav.) Qua ratione vero adducti plauſtri formam in Urſae mutarint, difficile eſt explicatu. *Parmeniscus* quidem apud *Hyginum* (P. A. II, 2.) eo factum eſſe putat, quod ſubinde ad ſeptem ſtellas aliae relatae ſunt, quibus forma Urſae deſcribi poſſet. Quicumque vero regionem, in qua conſpicitur ſidus, contemplatur, vix credat, homines iſtos parum adhuc exculti ingenii, ex tanta ſtellarum, quae ibi occurrunt, multitudine et confuſione, eas elegiſſe, ex quibus ſidus componi ſolet, et ad certam aliquam formam conjunxiſſe. Igitur ſententia, quam *Mellmann* (*de mutatis formis pg.* 54.) affert, mihi quidem probatur, qui ἄρκτου nomen ex ſphaera aliena progreſſum eſſe ſtatuit, et fabulae dediſſe locum.

 Calli-

Calliſtus nomen et fabula ipſa ex arcadicis quidem eſt, verum ex aſtronomia originem ducit. *Arcturum* ſtellam enim ſemper ἄμαξαν ſequi viderunt, ideoque eam nominarunt *Booten*. Quem poſtea, *Plauſtro* in *Urſam* mutato, *Arcadem* eſſe finxerunt, matrem perſequentem.

Statim ab initio Καλλιστὼ ex *Germanico* et *Hygino* ſupplendum.

Ἡσίοδος forte in βίβλῳ ἀστρικῇ (*v. Fabric. B. Gr. et Schol. Arat. ad v.* 255.)

θυγατέρα — ἑλέσθαι. forte cum Schol. Arati legendum θυγατέρα εἶναι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἑλέσθαι cet.

Λυκάονι. *Lycaon* Pelasgi filius rex Arcadiae, cui ex pluribus uxoribus multi filii nati erant, unam filiam habuerat *Calliſto*. De quo ejusque progenie *v. Apollodor. III*, 8, 1. *pag.* 222. *ed. Heyne. Ariethes Tegeates* (*ap. Hygin. II.* 1 *pag.* 421. *ed. van Staver.* verum nomen eſt *Araethus* v. Notas ad Apollod. p. 657.) et *Pherecydes* ap. Apollod. l. c. non Lycaonis ſed Cetei filiam Calliſto fuiſſe dicunt.

ποιεῖσθαι *Ill. Heyne* ſuſpicatur vocem inſertam eſſe a librario; Nam ἑλέσθαι τὴν ἀγωγὴν nihil habet quod deſideres. Verum poteſt quoque defendi, eam ἑλέσθαι, ποιεῖσθαι τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγήν. Cui ſimilia et alibi in hoc libello occurrunt, ut inf. 31. ἱερὸν αὐτὸν ὠνόμασεν εἶναι.

ὑπὸ Διός. Jovem Dianae formam induiſſe narrant Apollod. III, 9. *Amphis* poeta (*Hyg. pag.* 419.) Hyginus ipſe *fab.* 126. aſſerit, Jovem Calliſto compreſſiſſe cum in hoſpitium Lycaonis veniret.

ἐμμεῖναι Ruhnkenius (*Koppiers p.* 94.) ſuſpicabatur ὑπὸ Διὸς ἐν Μαινάλῳ μεῖναι λανθάνουσαν τὴν θεόν. *Ovid. Metam. II*, 441. *et Faſt. II*, 192. ubi Arcton Maenaliam vocat poeta. In Nonacrino autem monte id factum eſſe narrat Hygin.

ἐπὶ τόκου in Cod. fuerat ἐπὶ τόκον unde Kopp. ἐπίτοκον legendum eſſe putat. Sed lectio ἐπὶ τόκου a Fellio recepta etiam probatur Hemſterh. (v. *Kopp. l. c.*)

τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτὴν Junoni hoc tribuit Callimachus. (*cf. Spanh. p.* 423. *et cum eo Schol. Il.* σ. 487. *Ovid. Met. II*, 405. *Hygin. P. II. pag.* 420.) Jovi alii; ſed v. de his Hyg. l. c.

καὶ

καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον γενομένην τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. Callisto in Ursam conversam Arcadem peperisse narrant cum nostro Hygin. et Theo ad Arat. Schol. Germanici vero transtulit: *et dum esset Ursa Arctum enixa est, quem Arcadem vocant.* Legit forsan καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον τὸν κληθέντα Ἀρκάδα omisso γενομένην. Potest tamen ille vel codicem vitiosum inspexisse vel ex memoria haec attulisse. Melius et planius forsan esset καὶ οὕτως ἄρκτον γενομένην τεκεῖν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. De Arcadis progenie vide Apollod. III, 9. 1.

αἰπόλων Hygin. transtulit *Aetolorum.* Male sed v. P. A. l. c. et ibi interpp.

μετὰ τοῦ βρέφους Germanic. *cum puero.*

μετὰ χρόνον cum puer adolevisset. Hygin. l. c.

δόξαι forsan a librario additum, ut Fell. putat. Sed locum hunc etiam in Theone v. 27. ita expressum esse, et pleonasmum in auctore nostro saepius occurrere, (v. c. 15, c. 32,) monuit Koppiers pg. 95.

εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον. Arcades contra Cretenses contenderunt, Jovem in monte Lycaeo a nymphis (quarum nomina v. apud Paus. Arcad. c. 38. nominantur) educatum esse. Quo in monte templum Jovi sacrum erat, quod intrare neque hominibus neque brutis licitum erat: lex erat, ut qui secus fecissent, intra anni spatium interficerentur. cf. Paus. l. c. Plutarch. Quaest. Gr. p. 3000. ed. Frankf. addit, non eandem poenam dedisse et qui sponte et qui imprudenter templum adierunt.

ἄβατον ἱερὸν Kopp. pg. 96. rejicit ἱερὸν et legit, εἰσελθεῖν εἰς τὰ τοῦ Διὸς, ubi τέμενος (pars circa templum de reliquo agro resecta) supplendum. *Hyginus* et *Germanicus templi* mentionem faciunt.

διωκομένην Eratosthenes videtur tradere, Arcadem jam adultum, cum Ursam hanc matrem suam esse ignoraret, cum Arcadibus eam persecutum esse et interficere voluisse. Alii vero volunt, Arcadem studio venandi deditum Ursam matrem in silva vidisse, eamque Jovis templum intrantem persecutum ab Arcadibus una cum Ursa captum et interfectum esse. Ita *Theo* cum *Hygino* et *Germanico.* Unde Koppiers mutat: ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀρκάδων ἀναιρεῖσθαι μέλλουσαν. hoc est: τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων.

διὰ τὴν συγγένειαν. Melius, ut Heyne, διὰ τὸ συγγεγενῆσθαι αὐτῇ, nisi συγγένεια dicta est pro συνουσία, uti συγγένησις apud Platonem pro συνουσία occurrit. Alia narratio apud Hyginum, forte ab antiquiore aliquo scriptore addita, haec est, *Thetyn Callisto non recipere, quod sit Jovis pellex.* Quam fabulam ex astronomia petitam esse, etiam sine interprete intelligas. Locum Ursae majoris Aratus his verbis describit:

Κρατὶ δὲ οἱ δίδυμοι, μέσσῃ δ' ὑπὸ Καρκίνος ἐστίν·
Ποσσὶ δ' ὀπισθοτέροισι λέων ὑπὸ καλὰ φαείνει.

Seu, ut *Eudoxus* ap. Hipparchum ad Phaenom. lib. I, n. x (v. *Petav. Uranolog. p. 104. ed. Antw.*) Ὑπὸ δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης Ἄρκτου οἱ δίδυμοι κεῖνται, κατὰ μέσον δὲ ὁ καρκίνος, ὑπὸ δὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας ὁ λέων. Et num XII idem auctor caput Helices: Ὑπὸ δὲ τὸν Περσέα καὶ τὴν Κασσιέπειαν οὐ πολὺ διέχουσά ἐστιν ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἄρκτου. οἱ δὲ μεταξὺ τούτων ἀστέρες εἰσὶν ἀμαυροί. Et in Ἐνόπτρῳ Ὄπισθεν δὲ τοῦ Περσέως καὶ παρὰ τὰ ἰσχία τῆς Κασσιεπείας οὐ πολὺ διαλείπουσα ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἄρκτου κεῖται. οἱ δὲ μεταξὺ ἀστέρες εἰσὶν ἀμαυροί.

Hipparchus Eudoxum et Aratum refellit et ex verbis Eudoxi πρὸ δὲ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ ἄρκτου ἀστὴρ ἐστὶ λαμπρὸς colligere vult, nullam aliam stellam eam esse, quam clarior in laterculo α, et veteres septem istis stellis modo sidus describere solitos; quod in saeculo anteriore factum esse nemo in dubium vocabit. Verum jam Petavius var. diss. l. III, c. III, eum correxit, ubi ex verbis Eudoxi, qui arcticum circulum per anteriores Ursae pedes ducit, demonstrat, non eam stellam sed aliam putasse Eudoxum, forte ι quarti ordinis. In eo minime argutandum, stellam hanc vocari claram, quid? quod ne in iis quidem haerendum est, quae omnino de situ profert Eudoxus, quod ipse Hipparchus (lib. II, n. XVII.), ut jam memoravimus, auctorem hunc et Aratum *rudi Minerva* observasse contendit. Recte in iis observavit Eudoxus, obscuriores esse, quae inter Ursam et Perseum conspiciuntur. Sunt enim, quae Camelopardum et Lyncem formant.

Eratosthenes in capite numerat septem stellas, easque obscuras, et singulis auribus binas. Si Ptolemaeum consulas, certe stellae quarti ordinis v, h, o, et quinti ρ, A, π, 16,

16, ιϛ, d, T, quam undecimam annumeravit incertum eſt, Niſi forte eae addendae duae quarti ordinis, quae ad Camelopardum referuntur, et quae non longe diſtant. Hyginus et Germanicus fere eadem afferunt, in Germanico autem rejiciendum puto: *in ſumma cauda* I *claram*, quod caudae mentio iterum fit in fine, idque additum eſſe videtur, ut numerus 24 impleretur. Etiam Theo conſentit, ſed ἑκατέρων τῶν νώτων, in ἑκατέρων τῶν ὠτίων mutandum. Sex in auribus numerat.

ἐπ' ὠμοπλατῶν λαμπρὸν cet., α' *) puto.

ἐπὶ τοῦ στήθους cet., φ et ϑ.

ἐπὶ τῆς ῥάχεως λαμπρὸν cet, δ eam claram nominat, etſi tertii ordinis.

ἐπὶ σκέλεσιν ἐμπροσθίοις, ſine dubio β ſecundi et κ quarti ordinis. Ita Eudoxi verba melius intelligenda, quod ſtella ι in tabulis eam praecedit.

ὀπισθίοις, — γ et ψ.

ἐπ' ἄκρῳ τῷ ποδὶ ὀπισθίῳ cet., μ et λ. Quae in altero pede poſteriori conſpiciuntur, illo tempore nondum appoſitae erant.

ἐπὶ τῆς κέρκου cet., — ε, ζ, η.

Urſa minor. 2.

Cf. Schol. German. ad v. 24 ſeqq. et Hygin. II. 2. v. Tabul. I. Sidus in Homero non occurrit. cf. Schol. Il. σ, 487, ſed ex Phoenicia in Graeciam illud migraſſe, aſtronomi ad unum omnes affirmant. v. Arat. Phaen. v. 39. et ibi Schol. Germanicus et Hyginus P. A. II, 2, pg. 424. et ibi interpp. Omnes de eo fabulae, quas in auctoribus legimus, aſtronomicae originis ſunt; Praeter eam, quae a Theone affertur, Cynoſuram fuiſſe Calliſtus canem, et ea interfecta mortuam eſſe, duae aliae a noſtro narrantur.

Iterum ab initio verba quaedam excidiſſe videntur. Nam valde jejunus eſſet, et vix ferendus iſte verborum nexus αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη, ubi ſubjectum ἄρκτος μικρὰ iterum ſupplendum. Praeterea mirum eſt, noſtrum nullam attuliſſe rationem, cur ſidus vocetur *Cynoſura*. Germani-

*) literae graecae in commentario non cum iis, quae in contextu occurrunt, confundendae. Illae enim, quas auctor affert, numerum ſtellarum, hae vero nomina earum in tabulis denotant.

manicus *Arctos*, inquit, *minor a pluribus Phoenice, a Graecis Arctophylax, a nonnullis Canis cauda vocatur.* Locum igitur sic restituere vellem: "Αυτη ἐςὶν ἡ μικρὰ καλουμένη κυνόσουρα διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς ὁμοιότητα, προσηγορεύθη δὲ cet.

Φοινίκη. Rationem affert Aratus v. 39. τῇ δ' (sc. μικρᾷ) ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πεᾠωσι θάλασσαν. Poeni enim, teste Theone ad h. l., usi sunt hoc signo in navigatione, quod certius polum indicat navigantibus iisque, qui artis periti stellas obscuriores observare possunt. Quae in iisdem Scholiis de Thalete sideris auctore narrantur, incerta sunt. cf. etiam Hyg. pg. 424. et ibi interpp.

ἐτιμήθη Subjectum iterum desidero, Callistus nomen intelligendum esse, apparet.

γνοῦσα δὲ. Excidit ἄυτη ex sententia Ill. Heyne. In reliquis subjectum facile potest substitui.

'Αντιθεῖσαν, Heyne in ἀνατιθεῖσα mutat: *cum reponeret: reponendo inter sidera alterum ursae simulacrum.*

Hanc fabulam in nullo alio auctore invenio, (Hyginus eam plane omisit) ideoque eam seu ab ipso Eratosthene seu ab aliis grammaticis additam esse arbitror.

'Αγλαοσθένης. Cujus fuere τὰ Ναξιακὰ etiam inf. c. 31 laudata. De hoc et aliis auctoribus ab Eratosthene allatis forsan alio loco dicemus. v. etiam Voss de historicis Graecis.

Κυνόσουρα, Germanicus *canis cauda;* ita etiam Theo l. c. et omnes astronomi. Res ipsa clara est. Si enim mappas astronomicas inspicis, stellas, quae ad caudam Ursae minoris referuntur, acclives, et ita positas esse vides, ut speciem caudae caninae praebeant. Nymphae Cynosurae nomen in nullis aliis mythographis occurrit, nisi in iis, qui post Aglaosthenem astronomos secuti sunt; ex similitudine igitur ortum et in mythologiam deductum ab iis, qui Cretica scripserunt, et mythos sideribns applicare voluerunt.

τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν 'Ιδαίων νυμφῶν. Fabula mutatis nympharum nominibus ex Hesiodo, Apollodoro aliisve nota. Cum jam in eo esset, ut Rhea, Saturni uxor, Jovem pareret, fugit in Cretam, ne maritus, quod jam saepius acciderat, infantem devoraret. Ibi in antro reliquit filium recens natum et nymphis quibusdam nutriendum dedit. Fuerat in his Cynosura secundum Aglaosthenem.

'Ιςοῖς.

Ἰςοῖς. Hyginus: *quae Hestiaea vocatur.* At de Hestiaea Euboeae oppido hic non agi apparet et Hemsterh. (Kopp. pag. 97.) obsērvavit. Res pertinet ad fabulas Creticas, nilque reliquum est, quam, ut cum Stephano ἰςοῖς, mutemus in Ἴστρος, quae urbs fuit Cretae; Legendum igitur πόλει τῇ καλουμένῃ Ἴςρῳ.

οἱ περὶ Νικόςρατον. Hyginus *a Nicostrato et sodalibus.* Sed jam interpp. ad h. l. ostenderunt, phrasin hanc interpretandam esse per *Nicostratum.* Quisnam vero fuerit Nicostratus ille, difficile explicatu est. Plures hujus nominis inter Graecos extitisse vides ap. Nic. Loensis Epiphyll. lib. IX. c. 5. cf. Hygini interpp. Forte Lacedaemonius ille secundum Pausaniam l. II, pg. 60. Menelai nothus seu, ut Eustath. ad Il. γ, pg. 303, Helenae filius, a Lacedaemoniis in honore habitus, et ab Oreste Spartam occupante cum Megapenthe regno expulsus. Hac fuga, ut puto, Cretam petiit, ibique constituit portum. Praeterea Cynosurae nomen Spartanis notum erat. Fuit enim φυλὴ Λακωνικὴ apud Marathonem. v. Hesychius v. Κυνόσουρα. Quae si ita se habent, Thales non inventor hujus sideris esse potuit, sed illud jam ante eum ex Phoenicia in Graeciam migraverat.

ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα. δὲ del. Heyne.

Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλίκην cet. Aratus vero:

> Οἱ τὴν μὲν (sc. ἄρκτον μικρὰν) Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
>
> Τὴν δ' ἑτέρην (sc. μεγάλην) Ἑλίκην — —

Igitur locus corruptus videri poterat et ita exprimendus: Ἄρατος δέ φησιν αὐτὴν καὶ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὔσας, γενέσθαι Διὸς τροφούς, *Aratus illam et Helicen, Creta oriundas, ait fuisse Jovis nutrices.* Postea vero vidi, jam Arnaldum Lect. Graecis, pg. 137. et Kopp. pg. 99. sq. hunc locum emendasse. Arnaldus quidem fere eodem modo: Ἄρατος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ Ἑλίκην cet.

Helices nomen Theo derivat ἀπὸ τοῦ ἑλίσσεσθαι et sidus ita nominari putat παρὰ τὰς ἕλικας καὶ συςροφὰς αὐτῆς. Postea vero quam post Aglaosthenem mythis Creticis in siderum historiis utebantur, etiam hoc nomen in mythologiam traductum et Ursas Jovis nutrices fuisse narratum est. Qui vero Arcadica praeferebant, Callisto majorem, et minorem canem ejus fuisse, putarunt. Aratus et Leontius de sphaera etiam rationem adhibuerunt, cur nutrices ab ipso

 Jove

Jove in Ursas conversae fuerint. Dicunt enim Jovem metu patris se ipsum in draconem, nutrices vero in Ursas transmutasse, et postea quam regnum consecutus esset, formas has in coelo posuisse.

ἔχει δὲ ἀστέρας etc. sunt β, γ, ζ, η.

ἐπὶ δὲ τῆς κέρκου α, δ, ε.

ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων κατώτερός ἐστιν ἄλλος ἀστὴρ, ὃς καλεῖται πόλος, περὶ ὃν δοκεῖ ὁ πόλος στρέφεσθαι. Quae verba, quo melius intelligi possint, Hygini et Germanici verba apponam. Hyginus enim, P. A. II, 1: *in prioribus*, inquit, *caudae stellis una est infima, quae polus appellatur, ut Eratosthenes dicit, per quem locum ipse mundus existimatur versari.* Et Germanicus: *Fiunt omnes septem, supra alias decem, quae praecedunt et dicuntur ludentes: et maxima altera, quae vocatur Polus, in quo a quibusdam putatur totus orbis circumverti.* Unde Koppiers pg. 101, πόλος περὶ ὃν δοκεῖ τὸ ὅλον στρέφισθαι. Sed quaenam fuerit ista stella, quam Eratosthenes κατώτερον nominat, non statim apparet. Hipparchi sententiam et quae ei apposuit Petavius, v. in Uranalog. var. diss. lib. III. 4. Petavius ipse ex Hygini verbis jam allatis putat, Eratosthenem scripsisse ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐρᾶς, ita, ut locus auctoris nostri ita exprimendus esset: ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐρᾶς cet., seu verba ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων plane essent rejicienda. Stellam, quam nostri polarem vocant, illo Eratosthenis tempore non in polo versatam esse, res est jam nota. v. Petav. l. c. Distabant enim a polo Eudoxi tempore secundum Petavium l. c.

1) α, s. stella polaris nostro tempore, in extrema cauda	14,4.	ann. 0 p. Chr. 11°,52'
2) δ, media caudae —	12,37	
3) ε, s. antepenultima caudae	11,24	
4) β, s. superior praecedentium in laterculo —	7,26	
5) ζ, s. superior succedentium — — —	9,16	

Putat igitur Petavius, Eratosthenem secundum verba Hygini, antepenultimam caudae ε, in polum mundi collocasse.

Re vero accuratius considerata verba ita interpretanda esse existimo: ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων (*sub altera praecedentium, γ et β,*) κατώτερος, ἐστιν ἄλλος, *alia*, (quae non

non sideri annumeratur) *inferior*, (propius polum) *est.* id quod etiam Eudoxus (ap. Hipparch. lib. 1, n. V.) confirmare videtur, cujus verba sunt: ἔτι δέ τις ἀστὴρ μένων ἀεὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον. οὗτος δὲ ὁ ἀστὴρ πόλος ἐστὶ τοῦ κόσμου. Quid igitur? Eratosthenem istam intellexisse puto, quinti ordinis, quae in catalogis b nominatur, et cujus distantia a polo fuerat anno p. Chr. nat. 0; 4° 47′; tempore Hipparchi 4°, 19′; Eratosthenis 3°, 48; Eudoxi 3°, 25′, eodem igitur fere loco, ubi α in extrema cauda nostro tempore conspicitur, quae a polo 1°, 47′ distat.

Draco. 3.

Cf. Schol. Germ. ad v. 28. seqq. et Hygin. II, 3. v. Tabul. I. Fabula ex Theogonia et quidem ex Pherecyde petita et astris applicata est. v. Hesiod. Theogon. v. 333. seqq. Appollod II, 5, II et ibi Heyne T. I, p. 406 seqq. Si auctoris nostri narrationem cum fragmento ap. Schol. Apoll. Rh. (v. Sturz Pherecydis fragment. pg. 141. seqq.) comparamus, Pherecydes ipse rem alio modo tractavit; si vero Germanico credimus, ille ipse Pherecydes de sidere egit idque jam illo tempore inter astra relatum erat. *Hunc*, inquit Germanicus, *Pherecydes dicit inter astra collocatum cet.*

ὁ μέγας. μέγα θαῦμα. οἵη ποταμοῖο ἀποῤῥώξ Aratus Phaenom. 45. 46.

De situ ejus Aratus et Theo ad h. l. v. 45 seqq. Verba Arati sunt:

ἡ μέν οἱ ἄκρη
Ὀυρὴ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται ἄρκτου
σπειρῇ δ' ἐν Κυνόσουρα κάρη ἔχει.

Germanicus Theonis verba ad h. l. transtulisse videtur, sed loco *Phoenices circumcingit caudam* leg. loco *Phoenices circumcingit caput.* Ultima enim in cauda Draconis λ, ad caput Ursae majoris posita est. Verba λέγεται δὲ εἶναι — — — φύλακα τῶν μήλων videntur alieno loco posita esse; certe melius ita jungenda: Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ἄρκτων κείμενος, ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἄστροις τάξις ἐδόθη δι' Ἥραν, ἡ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας φύλακα τῶν μήλων. λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεα μῆλα φυλάσσων, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς.

παρὰ τῷ Ἄτλαντι, *apud Atlantem*, cui sedes assignata Libya et extrema, in monte Atlante, v. Heyne l. c. pg. 408.

408. Sequuntur verba ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων. Hesperides Noctis filias, at Pleiades filias Atlantis fuisse tradit Hesiodus Ἐργ. 383. Attamen etiam Diodor. IV, 27 Hesperides Atlantis filias vocat, et Germanicus. Neque igitur verisimile est, nostrum de Pleiadibus hic cogitasse, aut eas cum Hesperidibus confudisse. Alias de dracone fabulas easque, ut puto, a recentioribus astronomis excogitatas v. ap. Theonem, Hyginum et Germanicum.

κατέστησε. Koppiers leg. καταστῆσαι. et praeterea observandum Atlantis filias more minus usitato παρθένους hic vocari. v. Kopp. pg. 103.

μέγιστον δὲ ἔχει σημεῖον glossema mihi videtur.

Quindecim stellas affert Eratosthenes, nimirum tres in capite, quae sine dubio fuerunt γ, β, ξ, sed plures notas fuisse, Aratus his verbis docet:

Οὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,
Ἀλλὰ δύο κροτάφοις, δύο δ' ὄμμασιν. εἷς δ' ὑπένερθεν
Ἐσχατίην ἐπέχει γένυας δεινοῖο πελώρου cet.

Forte igitur λαμπροὺς γ, mutandum in λαμπροὺς ε, quod in Codd. Γ pro E facile poterat substitui. Reliquae, quae in vicem distant, π, δ, τ, χ, ω, ζ, η, θ, ι, α, η, λ fuerunt.

Engonasin. 4.

Cf. Schol. Germ. ad v. 65. seqq. et Hyg. II, 6. v. Tabul. I. Qua de ratione hoc sidus inter recentiora refero, jam monui. Fabulae, quae narrantur, omnes post Arati tempora additae sunt. Ipse Aratus hominem esse fingit, genua flectentem, v. 64. seq. Sed,

οὔτις ἐπίσταται ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
Οὐδὲ τίνι κρέμαται κεῖνος πόνῳ· ἀλλά μιν αὔτως
Ἐν γόνασι καλέουσι cet.

Hinc itaque omnis haec fabularum copia et varietas.

ἦν δὲ ὑπὸ Ἥρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζηται τῷ Ἡρακλεῖ. Contradicere videntur haec iis, quae capite superiori dixit, Junonem posuisse draconem custodem propterea, quod mala Hesperidum a filiabus Atlantis perpetuo subtrahebantur. Forte tamen illa fabula ex Pherecyde, haec, ut ex Germanico et Hygino colligere licet, ex Panyasi hausta.

τότε ῥόπαλον ἀνατετακὼς, καὶ τὴν λεοντῆν περιειλημμένος. Sed jam supplendum esse puto, τῇ ἀριστερᾷ

ςερᾶ et cum Koppiers leg. *προβεβλημένος praeferens* ſ. *protendens.* cf. Hygin. P. A. II. c. 6. Alio modo Aratus v. 67 ſeqq.

— — — — ἐπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
χεῖρες ἀείρονται, τάνυταί γε μὲν ἄλλυδις ἄλλη
Ὅσσον ἐς ὀργυιὴν· — — — — —

In fâbulis enarrandis, noſter hunc aſteriſmum conjungit cum Dracone ſecundum Panyaſin; Araethus cum Urſa; Hegeſianax, qui Theſeum eſſe dicit, forte cum Lyra, quod etiam ii feciſſe videntur, qui Thamyrin aut Orphea eſſe Engonaſin putant. Sed cf. de his et aliis Hygin. II, 6.

Si de ſitu quaeramus, ex Hipparcho I, 7. p. 102. apparet, Engonaſin ſiniſtro pede Draconis caput conterere.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; βραχίονος δεξιοῦ λαμπρὸν γ; ἐφ' ἑκατέρων ὤμων β, δ; ἐπ' ἄκρας (τῆς ἀριςερᾶς ſupplendum) χειρὸς λ forte ἐφ' ἑκατέρας λαγόνος ζ ε ſed ejusdem ſunt ordinis; δεξιοῦ μηροῦ forte in ἀριςεροῦ μηροῦ et verba λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριςερᾶς hic inſerenda, ita π et ρ intelligendae ſunt, quarum altera tertii ordinis. Poterant quidem ſtellae modo dictae ad pedem dextrum referri, ſed conſtellatio caput draconis non attingeret, et in dextro pede in Ptolemaeo non tot occurrunt ſtellae, γόνατος η puto; καμπῆς σ; κνήμης τ et υ; ποδὸς μ puto eſſe in clava Arctophylacis, auctore Ptolemaeo, qui ὁ αὐτός ἐςι τῷ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κολλορύβου. Germanicus in coxa affert 2, de reliquis conſentiunt Germanicus et Hyginus; De clava res dubia, forte ω; ἐπὶ τῆς λεοντῆς ξ et ο de reliquis adjacentibus μ et ν forte, A in Ptolemaeo non invenio.

Corona. 5.

Cf. Schol. Germ. ad v. 70 ſeq. et Hygin. II. 5. v. Tabul. I. Pherecydi ſidus hoc jam notum fuiſſe, ex fragmento conſtat, quod apud Schol. Od. λ, 320 legimus: (cf. Sturz pag. 210) quem auctorem Eratoſthenes in priori capitis parte ſecutus eſt. Fabula ipſa ad Creticas pertinet, et ſatis nota eſt.

αὐτὴν in αὐτὸν (ςέφανον) mutandum, ut jam Koppiers vidit.

Δία in cod. ἴδα fuit, male. Inſula Naxos tempore antiquiore *Dia* vocata. v. Heſych. v. Δία et Koppiers pag. 104. In Schol. Germanici pro Creta *Dia* legendum.

ἰςορεῖ-

ἱςορεῖται διὰ τούτου (τοῦ ςεφάνου) τὸν Θησέα σεσῶσθαι cet. φέγγος ποιοῦντος ad διὰ τούτου referendum. Plura exempla hujus ſtructurae verborum turbatae affert Koppiers pag. 105 et infra c. 17 et 29. Praeterea, obſervandum hic mihi videtur, haec verba non cum anteriori capitis parte conjungenda eſſe, ſed aliam fabulam forte ſecundum Epimenidem narrari et plura excidiſſe. Germanicus locum hunc ſic exponit *Sed qui Cretica conſcripſit, refert, quia Liber ad Minoem regem veniſſet, ut Ariadnen filiam ejus duceret uxorem, coronam dono Ariadnae dediſſe Vulcani opere factam ex auro et gemmis pretioſis; et talis fulgoris fuit, ut Theſea Labyrintho liberaret, quae poſt aſtris affixa eſt, cum in Naxon utrique veniſſent.* Hyginus fere eadem. *Sed*, inquit, *ut ait, qui Cretica conſcripſit, quo tempore Liber ad Minoa venit cogitans Ariadnen comprimere, hanc coronam ei muneri dedit cet. Dicitur etiam a Vulcano facta ex auro et indicis gemmis, per quas Theſeus exiſtimatur de tenebris Labyrinthi ad lucem veniſſe: quod aurum et gemmae in obſcuro fulgorem luminis efficiebant.*

φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον cet. Scilicet de ſtellis, quae vulgo, etiam ab noſtro auctore c. 12, *coma Berenices* vocantur, hic agitur. *Ariadnes* vero *comam* eas nominari, nusquam invenire poſſum; niſi in Eratoſthene et, qui eum ſecutus eſt, Germanico.

ἔχει δε ἀςέρας cet. Octo tantum ſtellas novit Ptolemaeus, α, γ, δ, (ſplendidas vocatas ab Eratoſthene) ζ, ε, ι, π, ϑ, β forte η inſerendum.

Ophiuchus. 6.

Cf. Schol. Germ. ad v. 72 ſeqq et Hygin. II, 14. v. Tabul. I. et II. Quod jam de Engonaſin dictum eſt, etiam de Ophiucho valet. Sidus hoc per magnam coeli partem diffuſum neque multis ſtellis lucidis clarum recentiori tempore, ſed ante Aratum in coelo conſtitutum eſt. Praeterea etiam ex nomine fit perſpicuum, aſtronomos non tam de fabula quam de figura cogitaſſe. Poſtea vero multae fabulae in hoc ſidere cumulatae ſunt, de quibus v. Hyginus. Narratio de Aeſculapio conſtat. Sed non ſatis apparet, quem auctorem Eratoſthenes ſecutus ſit. Poterat haec vulgari ſermone accipere, ut ſaepius factum eſt, (cf. Heyne ad Apollod.

lod. III, 10, 3. p. 103.) praesertim in re tam clara et fere ab omnibus mythographis tractata. Citantur vero aliquot auctores ab Apollodoro, l. c. Stesichorus et quod ad Hippolytum attinet, Neoptolemus, qui Naupactica scripsit. De quo v. Heyne ad Apollod. T. III. pag. 989 et Paus. X, fin.

Fabula de Aesculapio vario modo tractatur ab auctoribus v. Heyne ad Apollod. l. c. Paus. l. c. et Pindar. P. γ, 96. et alii. Aesculapius filius Apollonis et Arsinoes sive, ut alii volunt, Coronidis a Chirone artem medicam didicit v. Apollod. l. c.

τοῦτον τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον Koppiers p. 106. emendavit hunc locum in οὕτω τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον. cll. c. 13, et 24. et Palaephatus de incred. c. 31. et Heraclides in Allegor. Hom. p. 483. Sed propter ea quae sequuntur, mutarem, τοῦτον τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς cet. — — καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων cet., — λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι, cum autem τοῦτον longius abesset, subjecit auctor τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν cet. Stesichorus nominat Capaneum et Lycurgum v. Apollod. l. c.

ἐν οἷς καὶ Ἱππόλυτον. Hippolytum ab ipso patre interfectum esse, narrat Hygin. fab. 47 et ibi interpp. et P. A. II, 14. Aesculapium id lucri causa fecisse addit Schol. Pind. l. c.

Aesculapius *anguitenens* fingitur propter medicinae peritiam. cf. Hyg. P. A. l. c.

De Ophiuchi situ v. Aratus et quae contra eum disputavit Hipparchus lib. I, n. 8. Putavit enim utroque pede super scorpium stare. Enimvero Eudoxus (v. Schol. Arat. ad h. l. et cum eo Hipparchus) veritati propius accedit, quippe qui altero pede id tantum fieri affirmat. Noster hac de re nullam facit mentionem. At de stellis locus obscurus. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἑκατέρων ὤμων β et ι; ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, γ, μ, υ; ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς η, λ, δ, ε; ἐφ' ἑκατέρων ἰσχίων μ et ζ forte; (τὸν rejicio) ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς θ; τοῦ δὲ ὄφεως ἐπ' ἄκρας κεφαλῆς β et γ; reliqua exciderunt. Etenim jam Aratus serpentem eumque multis stellis distinctum descripsit, et Germanicus et Hyginus plura afferunt. Ille: *Serpens*, inquit, *quem tenet in manibus, habet stellas in orificio 2, in flexura capitis spissos 4; in manu Ophiuchi 2 claras, in prima flexura 8, secunda, quam tenet in dextra manu, alias octo, in tertia usque ad caudam*

dam 6. Fiunt omnes stellae serpentis triginta. Hic vero Anguis habet in summo capite 2, sub capite 4, uno loco omnes. Ad manum ipsius Ophiuchi sinistra 2, sed quae maxime ad corpus accedit clariorem et in dorso anguis ad ipsam corporis conjunctionem 5. Et in prima curvatura caudae 4, in secunda caput versus habet stellas 6. Ita est omnino trium et viginti. Locum itaque ex Germanico restituere vellem in numero tantum mutatione aliqua facta secundum Hyginum: ἐπὶ τῆς καμπῆς τῆς κεφαλῆς δ', ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀφιούχου β'; ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς, δ', ἐπὶ τῆς δευτέρας δ'; ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῆς κέρκου ς'; τοὺς πάντας κα'. Sunt vero in capite β et γ, in flexura capitis δ, λ, α, ε; in manu Ophiuchi δ, ε; in prima flexura ε, ν, ξ, ο, υ, ζ, reliquae eae forte fuerunt, quae nostro tempore ad Taurum Poniatowskianum referuntur, forte igitur κ, ο, n, r, η, ϑ. Nam in Hygino legimus, caput versus extendi serpentem.

Scorpius. 7.

Cf. Schol. Germ. ad v. 80 seqq. et Hygin. II, 26. v. Tabul. II.

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται. Notandum, veteres astronomos usque ad Eratosthenem Librae signum non novisse, sed Scorpium, ut noster affirmat, in duo signa s. ecliptices partes divisisse. Postea vero χηλαὶ Libra, (teste Schol. ad Arat. v. 89. ταύτας γὰρ (sc. χήλας) οἱ ἀστρολόγοι τὸν ζυγὸν εἶναι φασὶν cet.) et τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον Scorpius appellabatur. cf. ad Virgil. Ge. I, 32.

Sidus hoc quamquam neque in Homero neque in Hesiodo occurrit; tamen antiquioribus adscribere velim partim ob formam et stellam primi ordinis Antarem partim ob fabulam, de qua cf. omnino cap. 32. Ex Euphorione petita esse videtur fabula v. Schol. Hom. σ. 486.

τῆς κολώνης Videtur quidem, praecipue, si Schol. Germanici in Scorpione et Orione conferas, nomen montis cujusdam forte excidisse, sed, ut Munker ad Hygin. P. A. II. c. 34. monuit, nomina ista omnia ex κολώνη orta esse videntur, ita ut pro *Chelippio*, *Celsionio*, *Celinio*, ponendum esset *Colone*, sed et hoc, ut mihi videtur, delendum et tantum modo *in monte quodam* retinendum est. Praeterea

terea enim quod nullus talis mons in insula Chio inveniri potest, Aratus v. 642. et Theo semper montem quidem nominant, nomen vero numquam addunt. Κολώνη igitur significat, ut jam Gale transtulit, *montem*, nil amplius. Quid? quod in Germanico pro *monte Celsionio monte celso* legerem.

ἀναδοθῆναι (ἐκ) τῆς κολώνης. Καὶ οὕτως ἀποθανεῖν forte ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν, ut Schol. Hom. l. c. et Apollod. I, 4. 3.

ἐβιάσατο vim inferre voluit.

ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀςέρων, ἵν' εἴδωσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι τὴν ἰσχύν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. Igitur propter ejus naturam et vim. Alio modo Hygin. P. A. II. c. 26. *ut species ejus hominibus documento esset, ne quis eorum de re aliqua sibi confideret, quod Orion dixisset, se omnia velle interficere, quae ex terra oriantur.*

ἔχει δὲ ἀςέρας ἐφ' ἑκατέρας χηλῆς δύο in australiori α et ι; in borealiori β et γ.

ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλοι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀμαυροί. γ et ι tertii, reliquae secundi ordinis.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου β, δ, π; ἐπὶ τῆς κοιλίας π forte et σ; *ἐπὶ τῆς κέρκου τ, ε, μ, ζ, η; ἐπὶ τοῦ κέντρου θ, ι, κ, λ.* stellae ζ, η, θ ex catalogo de la Caille sumtae sunt.

προηγεῖται μὲν αὐτοὺς cet. De stella primi ordinis α, a recentioribus *Antares* vocata (quod nomen jam Ptolemaeus affert, stellamque secundi ordinis esse vult) nostrum cogitasse ex descriptione apparet, collatis verbis extr. cap. anteced. ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἱκανὴν ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄστρου, λέγω δὴ τοῦ σκορπίου, εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος. Quae tamen verba adeo interpolata mihi videntur, ut ea plane rejicerem, si tantum alio loco stellae hujus clarissimae mentio fieret. Hyginus et Germanicus fere eamdem stellarum positionem afferunt. Ille enim lib. III. c. 25: *Hic* (Scorpius) *habet*, inquit, *stellas in his, quae chelae dicuntur, in unaquaque earum binas, ex quibus primae sunt clariores: praeterea habet in fronte stellas tres, quarum media est clarissima, in interscapilio tres, in ventre duas, in cauda quinque, in acumine ipso, quo percutere existimatur, duas. Ita est omnino stellarum* 19. Hic vero: *Habet* (Scorpius) *stellas in unoquoque cornu duas, in ore unam claram, in fronte duas, in dorso claras tres, in ventre duas;*

in cauda quinque, in aculeo duas. Sunt omnes 19. *Ex his quatuor, quae sunt in cornibus ejus, duae priores clarae et duae obscurae Librae assignantur, quam Chelas Graeci dicunt.* Verba προηγεῖται cet. ab utroque omittuntur. At ſtella non ad chelas referenda, cum iſtae ſtellae eam praeeant, et, ut jam monui, a noſtratibus in Libra ponantur. Quid? quod ſtellam ab Eratoſthene in thorace poni ex cap. 6. apparet. Verba igitur ὁ ἐπὶ τῆς βορείας χηλῆς λαμπρὸς ἀστὴρ ſive omnino exterenda ſive in ἐπὶ τοῦ θώρακος mutanda.

Arctophylax. 8.

Cf. Schol. Germ. ad v. 89 et Hygin. II. 4. v. Tabul. I. De origine ſideris et fabulae jam ſupra ad c. I. tractavi. Verum in hoc capite alium auctorem Eratoſthenes, forte Acuſilaum ſecutus eſt. Plures enim rerum Arcadicarum ſcriptores fuerunt, de quibus v. Not. ad Apollod. III, 8, 1 ſeqq. Hyginus et Germanicus hanc fabulam cum altera cap. I. narrata conjungere auſi ſunt.

ὅθεν forte ὁ δὲ.

Τραπεζοῦς ſcribendum; urbs Arcadiae. Alii rem alio modo tractant. v. Apollod. l. c. Hygin. fab. 176 et ibi interpp.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς θ, κ. Tertia ſtella ι addenda eſt. Ita etiam Germanicus. Sed, ut cum reliquis conveniret, δεξιᾶς mutarem ἀριστερᾶς praeeunte Hygino lib. III. 3. Sidus enim non a tergo ſed a fronte in coelo conſpicitur. cf. quae de poſitione ſtellarum dixi ad cap. 9. fin.

οἵ οὐ δύνουσιν. Elevatio poli Alexandriae fuit 31°, 11′

θ diſtabat a polo —	28,29
κ diſtabat a polo	28,48
ι	28,13

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β, ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων γ et δ; ἐπὶ τῶν μαστῶν nullae aliae quam ρ et ε ſed haec clarior illis; ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος (δεξιοῦ) quod jam Gale addidit; ἀνὰ μέσον Arcturus.

ἐφ' ἑκατέρω π. η et π forte etiam ζ et υ.

Virgo. 9.

Cf. Schol. German. ad v. 95. ſeqq. et Hygin. II, 25. v. Tabul. I. Varia mythorum genera in hoc capite cumulata ſunt,

ſunt, eaque omnia ex prima vitae integritate et ſimplicitate petita. Sidus igitur eſt, ut puto, ex antiquiſſimis. In prima fabula, quam Eratoſthenes tractat, et quae ad Creticas pertinet, Aratum maxime ſecutus eſt v. 97 - 136.

Ταύτην (ſc. παρθένον) Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ εἴρηκε cet. At de ſidere Virginis nulla apud Heſiodum fit mentio, Δίκην Jovis et Themidis filiam eſſe modo narratur in Theogonia v. 901. cll. ἐργ. 254. Praeterea interpretes auctoris noſtri Germanicus et Hyginus verba ἐν θεογονίᾳ omittunt. Vereor igitur, ne ex margine huc ſint illata auctoremque noſtrum ad Heſiodi βίβλον ἀςρικὴν reſpexiſſe, atque ſidus hoc illo tempore jam notum fuiſſe. De Δίκῃ v. praeter loca Heſiodi jam laudata Hermann. *mytholog. Handb.* I. B. p. 293. Omiſit noſter, eam ſecundum nonnullos Aſtraei filiam eſſe, quod Aratus annotat in principio deſcriptionis.

καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν. deſcriptio ſaeculi aurei. Aratus ipſe inde a v. 102.

— — — — — — οὐδέ ποτ᾽ ἀνδρῶν
οὐδέποτ᾽ ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν,
ἀλλ᾽ ἀναμὶξ ἐκάθητο cet.

Senſum Arati igitur non plane exprimit Germanicus. Dicit enim: *A virorum aſpectu ſe ſubtrahere ſolita cum foeminis conſulto ludere et converſari videbatur* cet.

μεταστάντων δὲ αὐτῶν. ſc. ἐκ τοῦ βίου, *illis mortuis*, v. Weſſel. ad Diodor. I, 20 Probabilius eſſet μεθισταμένων. *cum illi a priſca vita defeciſſent, degeneraſſent.* Prius tenuit Hyginus: *Sed poſt eorum obitum, qui ſint nati, eos minus officioſos, magis avaros coepiſſe fieri, quare minus Juſtitiam inter homines fuiſſe converſatam* Et Germanicus: *Sed poſtquam diminuti homines a pietate quieverunt* (leg., ut puto, inſecuti homines a pietate receſſerunt), cet.

Forte tamen in auctore noſtro exciderunt nonnulla et eſt plenius legendum: μεταστάντων (ſc. ἐκ τοῦ βίου) δὲ αὐτῶν, καὶ τῶν ἐπιγινομένων μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων cet. Sic Arati mentem melius expreſſam cenſeo:

Τόφρ᾽ ἦν, ὄφρ᾽ ἔτι γαῖα γένος χρύσειον ἔφερβεν·
Ἀργυρέῳ δὲ ὀλίγη τε cet. — —

Theo ad h. l.: μεταστάντων δὲ ἐκείνων, οὐκέτι ὁμοίως συνῆν αὐτοῖς, ἀλλὰ εἰς τὰ ὄρη ἀνεχώρει διὰ τὰς ἐπιγινομένας ἀδικίας cet.

ὁι μὲν — Δήμητραν ad Attica spectant, ad declaranda agriculturae inventa.

ὁι δὲ Ἶσιν. Forte a grammaticis appositum, quod Graeci contenderunt, Cererem ab Aegyptiis Isin vocari.

ὁι δὲ Ἀταργάτιν. Nomen Syrium et, ut videtur, ad res astronomicas declarandas excogitatum. Lucianus eam Lunam esse putat, et Ἀςάρτην vocat.

Hoc loco ὁι δὲ Ἠριγόνην in nonnullis libris additum fuisse, ex Germanico et Hygino colligo, atque id propter notum illud auctoris nostri poema *Erigone* suspicari licet. Germanicus: *Ad adspectum Bootis Virgo constituta est, quae Erigone dicta est*, cet. et Hyginus: *Nonnulli etiam Erigonen Icari filiam dixerunt, de qua diximus.*

ὁι δὲ Τύχην. Oceani filia. v. Hesiod. Theog. 360.

διὸ καὶ ἀκέφαλον cet. Hyginus: *Et hoc magis non convenit inter eos, quod caput ejus nimium obscurum videtur.* Germanicus cum nostro consentit: Alii Fortunam, pro eo, quod sine capite astris infertur. Locus autem Eratosthenis obscurus sane et depravatus est. Verba hoc modo collocarem: ὁι δὲ Τύχην. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α΄ ἀμαυρόν, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν.

De stellis Hyginus et Germanicus cum Eratosthene consentiunt. At multa incerta; ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ιξ stellam quinti ordinis; ἐν ἑκατέρῳ ὤμῳ β et ο, quod Vindemiatricem in ala extrema posuit; ἐν πτέρυγι ἑκατέρᾳ η, γ, ρ, ε, ἐπ' ἀγκῶνος ἑκατέρου ϑ, δ; ἐπὶ χειρὸς ἄκρας ἑκατέρας cet. α, ζ; ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς χ, μ; ἐπὶ τῆς πέζης τοῦ χιτῶνος igitur κ, ι, ιυ, φ, i et Bod. n. 109 quamquam tres posteriores in Ptolemaeo non occurrunt. ὁ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι — — καλεῖται ςαχύς. Sidus igitur non a tergo Romanorum more describit, ut globum inspicientibus, sed a fronte, ut ipsum coelum adspicientibus apparet. v. Bode Vorstell. d. Gestirne, ubi *Vindemiatrix* in sinistra ala et *Spica* in dextra manu ponitur.

Gemini. 10.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II. 22. De hujus sideris auctore et origine aliquid constituere, res esset vana et incerta. Pluche (*histoire du Ciel* T. I. pag. 13.) putat in principio hoedos fuisse; argumenta vero, quibus ea opinio innititur, non affert. Hoc satis certum mihi videtur,

detur, stellas istas, quae in capitibus conspiciuntur, primam occasionem dedisse, sideris nomen inveniendi. Aratus quoque et Theo rem tantum attingunt, nullis fabulis appositis. Fabula, ut ab auctore nostro affertur, satis nota et ex Homero allata, sed cf. omnino, quae Heyne affert in Not. ad Apollod. III, 10, 7 et IV, 2. Praeterea v. Hygin. fab. 77 et P. A. II, 22.

ἐπιφάνειαν numinum aut heroum apparitiones inter mortales.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β; ἐπ' ὤμου — — χειρὸς α' verba uncis inclusa Fell ex Germanico addidit. Sed nescio, quae sic sententia sit. Nullae enim nisi quintae magnitudinis stellae adsunt, nullae igitur quibus designantur istae partes. Melius conveniunt auctoris nostri verba cum tabulis, si ista, tamquam glossema, rejiciuntur.

ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι ζ et λ. Clarae in utroque pede omissae sunt, supplendum igitur, ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ α, γ et ξ.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, α; ἐπ' ἀριστερῷ ὤμῳ λαμπρὸν forte δεξιῷ leg. ita, ut stella ι intelligenda; ἐπὶ μασθῷ ἑκατ. si verba sana sunt, A esset et T; ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος legendum ἐπὶ δεξιοῦ. nam in sinistro cubito nulla est, δ; ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς addendum ἐπ' ἀριστερᾶς θ; ἐπ' ἀριστερῷ γόνατι ε; ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ μ. et ν. De *Propode* res nota: v. tabula. τοὺς πάντας igitur ις'.

Cancer sive Aselli et Praesepe. 11.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II, 23. v. Tabul. I. Sidus hoc propter obscuritatem inter recentiora refero. Macrobius (Saturn. lib. I, 17.) hanc originis rationem affert, quod *cancer animal retro atque oblique cedit eademque ratione sol in eo signo obliquum incipit agere retrogressum.*

Praeterea imagines, quae in hoc sidere concurrunt, *Cancer* et *Asini* non ex una eademque sphaera profectae videntur. Fabula de Cancro ex Panyasi sumta astroque applicata est. cf. inprimis Apollod. II, 5, 2. Altera vero de Asinis ad Gigantomachiam spectat et ab astronomis, ut puto, inventa. In nullo enim auctore Eratosthenem et Theonem antegresso eam reperire possum.

καλοῦνται δέ τινες αὐτῶν (Kopp. recte mutat in αὐτοῦ) ἀςέρες ὄνοι. De stellis res est dubia. Aselli γ et δ.

τὸ δὲ νεφέλιόν ἐςιν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη Φάτνη, cet. non, ut Gale transtulit: *quae est circa eum:* (sc. Cancrum) *nebula*, cet. sed *in* ipso sidere. Nebula enim in Cancro ipso fingitur inter stellas γ et δ, quae asinos formant. v. tabula.

ἔχει δὲ ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς ποσὶν — — λαμπρόν. Veritati propius accedit, si cum Germanico et Hygino legimus ἀμαυρόν. Quaenam vero istae sint non assequor. Forte 3 ψ, χ II, 2 ψ et 2 μ. at in Ptolemaeo occurrit tantum ι μ sextae magnitudinis. In sinistris forte ζ, β, ϑ, ια; ἐπὶ τοῦ στόματος ζ; ἐπὶ τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς 1 ι et 2 ι, altera vero in Ptolemaeo occurrit; ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χηλῆς κ et 2 α, at etiam haec omissa a Ptolemaeo.

Leo. 12.

Cf. Schol. German. ad v. 146 seqq. et Hygin. II, 24. v. Tabul. I. Quae prima affertur narratio, ex imaginis similitudine cum Leonis forma deducta, satis probat, sidus antiquiori tempore esse formatum. Omnia enim praeclara facta et inventa Jovi atque Diis tribuuntur ab hominibus rudibus, Praeterea sidus multis stellis insigne est et clarum. Altera fabula iterum ex Herculis rebus gestis petita est, in qua enarranda vero non, ut in aliis locis, Panyasin sed Pisandrum Rhodium sequitur Eratosthenes.

pro ἀστέρων leg. cum Phavorino et Koppiers ἄστρων.

ὑπὸ Διὸς Schol. Germanici *a Junone*. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἆθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι cet. Forte leg. alio ordine: εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλ. πρ. ἆθλ. ἦν.

Πείσανδρος restituit Fell; in cod. enim legebatur Πίνδαρος.

ὡς ἔνδοξον πεποιηκὼς cum Koppiers τι supplendum esse puto.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κ, λ, ε; ἐπὶ τοῦ στήθους η et α, Regulum pono, quamquam non addit λαμπρόν. quae vox forte ex sequenti huc inserenda est. Germanicus vero: *in pectore claram unam.* Etiam Theo ejus facit mentionem sub nomine Βασιλίσκος s. cor Leonis; ἐπὶ τοῦ

δεξιοῦ

δεξιοῦ ποδὸς (λαμπρὸν del. h. l.) ξ; ἐπὶ μέσης non cum Fell κοιλίας (nam ea, quae sequuntur, ad κοιλίαν spectant) sed τοῦ ποδὸς supplerem ita ut stella π addenda esset; ἐπὶ τοῦ ἰσχίου sc. ὀπισθίου ι; ὑπὸ τὴν κοιλίαν ρ; ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνατος σ forte et τ; quam tamen non in Ptolemaeo invenio; ἐπὶ ποδὸς ἄκρου, υ, ε aut φ non in Ptolemaeo adsunt; ἐπὶ τοῦ τραχήλου μ et ζ; ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ, b, δ; ἐπὶ μέσης τῆς κέρκου forte n. 93 in Cat. Bod., quamquam non in Ptolemaeo occurrit; ἐπ' ἄκρας β; ἐπὶ τῆς κοιλίας θ.

De coma Berenices. Ptolemaeus tres modo affert stellas h, c, g; locus in auctore nostro si non depravatus est, stellae k, d, a, e sunt addendae. Eratosthenes nullam affert hujus nominis rationem, forte quod eam in notis rebus poneret. Hyginus vero eam his verbis describit: *Sunt aliae septem stellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices esse Conon Samius mathematicus et Callimachus dicit: cum Ptolemaeus Berenicen Ptolemaei et Arsinoes filiam sororem suam duxisset uxorem, et paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovisse Berenicen, si victor Ptolemaeus redisset, se detonsuram crinem; quo voto damnatum crinem in Veneris Arsinoes Zephyritidis posuisse templo, eumque postero die non comparuisse: quod factum cum rex aegre ferret, Conon mathematicus cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum; et quasdam vacuas figura septem stellas ostendit, quas esse fingeret crinem.* Attamen nonnulla in Eratosthene excidisse videntur. Addit enim Hyginus: *Eratosthenes autem dicit, virginibus Lesbiis dotem cum* (ita enim lego cum Scheffero) *cuique relictam a parente nemo solveret, jussisse reddi: et inter eas constituisse petitionem.* Schol. Germanic. hoc loco depravatus: *Videntur aliae obscurae septem juxta caudam ejus, quae vocantur crines Berenices et sunt earum Virginum, quae Lesbo perierunt.* Ex quibus suspicari licet de virginibus Lesbiis Eratosthenem fecisse mentionem, sed res est obscura.

Auriga. 13.

Cf. Schol. German. ad v. 155, et Hygin. II, 13. v. Tabul. I. In hoc sidere tres imagines easque diversae originis conjunctas esse vides. Quarum prima, *Capella*, stella tantum primi ordinis omnium antiquissima ex priori vitae rusti-

rusticae ratione nomen accepisse videtur, id quod etiam ex ipsa fabula, ex Cosmogoniis atque adeo ex antiquissimo mythorum genere petita colligo Atque huic stellae posteriori tempore *Cleostratus Tenedius* Hoedos apposuit. Postero tandem tempore Auriga ex aliena Sphaera in Graecam migravit: cui asterismo astronomi et grammatici Alexandrini ut rationem aliquam afferrent, fabulam de Erichthonio ad Atticas spectantem, magis vero a comicis et tragicis quam epicis tractatam, addiderunt. cf. Apollod. III, 14, 6. et ibi notae. Reliqui astronomi in hac fabula Eratosthenem laudant auctorem.

Οὗτός ἐστιν Ἐριχθόνιος cet. In cod. verba hoc ordine posita erant: τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἰδὼν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἅρμα ζεύξαντα ἵππων, ὅς ἐστιν Ἐριχθ. ἐξ Ἡφ. κ. γ. γεν. καὶ θαυμάσαι cet.

ἅρμα ζεύξαντα ἵππων. ἵππων glossema esse videtur, ut Ill. Heyne putat, quod vel ἅρμα ζ. vel ἵππους ζ. dicendum esset, Aelian. II, 27. III, 38.

καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ, τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων. Est et in his interpolatio. Heyne putat, verba ἐποιήσ. cet. ex interpretatione τοῦ ἤγαγε addita esse, et πρὸς τούτοις plane rejicienda esse, ut Eratosthenea tantum haec fuerint: πρῶτόν τε Ἀθηνᾷ πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει ἐπιφανῆ, τὴν θ.

Εὐριπίδης In Ione. v. Heyne ad Apollod. p. 833.

προσαγορευθῆναι Ἥφαιστον. Templum Vulcani fuit Athenis, in quo simulacrum Minervae positum erat. Pauf. I, 14. Non autem illud appellari potuit Ἥφαιστος, sed Ἡφαίστου ἱερὸν, atque sic legendum h. l. προσαγορευθῆναι Ἡφαίστου.

αὐτὴν κρατήσειν velim αὐτῆς κρ.

ἀποβάτης. De ludo hoc v. Etymol. M. v. ἀποβατικῶς. cf. etiam Phavorinus. Scilicet auriga in medio decursu per rotam desiliebat et assiliebat in currum. Phavorinus in Boeotia tantum et Attica eo ludo homines usos fuisse observat. Theophrastus secundum eundem auctorem eum descripserat, forte in libro περὶ ἑορτῶν, quem Laert. affert V, 47.

Μουσαῖος v. Fabric. B. G. I, c. 6. in Theogonia.

Ἀμαλθεία Differunt in his Eratosthenes, et qui eum secuti sunt, astronomi, ab aliis auctoribus. Eratosthenes enim

enim Amaltheam caprae dominam esse censet, secundum alios vero, Ἀμαλθεία et αἴξ unum idemque.

ἐκθρέψαι In monte Dictaeo in Creta.

τὴν δὲ αἶγα. ἄλλοι λέγουσι supplendum esse Heyne censet. Hyginus P. A. II, 13. *Musaeus dicit, Jovem nutritum a Themide et Amalthea nymphis: Amaltheam autem habuisse capram quamdam, ut in deliciis, quae Jovem dicitur aluisse. Nonnulli etiam Aegam Solis filiam dixerunt.* At postea vidi, jam Koppiers fere eodem modo emendasse. Germanicus cum nostro consentit; at locus valde corruptus.

τῆς παιδὸς Koppiers legit τῆς αἰγὸς quod probo. Nisi forte fuit τῆς ἐκείνου (sc. Ἡλίου) παιδός.

καὶ διὰ τὸ εἰς μέσην τὴν ῥάχιν Γοργόνος πρόσωπον ἔχειν. Obscurum hoc. Alter infra c. 23 in Tauri tergo ἐπὶ ῥάχεως Pleias stat. *Germanicus: Ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timori fuerit et dicebatur media pelle Gorgoneum caput habere.* Igitur εἰς μέσην τὴν ῥάχιν in media pelle i. e. *in medio scuto* interpretari vellem. De capite Medusae v. c. 22.

κατασκευάσαντος forte in κατασκευάσαι mutandum, et reliqua usque ad κατασκευάσαι delenda; quod aliena manu inserta esse videntur.

ὀνόματι τὸν ἡνίοχ. εἶναι Certe nomen Οἰνομάου hic excidit. v. Germanicus et Hyginus. Fabulam uberius exponit Hyginus fab. 84. cf. Heyne ad Apollod. pg. 293 seqq. Ex Pherecyde sumta erat fabula, postea vero etiam a Pindaro (cf. Hermann. 2 B. pag. 153.) tractata. Pherecydis fragmentum extat apud Schol. Apollon. Rh. I, 752 Sturz, pg. 98. Alias de Auriga fabulas v. ap. Hygin. P. A. II, 13 et Theo ad Arat. a v. 156. inde seqq.

ἔχει δὲ ἀςέρας τῆς κεφαλῆς δ, ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α, et β, ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνος ε et ν; ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς ϑ; ἐπ' ἀριςερᾶς η, et ζ.

Taurus. 14.

Cf. Schol. German. ad v. 172 seqq. et Hygin. II, 21. v. Tabul. I. *Pleiades* et *Hyades* jam a priori inde tempore Graecis notas fuisse, ex Homero et Hesiodo apparet. *Tauri* signum forte postea et quidem ex aliena sphaera accessit,

 cu-

cujus nomen ex similitudine Hyadum cum capite tauri ortum esse puto. Hinc factum est, ut postea astronomorum et grammaticorum studio et in hoc sidere plures mythi cumularentur.

Prima, quae in hoc capite occurrit, de Europa fabula, est satis perspecta, et si vario modo a diversis auctoribus tractata. Noster Euripidem affert auctorem. cf. inprimis Apollodor. III, 1, 1. et ibi not. et Hygin. fab. 178. Res spectat ad fabulas Creticas. Sed in Creticis alius tauri fit mentio, quem Neptunus Minoi misit, et qui postea Marathonius dictus est; idem, quocum Pasiphae, ut nonnulli narrant, concubuit, cf Apollod. III, 15, 7. Pausan. I, 27. Hygin fab. 40. et Palaephat. de incredibilib. c. 2. Etiam hic a nonnullis inter astra locatus est; et, si locus in *Germanico* non spurius est, (*Eratosthenes*, inquit Germanicus, *dicit, hunc esse, qui coit cum Pasiphae.*) hoc loco inserenda sunt verba Theonis ad v. 167 Phaenom. οἱ δὲ τοῦτον, οὗ Πασιφάη ἠράσθη. Altera fabula de Ione Argiva aeque ex antiquissimis est. v. Apollod. II, 1, 3. Hygin. fab. 145.

χάριν δὲ ἐκείνης cet. malim: χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ζῶον.

Hactenus omnia satis clara essent et expedita. Nam *Pleiadum* fabulam c. 23 exposuit. At fabulas, quae ad *Hyades* spectant, et si satis notae et a multis erant tractatae, plane omisit. Cum vero etiam a Germanico et Hygino eae afferantur, non est dubium, quin ex Eratosthenis libello exciderint et hoc loco sint inserendae. Germanici verba haec sunt: *In signo Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captivitatem timentes fugerent Thebas, ne sibi a Junone aliquid paterentur, Jupiter coelo illatas sideribus honoravit, Hyadesque appellavit, quod nascente Libero eas invenerit: quas in signum temporis posuit, vel quod sint pluviales; ὕειν enim pluere est, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum Υ literae positae sunt.*

Hyginus P. A. II, 21. *Hyades Pherecydes Atheniensis Liberi nutrices esse demonstrat, numero septem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina sunt haec: Ambrosia, Eudora, Phaesyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae et praeter Ambrosiam omnes ad Thetyn profugisse, ut ait Asclepiades. Sed ut Pherecydes dixit, ad Thebas Liberum perlatum Junoni*

novi tradiderunt. Quam ob causam ab Jove gratia iis est relata, quod inter sidera sunt constitutae. Quae mea opinio eo confirmari videtur, quod Phavorinus et Eudocia, nostrum auctorem haud raro sequentes in fabulis his enarrandis unum eundemque auctorem transscripsisse videntur. Fragmentum, ut in Phavorino occurrit, hoc est: Ὑάδες ἐπὶ τῶν τοῦ Ταύρου κεῖνται κεράτων, ἢ διὰ τὸν ἀδελφὸν Ὕαντα οὕτω κληθεῖσαι, ἢ διότι στοιχείῳ παρεμφερεῖς εἰσιν, ἢ ὅτι ὑετοῦ ἐπισημασίας δηλοῦσι (Verba haec ab Eudocia in fine sed eodem ordine apposita sunt). Τινὲς δὲ (sc. Pherecydes) Δωνίας (Eudocia eandem lectionem habet; sed leg. Δωδωνίδας) νύμφας αὐτάς φασι, Διονύσου τροφούς, αἷς ἡ Ἰνὼ διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον παρακατέθετο τὸν Διόνυσον, ὅτε Λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπεριουσίας (Eud. συμπεριούσας) ἐκείνῳ, καὶ καταναιμούσας τὴν ἄμπελον. τιθέασι δέ τινες αὐταῖς ὄνομα (leg. ὀνόματα ex Eudocia) Ἀμβροσίαν καὶ Εὐδώρην καὶ Αἰσύλην καὶ τοιαῦτά τινα (Reliqua nomina Κορωνὶς et Δίωνη etiam ab Eudocia omittuntur). Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται (Eudocia οἱ δὲ φασὶν,) καὶ ὅτι ὑάδες Βάκχαι τιθῆναι τοῦ Διονύσου, καὶ τὸν Διόνυσον Ὕν φασιν ἀπὸ τούτων τινές. Germanicus et Hyginus quamquam non ad verba fragmentum transtulerunt, tamen ante oculos illud habuisse videntur. Atqui Phavorinum et Eudociam non ex Scholiis Homeri, ubi eadem fabula ex Pherecyde traditur, hausisse, comparatione facta apparet. cf. ad Il. σ, 486 et Sturz pag. 115. Igitur probabile videtur, fragmentum hoc ex Eratosthene esse sumtum et hoc loco inserendum. De fab. cf. etiam Apollod. III, 4, 3, et ibi not. Etiam Theo ad Aratum nomina Hyadum ex Hesiodi ἀστρικῇ βίβλῳ affert:

Φαισύλη, ἠδὲ Κορωνὶς, ἐϋστέφανός τε Κλέεια,
Φαιὼθ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος.

De stellis locus est depravatus. Emendabo igitur, ut e re est, atque ut interpretes consentiunt.

ἔχει δὲ Ταῦρος ἀστέρας ζ' supplendum ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; ἐφ' ἑκατέρων τῶν κεράτων. Veteres ante Aratum eas ad cornua referebant, quae in fronte sunt stellae. Sed jam Aratus stellas β et ζ, quae a nostratibus ad tauri cornua referuntur, et quae ad Aurigam accedunt, novit. Atque mirum omnino videri posset, nostrum auctorem earum nullam fecisse mentionem, cum clarioribus accen-

censeri possint. Emendes ergo velim *ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως β', ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς* sc. α et ε, *ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν δ, θ; ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος γ;* At *ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων* rejicienda sunt, neque in interpretibus invenio, sed forte ex verbis *ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν* orta. Humeri enim non conspiciuntur.

οὗτοι Ὑάδες λέγονται. Incertum est, quaenam septem istae stellae fuerint, quas veteres Hyades nominarunt. Ex istis enim, quibus nostro tempore illud nomen tribuitur, quinque tantum, ut arbitror, a veteribus conspici potuerunt. Forte duae istae β et ζ annumeratae sunt. Numerus ipse diversis temporibus diversus erat. Locum classicum in Theone invenimus ad v. 172. Phaenom. *Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι, τρεῖς. Ἀχαιὸς δὲ δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης, ζ. ἡ δὲ προσωνυμία, ἐστὶν ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο.* Manet tamen res dubia, quod idem Theo, atque ad eundem locum, probat, Hesiodum jam quinque novisse, quarum nomina ut ex fragmento apparet, fuerant: Φαισύλη, Κορωνὶς, Κλέεια, Φαιὼ, Εὐδώρη. *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος* puto μ, *ἐπὶ τῶν χηλῶν, ν, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ι. ἐπὶ τραχήλου ιυ. ἐπὶ τῆς ῥάχεως χ, φ, ψ,* ultima vero non clarior, *ὑπὸ τὴν κοιλίαν ξ; ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρὸν λ.* sed non clariorem ceteris.

Cepheus. 15.

Cf. Schol. German. ad v. 182 et Hygin. II, 9. v. Tabul. I. Fabulae in hoc capite et sequentibus expositae ad Argivas referuntur, earumque fons utique in Oriente, quaerendus est, at explicatu difficiles, ut Heyne ad Apollod. pg. 305. monuit. Re astronomica paullo accuratius perpensa omni attentione dignum mihi videtur, de sideribus his neque fabulas diversae originis narrari, neque nomina iis imposita esse aut a figura (ut Taurus, Leo, Engonasin, cet.) aut a rebus notis et ubique obviis (ut Canis, Lepus, cet.) deducta. Probabile igitur est, imagines has et cum iis fabulas ex Oriente profectas atque postea a tragicis (nam Euripides ab omnibus, etiam ab Apollodoro, primus traditur auctor) cum Argivis fabulis esse conjunctas.

οὗτος

οὗτος — τέταρτος. *quartum sidus est eorum, quae circa polum conspiciuntur.* Reliqua enim Ursae, et Draco.

ὁ δὲ ἀρκτικὸς — στήθους. Una enim sideris pars extra circuli arctici limites porrigit. v. tabula.

τοῦτε ἀρκτικοῦ καὶ θερινοῦ τροπικοῦ a rei non satis perito apposita et rejicienda sunt. De fabula et Cephei genere v. Salmas. ad Solinum pg. 402 et 867. et omnino Heyne ad Apollod. II, 4, 3. et not. ad Hygin. P. A. II, 9.

Εὐριπίδης in Andromeda.

Αἰθιόπων. Nomen difficultatem aliquam inferre videtur, cum ubique rem in Phoenicia et quidem ad Joppen factam esse narrent. cf. Heyne l. c. Sed rationes mythicae longe diversae saepius sunt a geographicis. Igitur Cepheus eadem ratione Aethiopum rex poterat nominari, qua Memnon ab Arctino Milesio Αἰθίοψ appellatur. (cf. Heyne ad Virg. Aen. lib. I. Excurs. XIX). Scilicet secundum Homerum et alios antiquiores *Aethiopes* non solum Africae sed etiam Asiae partem obtinebant, ita ut in australes et orientales dividi possent (cf. *Voss über den Ocean der Alten. Gött. Mag.* 1 *Jahrg.* 2 *St.* pg. 306. seqq.) Hac ratione adductus puto Tzetzam ad Lycophr. v. 836. Ἰόππην πόλιν Αἰθιοπίας nominare.

παραθεῖναι Koppiers mutat in προθεῖναι *proposuisse.*

Ptolemaeus non tam multas affert stellas, quam Eratosthenes et qui eum secuti sunt; et sane difficile est, omnes invenire.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ et δ pono; ἐφ' ἑκατέρων ὤμων, α et ξ, ἐπὶ χειρῶν ἑκατέρων, η, ο, ἐπ' ἀγκώνων ἑκατέρων θ et ι; ἐπὶ ζώνης, κ, π invenio ἐπὶ κοιλίας μέσης β. ἐπὶ γόνατος (intelligo ἀριστεροῦ) γ. reliquae incertae sunt.

Cassiepeia. 16.

Cf. Schol. German. ad v. 189 et seqq. et Hygin. II, 10. v. Tabul. I. De vario hoc nomen scribendi modo v. interpp. ad Hyginum.

Σοφοκλῆς scripsit tragoediam *Andromedam*, ut nos praeter Eratosthenem, Schol. Theocriti, Hesychius aliique docent. Forte etiam καὶ Εὐριπίδης supplendum, quem in hoc capite laudat Hyginus, et ex capite 15 et 17 probabile sit, auctorem nostrum etiam in hoc capite eum excitasse.

ἐρίσα-

ἐρίσασαν. Hyginus fab. 64 eam non de sua sed de filiae pulchritudine cum Nereidibus contendisse ait. Mox εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, quod sollennius εἰσπεσεῖν.

δι' ἥν. In coelo Andromedae simulacrum juxta cetum positum est. οἰκείως delendum.

ἐπὶ δίφρου. δίφρος est currus, sed etiam sella v. Hesych. et Spanh. ad Callim. h. in Jov. v. 67 Theo. κάθεδρα Germanico est sella, Hygino filiquastrum. Hanc poenae causa inter astra relatam esse, omnes astronomi putarunt. Hyginus addit: *Quae propter impietatem, vertente se mundo, resupinato capite ferri videtur.*

Ptolemaeus etiam tredecim numerat stellas, sed ρ et σ obscurae sunt, ut dubitem, eas afferre. Praeterea in nostro multa repetita videntur. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζ. ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος δεξιοῦ θ, sed nescio qua ratione altera clarior altera obscurior dici possit. ἐπὶ τῆς χειρὸς δεξιᾶς intellig., forte iterum θ praecipue, quod εἰς ὀργυιὰν extendere manus describitur.

ἐπὶ γόνατος, δ puto; ἐπὶ ποδὸς ἄκρου, ε, ἐπὶ στήθους η, ἐπ' ἀριστεροῦ μηροῦ β, ἐπὶ γόνατος res dubia vel κ esset; ἐπὶ τοῦ πλινθίου ab alio, ut arbitror, adjecta sunt nam quae sequuntur ἐπὶ τῆς τοῦ δίφρου, οὗ κάθηται, ἑκάστης γωνίας eadem sunt et κ, α, γ designant, et de quarta forte τ seu β dubium est. Sed haec etiam veteres expedire non potuerunt, quod Theo jam notavit, cujus verba adscribam: ἔστιν οὖν ἡ Κασσιέπεια οὐχὶ πᾶσα φανερὰ, ἀλλ' ὡς κλειδὸς ἔχουσα σχῆμα· καὶ οἱ ἀστέρες δὲ οὐκ ἀθρόοι τὸ σῶμα ἀποτελοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, πλάγιοι τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, οἱ δὲ κατωτέρω, ἅμα καὶ πόδας καὶ τὴν καθέδραν, ὡς δικλίδα.

Andromeda. 17.

Cf. Schol. German. ad v. 198 seqq. et Hygin. II, 11. v. Tab. I.

διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. *Minervae beneficio*, ut est ap. Hygin. P. A. II, 11.

προςετέθη leg. προσετέθη, ut jam emendavit Koppiers.

Praeterea Koppiers censebat, ὡς καὶ delendum et jungendum esse: ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας προσετέθη. Immo, *extentis manibus*, ὡς καὶ προστ. *eo statu, quo* cet.

ἐπὶ

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἑκατέρου ὤμου ε et π forte; ἐπὶ δεξιοῦ ποδὸς φ; ἐφ' ἀριστεροῦ γ; ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ϑ; ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς scilicet δεξιᾶς κ, sed adsunt adhuc duae, quae non memorantur ι et λ; ἐπὶ τῆς ζώνης β, μ, ν; ὑπὸ τὴν ζώνην glossema esse puto. Quaedam stellae enim obscuriores adstant. Sed Germanicus et Hygin. eadem habent verba. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος φ forte et τ; Verba ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ά, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ β' ab alio quodam addita esse censeo. Ita numerus esset, ιβ'.

Equus. 18.

Cf. Schol. German. ad v. 204 seqq. et Hygin. II, 18. v. Tabul. I. et II. Sidus ex antiquioribus est, quamquam non statim perspicuum sit, quando sit inventum. Videri quidem poterat Hesiodi tempore jam notum fuisse, sed manet res dubia. Probabilius est, Pindarum illud novisse sed et de hoc postea tres mythi afferuntur in hoc capite.

μόνου lectio prava. Ex Theone ad Phaenom. v. 205 seqq. Koppiers μόνου, in ἀυτὰ mutare vult. Id enim elegantius dictum est. At Theo Eratosthenem non transscripsit, et plura in libello hoc, non exquisite expressa observas. Igitur pro μόνου legerem aut cum Arnaldo lect. Gr. pg. 144. μόνον aut cum Munckero ad Hyginum P. A. II, 15 et Fellio μόνα.

Ἄρατος v. 213 seqq.

Igitur *Eratosthenes* equum, qui Hippocrenen aperuit, a Pegaso his verbis distinguit. Atque in nullo auctore, qui nostrum praecedunt, Hippocrenes ortus Pegaso tribuitur. Hesiodus in Theog. v. 6. fontem nominat, at de Pegaso nulla sit mentio. Fictionem igitur hanc, equum fonti in Helicone originem dedisse, astronomis tribuo, quippe qui, cum equum in coelo positum viderent, ex nomine ἱπποκρήνη fabulam istam finxerunt. Recentiores vero de Pegaso haec narrant cf. Pausan. II, 3 et 31. Strabo pg. 379. Hygin. P. A. II, 18. Stat. Theb. VI, 338 et ibi interpp.

Alteram fabulam de Pegaso et Bellerophonte notam jam in Homero et Hesiodo invenimus, sed variant in his auctores cf. inprimis Heyne ad Apollod. II, 3, 1. et Herrmann *Mythol. d. Hom. u. Hes.* pg. 66. seqq. 249 et 402. Pegasum vero ad astra evolasse in Pindaro tantum occurrit, unde

unde jam Hermann *Myth. Handb. B. II.* pg. 472 colligit, hanc notionem ex astronomia originem duxisse: Pindarus Olymp. 13, 120 - 130 igitur sidus novisse videtur.

Tertia fabula ex Euripide, quem affert.

Μελανίππην. Ita etiam Germanicus. At Hygin. l. c. P. A. II. 18. *Hippen* nominat. Sic etiam Clemens Alexandrinus Stromat. lib. I. pag. mihi 111. Ἵππω. Pollux et Parrhasius Evippe cf. not. ad Hygin. P. A. l. c. quibus adductus Valckenaer ad Euripidis Phoeniss. pg. 185. censet, Eratosthenem ex Hygino esse corrigendum et ponendum: Εὐριπίδης δέ φησιν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα. cf. Koppiers pg. 113. In tragicis tantum, ut jam dixi, fabula haec invenitur. Praeter nostrum ex iis, ut puto, etiam Callimachus teste Hygino P. A. l. c. et Ovidius Met. II, 633 fabulam tradiderunt, sed in equam conversam esse dicunt, quod deorum consilia hominibus enuntiaret, et ante Ocyrroën esse dictam, ut refert Ovidius. Clemens Alexandrinus affert locum ex Euripide, ubi eam sic describit:

ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
χρησμοῖσιν, ἤδη δ' ἀστέρων ἐπαντολάς.

Astronomiam igitur docuit; et equi sidus ad fabulam nomenque Ἵππω inveniendum occasionem dedisse arbitror.

ὅθεν τῷ Κενταύρῳ — — θήλειαν οὖσαν. Rationes astronomicae his verbis expressae sunt. Anterior enim equi pars in tabulis modo depingitur, atque sidera haec *Centaurus* et *Equus* ita in sphaera posita sunt, ut oriente uno alterum occidat.

Res astronomica non satis clara est. Dubium enim, utrum stellae, quae hodie *Equuleum* formant, ad hoc sidus referantur, nec ne. Si equuleum non attingimus, ita ponendae sunt stellae:

ἐπὶ τοῦ προσώπου, E intelligo, alteram inveniire non possum. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς forte n. 18 Bad. in oculo Equi, sed in Ptolemaeo non occurrit. ἐπὶ τῆς σιαγόνος forte n. 21. et 31. Bad. sed in Ptolemaei catalogo non adsunt. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ, ν et θ; ἐπὶ τῷ τραχήλῳ — — — λαμπρότερ, ζ et ξ; ἐπὶ τοῦ ὤμου α; ἐπὶ στήθους β; ἐπὶ ῥάχεως, γ; ἐπ' ὀμφαλοῦ ἔσχατον λαμπρὸν α Andromedae, stella huic sideri et equo communis v. Schol. Arat. et Hygin. Ex iisdem Scholiis apparet, primo septem istas formam equi constituisse, α Andromed., γ, β, α, ζ, θ, ε. ἐπ' ἐμπρωσθίων

προσθίων γονάτων η, ι, ἐφ' ἑκατέρας ὁπλῆς κ, κ, nisi forte μ cygni. Omnes igitur ιϛ'.

Aries. 19.

Cf. Schol. German. ad v. 220 et Hygin. II, 20. v. Tabul. I. Teste Plinio hoc sidus primum a Cleostrato Tenedio inter astra relatum est. At non liquet, utrum ab ipso sit inventum, an ex alia sphaera sit deductum. Mythus de Jove Ammone, quem in Hygino legimus, et qui ad priorem vitae simplicitatem accedit, probat, signum hoc etiam Aegyptiis notum fuisse. Ratio cur inter astra constitueretur haec erat, ut vernum tempus eo exprimerent homines, quod teste Hygino, cum sol in hoc signo sit, omnia nascentia recreantur.

Fabula, quae in nostro occurrit, ex Aeolicis, et sideri accommodata est. Quamquam ex prima antiquitate petita et jam ab Hesiodo et Pherecyde est tradita, ut praeter Eratosthenem ex Pindari et Apollonii Rhodii Scholiis disco, nulla tamen ex illis scriptoribus ad nos pervenerunt monumenta, sed modo ex lyricis, tragicis et comicis, rerumque argonauticarum scriptoribus, earumque commentatoribus, multis modis aucta et variata, ad nos pervenit. Hinc ista varietas isteque dissensus. cf. Apollod. 19 et ibi not. pg. 133. seqq. Hygin. fab. 3. pg. 20. P. A. II, 20 et ibi interpp. ubi multa de varietate loca collecta sunt.

Κριὸς Neptuni ex Theophane filius. Hygin. fab. 188. et Schol. German. in Ariete.

ὑπὸ Νεφέλης. In eo conveniunt omnes. Pausan. modo IX. 34. a Jove missum esse arietem narrat.

Ἡσίοδος forte in ἠοίαις μεγάλαις et Pherecydes in Theogonia.

καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας nec rem alibi notatam esse memini, nec video quomodo ἀπολέσας locum tueri possit, cum deberet ἀπώλεσεν esse. Notam marginalem redolere videtur.

Ποσειδῶν — — Παίωνα Parenthesi includenda sunt, ut Koppiers monuit. sed jam Gale ea distinxit.

Παίωνα, Kopp. Παίονα.

Ἀιήτην Solis filium.

 ᾧ καὶ

ᾧ καὶ ἐν Διὸς (ἱερῷ) cet. In his maximus auctorum dissensus. Alii enim Phrixum arietem matris praecepto immolasse volunt. Hygin. fab. 3. Apollon. Rh. IV, 120.

ἐν Διὸς vix sanum. Mutandum, ut puto, διεκόμισεν ὁ κριὸς (sc. τὸν Φρίξον) ᾧ καὶ ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν. Hoc melius conveniret cum Hygini et Germanici sententia. Ille enim: *Eratosthenes ait, arietem ipsum sibi pellem auream detraxisse, et Phrixo memoriae causa dedisse; ipsum ad sidera pervenisse.* Et Germanicus: *Phrixus autem insidens praeparato arieti, Colchos adductus est, ad Aeetam regem, ibique arietem Marti immolavit eique suam auream pellem concessit, antequam inter astra processisset.* cet. Theo ad Aratum v. 225 seqq. Eratosthenem memorat, sed Phrixum Jovi arietem immolasse dicit.

αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν. ὅθεν (pelle aurea detracta) ἀμαυρότερον φαίνεται Theo l. c. διὸ καὶ τοὺς ἀστέρας αὐτοῦ ἀμαυροῦσθαι φησὶν, ὡς ἐκδαρέντος. Jam Aratus de obscuritate hujus sideris multa dixit, eumque per stellas trianguli et zonae Andromedae discerni posse affirmavit. Contra quam Arati sententiam disputat Hipparchus (in Uranolog. pg. 107.) Adsunt enim stellae quaedam clariores, et proxime ad eas accedunt, quae in triangulo ponuntur, neque tamen, ut idem Hipparchus addit, splendidiores sunt iis, quae in zona Andromedae conspiciuntur. Quamquam igitur clarae quaedam adsunt, sidus ipsum obscurius est, atque perinde conspicitur, ac si plenilunio astra observes, ubi minores stellae evanescunt. Ita puto cum Schol. verba Arati esse intelligenda. Rationem vero, cur per Deltoton et zonam Andromedae Aries sit notandus, non perspicio. Enim vero stellas eas indicare, quas Eratosthenes affert, non audeo, cum plures quidem adsint, sed omnes sextae magnitudinis, quae illo tempore vix observari poterant. Afferam tamen, quae in Ptolemaeo nominantur. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐπὶ τῶν μυκτήρων. Hygin. *in cornibus*, Germanicus *in auriculis* λ (sed non in Ptolemaeo), η, ϑ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου β, γ, ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμπρὸν. Quaenam haec sit, non intelligo, et Ptolemaeus pedis anterioris nullam mentionem facit. ἐπὶ ῥάχεως forte ν, ε, δ; ἐπὶ κέρκου, ζ; ὑπὸ τὴν κοιλίαν et ἐπὶ τοῦ ἰσχίου obscuriores forte ρ, π, σ, sed incertum, ἐπ' ἄκρου ὀπισθίου ποδὸς forte ξ.

Del-

Deltoton. 20.

Cf. Schol. German. ad v. 229 et Hygin. II, 19. v. Tabul. I. Nomen à figura deductum, et posteriori tempore forte ab astronomis Aegyptiacis inventum, quod mihi ex narratione de Nilo apparere videtur. Ut vero etiam rationem mythicam adhiberent astronomi Graeci forte Alexandrini, Mercurii inventis annumerarunt. Quae enim Eratosthenes de Jovis nomine narrat, grammaticam subtilitatem redolere videntur. Praeterea coeli descriptionem nusquam Mercurio attribuere memini, de cujus inventis v. Apollod. III, 10, 2 et fragment. ap. Heyn. pg. 1064. ubi *λύρα*, *γράμματα*, *μουσικὴ*, *παλαίστρα καὶ γεωμετρία* nominantur.

ἐκείνου cum Arnaldo (Kopp. pg. 116.) legerem *ἐκεῖνον* sc. *κριὸν*. cf. c. 19 Theo ad Aratum eodem modo *διὰ τὸ τὸν κριὸν ἀμαυρότερον εἶναι. εὔσημον δὲ τὸ γράμμα ἐπ᾽ αὐτοῦ κεῖσθαι.* Ita Arati verba expressa sunt: *περὶ γὰρ πολέων ἀνάστερός ἐστιν.* sed nescio quae sic sententia sit, tres enim trianguli stellae omnes sunt quartae magnitudinis, et *α* in Ariete secundae, *β*, tertiae *γ*, quartae magnitudinis.

ἀπὸ Διὸς a Δ prima nominis *Διὸς* litera. Sed muto haec verba in *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ ὀνόματος, Ἑρμοῦ θέντος.* Ita etiam Theo. Arnaldus (Kopp. l. c.) fere eodem modo *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου στοιχείου τὸ ὄνομα Ἑρμοῦ θέντος, ὅς* (forte *ὅτε* Kopp.)

Φασὶ δε cet. de Delta Aegypti res est nota cf. Strabo lib. 17. pg. 542.

καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν cet. Nonnulla hic deesse, jam asteriscus in Codice denotat. Kopp. emendare vult *καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχερεστέραν ἐσομένην.*

Stellae quas affert, sunt, *α*, *β*, *γ*. Legit Koppiers in fine: *λαμπρὸν α.*

Pisces. 21.

Cf. Schol. German. ad v. 235 et Hygin. II, 30. Tabul. I. et II. Sidus hoc in Graeciam migrasse, fabulae, quae ab astronomis narrantur, docent. Sed cf. c. 38. et Hygin. P. A. II, 30. Schol. Germanici et Theo ad v. 239 seqq.

ὅταν ἐπ᾽ αὐτῷ ἔλθωμεν. c. 38 sollennius erat *ἐπ᾽ αὐτόν.*

At de ſtellis iterum res obſcura. Si Ptolemaeum conſulimus, invenimus η, ψ, χ, ρ, υ, τ, ις, φ. Reliquae quae occurrunt, i, h, k obſcuriores ſunt, et forte σ et ρ. Ad alligamentum refero η, π, ο parte boreali; α, ν, μ, ab oriente; ζ, ε, δ ad auſtralem. Reliquae in catalogo Bad. n. 27, 29, 30, 33 et β, γ, κ, ϑ, λ, ω, ε non in Ptolemaeo occurrunt. Aratus unam α puto tertiae magnitudinis modo ſtellam ad alligamentum refert. Forte prioribus temporibus ita obſervatum erat.

Perſeus. 22.

Cf. Schol. German. ad v. 243 et Hygin. II, 12. Tabul. I. De ſidere et fabula cf. quae ad cap. 15. monui, et Apollod. II, 4, 1. et ibi notas. Fabulam ipſam jam Pherecydes tractavit, ſed ſimplicius, ut Heyne l. c. affirmat, quam poſtea tragici.

διὰ τὴν δόξαν *nobilitatis cauſſa* auct. Hygin. P. A. II, 12.

τῇ γὰρ Δανάῃ cet. cf. Apollod. I. c.

τοῦ Πολυδέκτου regis inſulae Seriphi.

ἐπέμφϑη εἰς Γοργόνας cur id fecerit Polydectes, refert Apollod. l. c.

εἰς Γοργόνας Phorci filias. Nomina apud Apollodorum et Germanicum *Stheno*, *Euryale* et *Meduſa*. Meduſa tantum mortalis erat. Apollod. et Schol. Lycophr. 838. cum antiquioribus locum, ubi erant Gorgones, in inſulis Atlantici Oceani ponunt, recentiores vero, in continente Libyae. cf. not. ad Apollod. pg. 302.

κυνῆν. Hygin. *Orci galeam*, τοῦ Ἅδου, qua indutus videri non poterat v. not. ad Apollod. pg. 301. Alii alio modo. Praeterea peram ei attribuunt Heſiodus Scut. Hercul. v. 224, Scholiaſtes Apollonii Rhodii, Apollodorus et Hyginus.

ἅρπην παρ' Ἡφαίστου a Mercurio ſecundum Apollodorum. Mox poſt φησὶν ὁ τῶν τραγῳδῶν (τραγῳδιῶν) ποιητὴς ex gloſſemate ſunt. Nam Aeſchylum quis ignorat!

προφύλακας ita Eratoſthenes. Alia traduntur ap. Schol. Apoll. Rh. et Apollod. Graeae et Gorgones ſorores erant ſecundum Heſiodum Theogon. 240. cf. not. ad Apollod. pg. 26.

ἕνα εἶχον ὀφθαλμόν. variat Schol. Pindari Pyth. 12. 24.

εἰς

εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην ergo in Libya, ut omnes ſerioris aevi ſcriptores. Ita etiam Pauſan. II. 21.

ἔχει δὲ ἀςέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς, τ; ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν, γ et ϑ; ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς λαμπρὸν intelligo η Hevelii, ſed non a Ptolemaeo obſervatum.

ἐπ' ἀγκῶνος, κ;

ἐπ' ἄκρας χειρὸς ἀριςερᾶς, δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας, a Fellio appoſitum ex Germanico, α.

ἐπὶ δεξιοῦ μηροῦ λαμπρὸν, λ.

ἐπὶ γόνατος ἑκατέρου, b et ν.

ἐπ' ἀντικνημίου ἑκατέρου μ, ε.

ποδὸς α, ἀμαυρὸν ζ. Neſcio an jure ἀμαυρὸν a Fello ex Germanico ſit additum. Eſt ſtella tertiae magnitudinis.

περὶ τοὺς Γοργόνος πλοκάμους, β, ρ, π. De nebula in manu dextra, quae in tabulis litera χ diſtinguitur, res nota eſt. v. tabula. In globo Farneſiano nebula in ſiniſtra, caput Meduſae in dextra manu ponitur.

Pleias. 23.

Cf. Schol. German. ad v. 246 et Hygin. II, 21. Tabul. I. De his cf. c. 14. Nomen ipſum vario modo ſcribitur Πλειάδες et Πληϊάδες, variaeque cauſae memorantur. Schol. Il. σ, 486. Apollod. III. 10. De cauſa nominis v. Schol. Hom. l. c. Theo ad Arat. 254 ſeqq. Hyg. Fab. 192. et P. A. II. 21. Scilicet nomen acceperunt ſive quod plures erant, ſive quod tam arcte conjunctae ſunt, ſive a matre Pleione.

ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς de ſitu etiam variant aſtronomi. Schol. Homer. ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ ταύρου. Nicander, ut ex Theone diſco, in cauda Tauri; ſed Aratus et alii in ſpina.

Initium capitis valde turbatum eſt. Verba igitur ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς — — καλεῖται ita jungo: ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τῆς ῥάχεως τοῦ ταύρου ἡ καλουμένη Πλειὰς (ut cap. 14. αἱ ὑάδες καλούμεναι) ἐςι συνηγμένη δι' αὐτῆς (ſc. τῆς ῥάχεως) εἰς ἀςέρας ἑπτὰ, διὸ καὶ ἑπτάςερον καλεῖται. λέγουσι δε cet. Theo, Germanicus et Hyginus valde diverſa ab Eratoſthene narrant.

εἶναι τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων. Id significare videtur, plures filias habuisse Atlantem. Ab Apollodoro septem modo istae traduntur. Sed in eo fabula astronomica ab aliis differt, quod in hac Hyades Pleiadum sorores nominantur. Ita Schol. Hom. l. c. Theo, Hyginus aliique.

Ordinem et nomina Aratus ita describit: Ἀλκυόνη, Μερόπη τε Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

Λεῦκος leg. *Λύκος.* Heyne ad Apollod. pag. 683.

Στερόπη. Maxime conveniunt cum Eratosthene Schol. Hom. et alii, praeter Apollodorum qui Oenomao nupsisse Steropen dicit. De diversitate fabularum v. Heyne not. ad Apollod. pag. 683. et interpp. ad Hygin. fab. 84 et 159. Si noster Apollodorum secutus esset, non explicari posset, cur una Pleiadum obscurior videretur. Caeterum nostro Hellanicum praeivisse ex Schol. Hom. l. c. constat. Alio modo narratur fabula a Pherecyde et cyclicis.

Quaenam fuerit septima stella, incertum est. Quae enim observari poterant, sunt, η tertiae, b, e, d quintae, n, c, k, f sextae magnitudinis.

θέσιν δ' ἔχουσιν — — σχήματος ab aliena manu profecta mihi videntur. Neque enim Germanicus neque Hyginus ea habent. Hipparchus autem astronomus post Eratosthenem vixit. Sed etiam Fellus locum hunc suspectum esse sensit.

Lyra. 24.

Cf. Schol. German. ad v. 258 sq. et Hygin. II, 7. Tabul. I. De hujus sideris origine nulla vestigia in veterum scriptis inveniuntur. Est stella primae magnitudinis, quae in hominum primo sidera contemplantium oculos incurrere eorumque mentem attentam facere poterat. Caeterum observandum est, a nostro forte fabulam, quae, ut in hoc capite ex Aeschylo affertur, ad rationes astronomicas exprimendas excogitata esse videtur de Mercurii inventis, cum Orphei historia conjunctam esse. Ab aliis Orpheus primis inter Graecos astronomiae auctoribus annumeratur. v. Lucian. de astrologia. Prior etiam ab Arato tractatur.

ἐννάτη nullum admittit sensum ideoque rejiciendum. Neque in Germanico neque in Hygino aliquid occurrit, etiam Phavorinus vocem hanc omisit.

ὑπὸ

ὑπὸ Ἑρμοῦ vid. Apollod. III, 10, 2. Hygin. P. A. II, 7. et ibi interpp. In Arcadia id factum esse commemorat Apollod. l. c. Germanicus: *Ex cornibus boum Apollinis ex testudinis similitudine.*

καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. Orationem hanc corruptam esse monuit Heyne ad Apollod. pag. 689.

τῶν Ἀτλαντηρίδων. Ἀτλαντίδων Munk. ad Hygin. P. A. pag. 439. i. e. Pleiadum. Hyginus addit: *Quod Maia una ex illarum numero esset, quae Mercurii est mater.*

κατέβαλε Heyne ad Apollod. l. c. κατέλαβε.

δέδωκεν ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν cet. Distinguere malim: Ὀρφεῖ δέδωκεν, ὃς Καλλιόπης υἱὸς ἦν, μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐποίησε δὲ cet. Germanicus: *Eo quod unius ex Musis, id est Calliopae sit filius. Fecit autem* cet.

καὶ τὰ θηρία. De Eurydice uxore quam ex inferis eduxit, nulla fit mentio. v. Apollod. I. 3, 2.

ἐκάλει. Koppiers ἐκήλει quem vide pag. 118. ubi plura afferuntur loca delinit.

ὃς τὸν μὲν Διόνυσον cet. Aeschylum secutus est. Diversa traduntur ab Apollod. l. c. ubi Orpheus Dionysiaca invenisse dicitur.

Πάγγαιον mons Thraciae. Euripides et Apollodorus Olympum memorant.

Βασσαρίδας — Apollod. Μαινάδας.

De interitu Orphei varia narrantur apud Hyginum.

Αἰσχύλος in tragoedia Βασσαρίδες vid. Hesych. et Schol. ad Nicand. Theriaca. Nomen *Bassarides*, quo Aeschylus usus est, a veste ortum, quam gerebant. v. Hesych. v. βασσάραι.

Λειβήθροις. Mons Thraciae postea Macedoniae adscriptus. v. Spanh. hym. in Cerer. v. 25. Eustath. ad Il. Φ. p. 1323. Tzetz. ad Lycophr. 410. Kopp. pag. 119. Germanicus h. l. corrigendus *in Lesbiis montibus.*

ὅτῳ δώσειεν Theo ad Aratum et Germanicus, Musaeo datam esse dicunt, et memoriam astris esse illatam. Stellae quae nominantur, sunt: De partibus Lyrae egit Fell ad h. l., ex quo afferam, quae ad rem pertinent. α, ε, ζ, δ, β, γ. De reliquis res incerta forte η, θ, λ aut γ.

κτενῶν. Κτείς, plectrum, eas partes designat, quae a Ptolemaeo κέρατα nominantur, et quae summitati proximae sunt.

πήχεως. Πηχεῖς Hesychius ἀγκῶνας, et haec ad superiorem Lyrae partem spectare videntur.

ὦμοι. Exterior et maxima curvatura.

πυθμὴν ima pars, basis.

ζυγὸς transtillum.

Cygnus. 25.

Cf. Schol. German. ad v. 260 et Hygin. II, 8. Tabul. I. Nomen ὄρνις ex similitudine atque stellarum dispositione petitum.

ὄρνις a Fello ex Arato additum. Nomen hic deesse apparet.

De fabula ipsa cf. omnino not. ad Apollodor. pag. 716. seqq. Hygin. fab. 77. Eratosthenes, Apollodorus, Hyginus aliique Nemesin matrem, Ledam Helenae nutricem fuisse dicunt.

ἐπεὶ αὐτὴ in anserem mutatum esse narrat Apollod. III. 10, 2. πᾶσαν forte delendum.

Κράτης ὁ ποιητής. Valken. ad Phoeniss. v. 447. et Koppiers mutant in Κρατῖνος, qui fuerat comoediarum scriptor, cuius *Nemesis* fuit. De scriptis eius plura fragmenta restant ap. Athenaeum. De Nemesi praecipue lib. IX. pag. 373.

Verba καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι atque αὐτὸν del. ἀλλ., οὕτως ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἔθηκεν (forte τεθῆναι) ἐν τοῖς ἄστροις.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρὸν φ, sed obscurior est.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ζ, ε, λ (ν, ξ). Sed forte omissa sunt ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, quod Germanicus et Hyginus addunt et rei convenit. Igitur supplenda sunt, δ, θ, κ, ο, ω.

ἐπὶ τοῦ σώματος unam modo ponerem γ nimirum. Et sane a librario in numero A in Δ mutari poterat.

ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α. Ita numerus esset, ιδ'.

Aquarius. 26.

Cf. Schol. German. ad v. 266 et Hygin. II, 29. Tab. II. De sideris origine constituere aliquid non ausim. Fabulae postea ab astronomis additae, et quidem ab Eubulo,

Cecrops;

Cecrops; ab Hegesianacte Deucalion propter diluvium et a nostro Ganymedes propter pocula. Fabula ex Troicis est. Apollod. III. 12, 2. atque a poetis et mythographis multis modis variata. v. omnino Hygin. fab. 271 et ibi interpp.

ὥσπερ ἂν οἰνοχόον χέειν. Heyne οἰνοχόην χέειν *tanquam si vas effundat.*

ἐπάγονται τὸν ποιητὴν μάρτυρα Homerum Il. υ. 233. seqq.

κάλλει οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν. Ordo verborum valde turbatus et mutandus forte τῶν θεῶν ἄξιον κρινάντων αὐτὸν, ἵνα οἰνοχοῇ. Inf. c. 33. Jupiter — τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν ἄξιον κρίνας.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ et alia obscurior, sed altera a Ptolemaeo non additur.

ἐφ' ἑκατέρων ὤμων, α, β;

ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι γ et ξ forte sed obscurior.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς μ.

ἐφ' ἑκατέρου μαςοῦ. Dubium forte θ et λ Capricorni, aequales splendore, reliquae, quae adstant obscuriores sunt, neque in Ptolemaeo inveniuntur.

ὑπὸ τοὺς μαςοὺς ἑκατέρωθεν ρ et ι.

ἐπ' ἀριςεροῦ ἰσχίου σ.

ἐφ' ἑκατέρου γόνατος τ et υ.

ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης δ.

ἐν ἑκατέρῳ ποδὶ, 2c et λ in Pisce ponerem.

ἡ δὲ ἔκχυσις τοῦ ὕδατός ἐςιν ἐξ ἀριςερῶν. Ita in tabulis veterum astronomicis. Sed in Eratosthene ubique imagines ita describuntur, ut in ipsa sphaera observantur, et a nostratibus in tabulis depinguntur; alias loca quaedam de stellis constituendis in nostro praecipue c. 9 et 22 explicari non possunt. Germanicus hoc loco habet *dextra laevaque*, et Hyginus verba haec plane omisit. Forte igitur ἀριςερῶν in δεξιῶν mutandum. Orationem hoc loco valde corruptam esse et mancam ex iis, quae a Fello addita et uncis inclusa sunt, jam satis constat.

ἔχουσα ἀςέρας (λ') β, οἵ εἰσι λαμπροὶ Hygin. addit *prima et novissima* ita ut η esset et α in Pisce. Omnes quae apponere ausim hae sunt: ζ, π, η, κ, λ, 1 h, φ, χ, ψ, 2 ψ, 3 ψ n. 94 Bad., 1 ω, 2 ω, 1 A, 2 A, 3 A, 1^b, 2^b, 3^b, forte etiam 4^b, 1^c et α in Pisce. De reliquis res est incerta.

Pan sive Capricornus. 27.

Cf. Schol. German. ad v. 266 seqq. Hygin. II, 28. Tabul. II. Teste Macrobio Saturnal. l. I. c. XVII inter astra positum est sidus, quod *caprae consuetudo haec in pastu videtur, ut semper altum pascendo petat, et sol in capricorno incipit ab imis in alta remeare.* Ab Aegyptiis inter sidera relatam esse ex narratione de Typhone apud Hyginum fit probabile. Forte etiam forma inde deducta est. Enim vero postea magna fabularum confusio in hoc capite, grammaticorum studio et conatu mythos graecos applicandi, facta atque librariorum injuria admodum aucta.

Jam ab initio pro Πὰν ex Arato, Theone, etiam e Phavorino, qui hanc fabulam secundum Eratosthenem narrat, substituerem αἰγόκερως. Hoc melius convenire videtur. Fabulae Arcadicae et Cretenses cum Aegyptiacis confusae sunt.

Ὀυτός ἐςι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν. Omnia obscura. Quam diversae fuerint veterum de Pane et Aegipane sententiae vides apud Salmas. ad Solin. pag. 293.

Ex omnibus vero locis, quae contuli, suspicari licet, Aegipanis notionem a serioribus poëtis esse inventam. (cf. etiam Heyne *antiqu. Auffätze 2tes Stück* pag. 53. seqq.) Sed nusquam invenies, Aegipanem hac forma fingi. Locum igitur vix sanum esse puto. Verba ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν, si ab Eratosthenis manu profecta essent in ἐξ οὗ γέγονεν essent mutanda. Sed neque Germanicus neque Hyginus ea habent. Ea igitur delenda esse dicam et reliqua ita jungam: Οὗτός (sc. αἰγόκερως) ἐςι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ αἰγίπανι· ἔχει δὲ (sc. αἰγιπαν) cet. Ita locus classicus esset de forma Aegipanis apud veteres. Alii, qui post Eratosthenem vixere, scriptores, Panis formam ei tribuunt. De quibus cf. Salmas. ad Solin. l. c. ubi plura ex Plinio, Plutarcho, aliisque afferuntur loca. Ptolemaeus Hephaestion vero apud Phot. n. 191. fin. Pana piscis formam habere affirmat. Aliter Sophocles (in Aiace v. 704) Pana ἁλίπλαγκτον nominat. Phavorinus, qui nostrum hoc loco exscripsit, legit ὅμοιος τῷ Πανὶ, Fell. animadvertit, αἰγι πανι in codice divisum fuisse. Theo: ὅμοιός ἐςι τῇ αἰγί.

Θηρίου. Mutarem cum Fello ἰχθύος quocum etiam consentiunt Theo, Germanicus et Hyginus.

Ἐπι-

Ἐπιμενίδης. Forte in Theogonia. cf. Meursii Creta. pag. 240. Sed in Schol. Theocrit. I, 3. Epimenides Pana fratrem Arcadis ex Jove et Callisto esse dicit.

ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐστράτευσεν. Hoc loco, ut saepius a recentioribus praesertim a tragicis factum esse vides, pugna deorum cum Titanibus cum altera pugna cum Typhone facta confunditur. Apud Apollod. I, 6. Aegipan Jovem contra Typhonem adjuvat. cf. etiam not. pag. 85. Aliam fabulam de fuga deorum in Aegyptum v. Hygin. P. A. II, 28.

κόχλον Theo κόχλακα.

ἐν ᾧ forte χρόνῳ et καθώπλισε, scil. Ζεύς.

διὰ τὸ τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφευγον. Koppiers ὃ putat delendum et legendum: διὰ δὲ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον οἱ Τιτᾶνες ἔφευγον. Sed ut idem putat, forte non nulla hic exciderunt.

πανικὸν Terrores ex incerta causa cf. omnino Koppiers pag. 121. et ibi citt. auctt.

ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α et γ ponerem.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β forte π aut σ.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου τ et υ, de reliquis incertum.

ἐπὶ στήθους η et ψ ponerem.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς ω.

ἐπὶ ῥάχεως incertae, in Ptolemaeo modo occurrunt ϑ, ι, γ, 2d, forte etiam 1d et 3d et 3 antecedentes.

ἐπὶ γαστρὸς, A, ζ, b, ε, κ.

ἐπ' οὐρᾶς δ et μ.

Sagittarius. 28.

Cf. Schol. German. ad v. 283 seqq. et Hygin. II, 27. v. Tabul. II. Cleostratus Tenedius eum inter astra posuit teste Plinio II, 8. s. 6.

ὃν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κένταυρον εἶναι ita ab Hygino et fere omnibus posterioribus. Forte haec forte ex aliena sphaera petita est.

ἕτεροι δ' οὔ φασι cet. Loca classica de Centauris Pindar. Pyth. II. 79, seqq. et ibi Schol. cum Schol. ad v. 40 seqq. et Diodor. II. pag. 313. ed. Wessel. ubi etiam genealogia eorum habetur. Ex Scholiis allatis vidi Pherecyden, Aeschylum et Asclepiaden fabulam attigisse.

Ho-

Homerus et Hesiodus, ille Il. α, 263 et Odyss. φ, 294, hic in Scuto Herc. 188 seqq. pugnam cum Lapithis narrant, formam Centaurorum non describunt. In eo autem omnes, etiam serioris aevi, scriptores, conveniunt, ex Ixione et Nephele eos esse ortos. Praeterea in Schol. Pindari, quae sine dubio ex Asclepiade sumta sunt, si ea cum ipsa Pindari sententia comparas, Centauri formam ab humana diversam habuisse dicuntur. Postea autem, ut ait Pindarus, cum equabus congressi populum totum procrearunt matri inferius patri desuper similem. Diodorus quoque l. c. Centauros ἀνθρωποφυεῖς vocat. Forma igitur equina, ex equitandi studio deducta, iis a lyricis forte data est. Sed est in his quoque diversitas. Palaephatus totam formam equi speciem habuisse praeter caput asserit. (pag. 4. ed. Gale.) Pausanias v. 67. Centaurum describit cujus pedes priores humani, posteriores equini fuere.

Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξῳ κέχρηται. Nusquam enim eos invenio *sagittis utentes.* Ab Hesiodo in Scuto Hercul. 188. finguntur:

ἀργύρεοι χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

coll. 190 ubi iterum *abietibus pugnantes* describuntur. Sic etiam apud Apollod. II, 5. in pugna cum Hercule *abietibus et saxis armati* sunt, et apud Diodor. pag. 258 alii *piceis radicitus evulsis*, alii *grandibus petris*, alii *succensis facibus*, alii magnis *securibus* arreptis in proelium ruebant. Et Virg. Aen. X. 196 eodem modo:

Instat aquae saxumque undis immane minatur
Arduus — — — —

οὗτος δ' ἀνὴρ ὢν σκέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέρκον καθάπερ οἱ Σάτυροι. Fuerat igitur haec antiquior apud Graecos sagittarii forma.

ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον cet. Fabula, ut videtur, a tragicis inventa. Etiam fabulam de Eupheme, nutrice Musarum, nullo alio loco invenire possum, quam tamen in Boeotia notam fuisse et tritam ex Pausania IX, 29 colligo, ubi Euphemes effigiem in Helicone monte positam fuisse narrat auctor.

Σωσίθεος: tragoediarum scriptor: addit Hygin. P. A. II, 27. Quas de eo notitias habemus, congestae sunt in Fabricio Harlesii.

ἐπὶ σημασίας ἐπαινεῖσθαι κρότον ποιοῦντα. Wessel. ad Diod. pag. 254 locum emendat, ἐπισημασίαις

σίαις ἐπαινέσαι κ. π. Germanicus, *Plausu cantus earum distinguebat*, id est, *ad pedem manibus plaudebat*, numerum s. mensuram indicabat plausu. Vox enim choragi nimis obscura erat, ut ab omnibus posset distingui. Itaque reliqui eum intuentes ad signum datum idem fecerunt, i. e. cantum inceperunt.

δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλήσει Germanicus et Hyginus ea non habent mihique ex margine irrepsisse videntur.

Caeterum mirum omnino est Croto huic sagittam tributam esse.

Equidem puto, id primum ab astronomis factum esse, qui, ut fabulam haberent, quam sideri huic applicarent, eam de Croto hoc modo mutarunt.

ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις — — — πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον. Sensus is mihi esse videtur: Navis testimonium est, inter homines retentam esse istam consuetudinem cum remi ad numerum quendam agitari soleant.

ὅτι πᾶσιν ἔσαι σαφῆς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Valde jejuna ideoque rejicienda mihi videntur. Germanicus et Hyginus ea plane omittunt.

ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξ. et π. Mirum duas alias omissas esse.

ἐπὶ τοῦ τόξου ι μ et λ ponerem.

ἐπὶ τῆς ἀκίδος γ. et aliam adjacentem quamquam non a Ptolemaeo additam.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος φ.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας ζ.

ἐπὶ ῥάχεως 2 χ et h ponerem.

ἐπὶ κέρκου ω.

ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α.

ἐφ' ὁπλῆς β.

Reliquae septem eae sunt, quae coronam australem formant, quae vero, ut ex hoc loco constat, nondum Eratosthenis aetate in imaginem collectae erant.

ὅμοιοι δὲ εἰσι τῶν ὀπισθίων, iis scilicet, α et β quarti ordinis, in pede et ungula.

Sagitta.

Sagitta. 29.

Cf. Schol. German. ad v. 283. seqq. Hygin. II, 15. v. Tab. I. Narratio est apud veteres ab Hyperboreis (cf. Herod. IV. Diod. II. 47. pag. 158 ed. Wessel. et alii apud Spanh. ad Call. pag. 489 seqq.) sacra quaedam, frugumque primitias ad Graecos pervenisse. Quae notiones quamquam a diversis auctoribus traduntur, tamen ad eandem rem spectare et rationes quasdam astronomicas exprimere mihi videntur. Diodorus enim ex Hecataeo narrat, lunam in eorum insula conspici parum a terra distantem (quae observatio populis in littore habitantibus lunamque e mari emergentem contemplantibus obvia fuit) et terrestres quosdam tumulos in facie repraesentantem, deumque Apollinem undevigenis annis semel insulam adire, ejusque adventum ab hominibus celebrari. Quae verba jam Diodorus de cyclo astronomico interpretatur.

Spectant quoque ea, quae in hoc capite occurrunt ad eandem gentem; et fabula forte significat, sidus ab ea gente astronomiam tractante primum animadversum atque inde ad Graecos notitiam perlatam esse. Saltem in obscura ista traditione apud Herodotum Abarin ab Hyperboreis sagittam per universam terram circumtulisse, aliquid inesse videtur, quod cum fabula in hoc capite cohaereat. cf. etiam de fabula Jamblichus pag. 119. ed. Kuster. et Porphyrius vit. Pythagor. pag. 35.

ὅ Φασιν. Germanicus sagittam ad sagittarium refert.

Ἀπόλλωνος. v. Cap. 6.

ὁ ναὸς ὁ πτέρινος. De templo hoc v. Pausan. Phociac. (lib. X, 5.) aedem is ipsam pennis constructam ab apibus, cera et pinnulis compactam, ab Apolline ad Hyperboreos missam esse dicit.

καὶ ἐπαύσατο. De fabula v. Apollod. III. 10, 7. Hygin. fab. 49 et ibi citt. auct. Alii Apollinem id ex amore fecisse dicunt. v. not. ad Hygin. l. c. Sed inter eos, quos noster secutus est, fuerat etiam Pherecydes.

πρότερον Heyne *ὕστερον.*

μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος. De frugum primitiis intelligendum. v. Spanh. ad Callim. Stellae sunt α, β, γ, δ, sed γ non obscurior ceteris, ut Eratosthenes putat.

Aquila.

Aquila. 30.

Cf. Schol. German. ad v. 292. et Hygin. II, 16. v. Tabul. I.

Sidus jam Euripidis tempore Graecis notum erat. v. Euripidis Rhesus. v. 327.

Οὗτός ἐστιν, cet. Haec fabula ab iis addita est, qui Aquarium Ganymedem esse dixerant.

διόσου καὶ πρότερον in διόπερ muto. Germanicus: *Est enim ea signum Jovis, quod cum Dii omnes volucres inter se dividerent, eam in partitione sortitus sit Jupiter.*

οὐ ταπεινούμενον, *qui non deprimitur, quo minus in altum evolet.*

διαπεπτάμενος. Kopp. ἀναπεπτάμενος Germ. *Pennis tensis.* Pingitur ad orientem volans. Fabulam de aquila Jovi obviam veniente ex Eratosthene petunt Serv. ad Virg. et Schol. Horatii. cf. not. ad Fulgent. I, 25.

καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον. ζητούμενον Koppiers mutat in αὐξάμενον, ut *magnis incrementis celeriter adolevisse* Jovem designaret. Neuter interpretum verba habet. Per se tamen illa bonum sensum reddunt: *cum Jupiter omni studio quaereretur* sc. a patre Crono devorandus.

Stellae, quas affert, fuere α, β, γ, sed de quarta incertum est, forte ζ aut ε.

Delphinus. 31.

Cf. Schol. German. ad v. 295. Hygin. II, 17. v. Tabul. I. Fabula ipsa ex antiquissimis est, de qua v. Apollod. I, 4, 4. Attigit eam jam Hesiodus in Theogonia. Sed de delphino mythum in nullo alio reperire possum auctore, si ab iis discesseris, qui auctorem nostrum sunt secuti. De sidere ipso quicquam constituere non possum.

Ἀμφιτρίτην. Catalogum Nereidum v. apud Hesiodum in Theog. 243. seqq.

ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι locus corruptus. *Gale* transtulit, quemadmodum et aliae Nereides cet. Sed verba haec cum praecedentibus non cohaerent, quod etiam Koppiers vidit, qui ex catalogo apud Hesiodum pro ὡς, Σαὼ δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι Νηρηΐδες restituere vult. Poterat quidem ultima syllaba vocis σπεύδουσα facile absorberi, ut idem putat, et

et nomen Σαώ in ὡς degenerare. Sed verba ita restituta uncis includerem si sana essent, quo fieret, ut praecedentia melius cum reliquis cohaereernt.

μνηστῆρας Koppiers μαστῆρας. Sunt hi ζητοῦντες, ἐρευνῶντες, Hesychio interprete, quocum etiam consentiunt Germanicus et Hyginus.

ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν cet. Apud Pausaniam in Phocic. fingitur Neptunus altero pede in Delphinum ascendens, et alio loco, lib. II, 2, et c. 35. in eo stans depingitur. Id etiam Hyginus affirmat, qui addit: *Delphinum aut in manu aut sub pedibus videmus.* Mox *Artemidorum*, elegographum, ex hoc uno loco novimus.

Stellae, quae afferuntur, sunt: α, β, γ, δ, ζ, η, ϑ, ε, κ.

Orion. 32.

Cf. Schol. German. ad v. 299 seq. Hygin. II, 34. v. Tab. I. et II. Hunc asterismum et canem jam primis temporibus in coelo positos esse videmus ex Homeri et Hesiodi scriptis, quibus postea, quamquam tempus constitui non potest, Procyon et Lepus adjuncti sunt. Omnes etiam mythi, qui de Orione narrantur ab Homero, lyricis aliisque, certe ex astronomia originem ducunt, atque ad ortum ejus, occasum, positionem et splendorem exprimendum excogitati sunt. cf. praeter Apollod. I, 4, 3, Hermann I. B. pag. 159. seq. et II. B. pag. 299.

Ἡσίοδος forte in ἀστρικῇ βίβλῳ. Sic etiam Pherecydes ap. Apollod. I, 4, 3.

ἐξ Εὐρυάλης. Schol. Arat. ἐκ Βρύλλης, et Schol. Nicandr. Ther. v. 15. ἐξ Ἱγύλου, sed utrumque a Munk. ad Hygin. et Koppiers in Εὐρυάλης mutatum.

ἐλθόντα cet. Theo ad Aratum dicit ex Boeotia eum venisse ad Chium, ut insulam reptilibus purgaret.

Ἠυδαλίωνα Hyginus *Cedaliona*; Schol. Nicandr. Κηδαλίωνα; Schol. Arat. Κυδαλίωνα. Itaque etiam hic cum Koppiers restituerem Κηδαλίωνα. Praeterea *οἰκέτην* et *ὁδηγῇ* rejicit. cf. Not. ad Apollod. p. 50.

θυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῆ. In aliis legimus, Dianam iratam esse, quod ausus sit cum ea certare in venando.

ὁμοίως καὶ τὸ θηρίον, τοῦ εἶναι. forte αὐτοῦ εἶναι.

Ἄλλοι

Ἄλλοι δέ φασιν. Ex Euphorione deducta cf. Schol. Il. σ, 486. Aliam fabulam, ubi Orion Pleiades sectari fingitur, quam ex Pindaro Nem. III, 17. Schol. ad Nem. II, 16. et Hygin. II, 21. novimus, jam Hesiodus noverat, ut ex v. 619. Ἐργ. colligo.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λ, 1 φ, et 2 φ.
ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ α, γ.
ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος μ.
ἐπ' ἄκρας χειρὸς ξ.
ἐπὶ τῆς ζώνης δ, ε, ζ.
ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου 1 c, ι, ψ.
ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι κ, η.
ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ ὁμοίως, ζ in lepore puto et *β.*

Canis. 33.

Cf. Schol. German. ad v. 301 seqq. Hygin. 35. v. Tabul. II. Pherecydem in hac fabula praeivisse ex Schol. Od. λ, 320. constat. cf. etiam Apollod. III, 15, 1, et ibi not. Hygin. fab. 189. et ibi interpp. Fabula ipsa ex Atticis et Argivis sumta esse videtur. Sed de cane in Pherecyde nulla fit mentio, et verisimile est, Eratosthenem hoc loco cyclicos ante oculos habuisse. cf. Suidas v. *Τελμισία*, seu, ut legendum est, *Τευμησσία.*

μετὰ τοῦ δράκοντος. Ita etiam Germanicus. Sed sine dubio cum Koppiers restituendum *ἄκοντος.*

ἐδωρήσατο. Vide Apollod. III, 15, 1. A Diana ea accepisse Procridem docent Pausan. 9, 19. Ovid. Metam. VII, 661. seqq.

ἦλθε δὲ εἰς τὰς Θήβας et Apollod. II, 4, 6. et 7.
ἄξιον κρίνας. E margine irrepsisse puto.

Alii dicunt, utrumque et canem et vulpem in lapidem convertisse Jovem.

Altera fabula de *cane Orionis* tota astronomicae originis esse videtur. Canem Pindarus *λεονδάμαν* nominat apud Lucianum de imaginibus c. 19.

ἕτεροι δέ φασιν. Homerus fabulam jam tractaverat Il. χ, 29.

Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι.

cf. etiam Theo ad Arat. 326.

Sed in Scholiis ad hunc Homeri locum alia fabula narratur, Eratosthenique tribuitur, scriptum vero ipsius, unde

 ex-

excerpta sit, non indicatur. Ex Erigone petitum esse, vix licet arbitrari, cum nomen carminis vix omissurus fuisset Scholiastes, quod Longinus *διὰ πάντων ἀμώμητον* fuisse affirmat; Praeterea mirum videri poterat, in hoc capite, ubi duas de Cane fabulas affert, tertiam ab eo esse omissam, quae in illo poemate copiosius explicata fuerat. Atque is qui Eratosthenem inspicit, eaque, quae in eo sana esse videntur, cum fragmento in Scholiis comparat; in utroque idem dicendi genus, eandem orationis indolem eundemque tenorem elucere, ideoque utrumque ab eadem manu profectum esse non negabit.

Jam autem idem fragmentum in cod. Venet. adjecta habet verba: *ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις.* Titulus hic non alibi memoratur, ut Ill. Heyne affirmabat, qui hanc observationem mecum communicavit; non tamen videtur esse dubium, quin Eratosthenis liber sit intelligendus, qui ita inscriptus fuit.

At ne nimiam fidem conjecturis dare videamur, fragmentum adscribam, cum Germanici interpretatione, qui tantum non ad verbum transtulit. Verba fragmenti haec sunt: *Ἔνιοι δέ φασι τόνδε τὸν κατηστερισμένον κύνα, οὐκ Ὠρίωνος ἀλλὰ Ἠριγόνης ὑπάρχειν, ὃν κατηστερισθῆναι διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε. Ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα. Κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας, περιῄει τὴν γῆν, προφαίνων, ὡς τοῦ Διονύσου χάριν ἔχων σὺν ἑαυτῷ καὶ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βουκόλοις οἶνον παρέσχε. οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, ὀψέ τε ἐγερθέντες καὶ νομίσαντες πεφαρμάχθαι τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν. ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην, δι' ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. ἡ δὲ, μαθοῦσα τὸ ἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς. οἱ καὶ κατηστερισθέντες, Ἰκάριος μὲν Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ παρθένος, ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης.*

Germanicus: *Icarius a Libero hospitio receptus est, qui ei in munere utrem plenum vino tribuit, jussitque, ut in reliquas terras propagaret. Icarius de hinc Athenaeus* (Atheniensis) *cum in terram Atticam ad posteros* (leg. pastores) *de-*

devenisset, eis genus hoc suavitatis ostendit, pastores autem tum immoderatius biberent, ebrii facti conciderunt Qui arbitrantes, Icarium malum medicamentum sibi dedisse, eum fustibus interfecerunt. Icarium autem occisum canis, qui cum eo fuerat, Maera nomine, ululans, Erigonae ejus filiae monstravit, ubi pater insepultus jaceret: quae, cum venisset, ejus corpus sepelivit, ipsaque se in monte Hymetto contulit, ibique laqueo sibi mortem conscivit. Tunc dicitur Liber a Jove petiisse, ut Erigonen et Icarium astris inferret. Jupiter autem, audita ejus petitione, Erigonen signum Virginis nominavit, Icarium autem patrem ejus Arcturum. Qui cum exoritur, tempestates mari terraque efficit; cumque Athenas pestilentia opprimeret, ex oraculo responsum est, cessaturam pestilentiam, si per annos singulos de frugibus et vindemia Icario et Erigonae primum delibaretur. Quod factum est ab Atheniensibus, qui diebus festis institutis aras constituerunt cet.

Hyginus quoque eadem ratione eodemque ordine, quo Eratosthenes et Germanicus P. A. II, 25 fabulam hanc commemorat. Quibus ita expositis non dubitavi fragmentum hic inserere.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μ vel ϑ.

ἐπὶ τῆς γλώττης Sirius seu α.

τοὺς δὲ τοιούτους ἀςέρας — Leg. τὸν δὲ, nisi verba sint ab alio illata. Sirius enim potissimum flammae vibratione conspicuus est. Sed Germanicus ea plane omittit.

ἐφ᾽ ἑκατέρῳ ὤμῳ nullas alias invenio nisi γ et ι, easque minime obscuras

ἐπὶ ςήϑους, 1 ξ et 2 ξ.

ἐπὶ τῆς ῥάχεως a Fellio additum. Sed δ tantum invenio.

ἐπ᾽ ἐμπροσϑίου ποδὸς β, 1 ν et 2 ν.

ἐπὶ κοιλίας ε

ἐπὶ τοῦ ἀριςεροῦ ἰσχίου κ.

ἐπ᾽ ἄκρῳ ποδὶ (ἀριςερῷ) ζ.

ἐπὶ κέρκου δ. Forte enim in numero constituendo, in cod. Δ ex A factum est.

Lepus. 34.

Cf. Schol. German. ad v. 306. Hygin. II, 33. v. Tabul. II. Nomen sideri tributum est propter Orionem vena-

 to-

torem, quod jam Theo sensit et Germanicus et Hyginus expresserunt. Ille enim: *Hic*, inquit, *dicitur Orionis canem fugere venantis. Nam ut venatorem eum finxerunt aliqua de causa, ita Leporem ei ad pedes fugientem finxerunt.* Fere eadem habet Hyginus. Forte eadem Eratosthenes habuit quae tamen exciderunt. Multa enim in principio capitis deesse apparet.

διὰ δὲ τὴν ταχυτῆτα, cet. his ex Theone adscriberem *καὶ τὴν πολυγονίαν*, ut melius cum reliquis conveniret.

Ἀριστοτέλης, de Gen. anim. I. 4, c. 5.

ἐφ' ἑκατέρων ὤτων λ, κ.

ἐπὶ τοῦ σώματος β, α, η, λαμπρ. certe α putat.

ἐφ' ἑκατέρων ὀπισθίων ποδῶν γ, δ.

Argo. 35.

Cf. Schol. German. ad v. 308. seqq. Hygin. II, 37. v. Tabul. II. Etiam hujus sideris origo ignota est. Sed propter latitudinem ejus australem non negarem ab hominibus ad meridiem degentibus primo esse inventum, Graecisque traditum. Aegyptii quoque fabulam de eo habuerant, quam Plutarch. in Iside et Osiride nobis servavit. cf. not. ad Hygin. P. A. pag. 489. *Καὶ τὸ πλοῖον, ὃ καλοῦσιν Ἕλληνες Ἀργὼ, τοῦ Ὀσίριδος νεὼς εἴδωλον ἐπὶ τιμῇ κατηστερισμένον.*

Fabulam, quae in nostro legitur, etiam Pherecydes attigerat. cf. Apollod. I. 9, 27. et I. 9, 19. Hygin. fab. 14. et ibi citt. auctt.

καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη. Locus spurius et rejiciendus.

Φωνήεσσα δὲ γενομένη. Ita etiam Pherecydes et Apollodorus. Verba etiam afferuntur ab Apollon. Rh. IV. 587. Sed Aeschylum forte ante oculos habuit noster, ut ex Hygino P. A. 37. suspicor, et quidem in Hypsipyle. cf. Schol. Apollon. Rhod. I. 773 Rationem, cur loqueretur, affert Tzetz. ad Lycophr. 1319, quod carina ex Dodonaea quercu facta erat.

οἴαξ summa pars gubernaculi. Sequitur: *ἵν' ᾖ τοῖς ἐπιγινομένοις παράδειγμα σαφέστερον.* Verba haec aut retrahenda, aut jungenda sunt cum superioribus: *αὕτη διὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἄστροις εἰσήχθη.* In sequentibus partes navis observatu dignae: primo quidem quod Argo duo habet gubernacula (*πηδάλια*) tum *ἐπὶ στολίδος ἄκρας* legendum

dum est στηλίδος. Erat enim στηλὶς pertica in extrema puppi cum taenia vel panno suspensa ad captandum ventum: v. Pollux I, s. 90. κατάστρωμα est tabulatum. τροποὶ autem (non τρόποι) sunt lora quibus remus alligatur ad scalmum.

ὅπως ὁρῶντες cet. ratio ab astronomis addita, etsi satis obscura. θαῤῥῶσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, *opera nautica*.

De stellis quamquam in mappis nonnullas (α, ξ, e, l, τ, π, A, b, ζ, a, o, γ, λ, ψ) attuli, constituere quicquam non ausim.

Cetus. 36.

Cf. Schol. German. ad v. 317 seqq. Hygin. II, 31. v. Tabul. II. De fabula v. supra cap. 15, 16, 17.

ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς — — ἀπὸ τοῦ κενεῶνος f, g, β, η, θ, ζ reliquae τ, π, ε, δ, γ, α.

Eridanus. 37.

Cf. Schol. German. ad v. 321 seqq. Hygin. II, 32. v. Tabul. II. De Eridano et fabula obscura, et sideris origo incerta est. Forte cum Phaëthontis historia conjuncta erat illa, quam Heyne monuit ad Apollod. III. 14. 3. cll. ad Aen. X. 185. ab oriente in Italiam esse translatam. Occurrit nomen jam apud Hesiod. Theog. 338. incertum vero est, utrum sidus jam noverit, nec ne. cf. Voss Virg. Landb. I. 491. Falsum vero est, quod Germanicus observat, ab Arato et Pherecyde Eridanum Padum vocari. Melius cum Arato consentit Eratosthenes, qui Aratum nullam nominis attulisse rationem commemorat. Poterat quoque sidus forte ab Aegyptiis primo Nilus vocari, postea vero nomen Eridani mythicum ei tribui.

Canobus seu Canopus insula et urbs fuit in Nilo. cf. Strabo lib. XVII. et omnino Hygin. P. A. et ibi interpp. Ab Eudoxo observatam esse stellam, affirmat Strabo lib. II. pag 82.

ἕτεροι δέ φασι δικαιότατον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον an pro δικαιοτάτως? ita legerat jam Hygin. P. A. II, 32. *Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem, aequissimum esse demonstrant.*

τούτου δὲ οὐδὲν ἄςρον. Canobus stella magis ad Argus πηδάλιον accedit, quam ad Eridanum, et in

eo noster ab aliis differt, quod Eridanum ad Canobum currere neque iterum flecti dicit.

περίγειος. Proxime omnium ad horizontem australem accedit. vid. tabula. In australioribus Europae partibus tantum conspiciebatur. Eustath. ad Dionys. Perieget. V. 11 ἀφανὴς μὲν (Κάνωβος) τοῖς ἐν τῷ Ἑλλαδικῷ κλίματι, ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀρχόμενος φαίνεσθαι. cet. cf. Hygin. II, 37. et ibi interpp.

Stellae, quas affert, sunt: h, μ, ν, ξ, ο, γ, δ, ε, ζ, η, τ. Bod. m, rr, l, v.

Piscis. 38.

Cf. Schol. German. ad v. 334 seqq. Hygin. II, 41. v. Tabul. II.

ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι. Koppiers legit, ὃν κάπτειν λέγουσι. quod est καταπίνειν. Hygin. P. A. II, 41. *hic videtur ore aquam excipere a signo Aquarii.* De Derceto cf. Salmas. ad Solin pag. 405. Ovid. Met. IV. 45.

Κτησίας. Dubium est, in quo libro Ctesias de dea hac egerit. Sed apud Phot. n. 72. ex iis, quae Athenagoras de legatione pro Christianis affert, in prioribus libris de rebus Persicis de ea egisse videtur, ubi res Assyriacas tractaverat; Semiramidis igitur mentionem fecerat, cujus mater Derceto eodem teste fuerat.

ἐν λίμνῃ. apud Ascalonem urbem. Diodor. II, c. 4.

κατὰ τὴν Βαμβύκην. Urbs ad Euphratem posita, alias Edessa aut Hierapolis nominata. Strabo lib. XVI. pag. 515.

Δερκητοῦς. Res jam veteribus ignota atque ab iis confusa. cf Salmasius, qui inter Ἀταργάτιν, Ἀσάρτην et Deam Syriam distinguit et Atargatin et Derceto eandem esse affirmat. Sed Straboni in his nimiam fidem tribuere videtur, quippe qui Ctesiam secutus, ejus verba autem non intellexerat.

In fabula ipsa Lucianum de dea Syria sequi vellem, et Ἀσάρτην et Ἀταργάτιν et *Deam Syriam* unam eandemque Deam in templo quodam ad lacum cultam fuisse crederem.

Ita explicatur, quo modo Eratosthenes eam Virginis sideri applicare poterat sup. c. 9. Altera vero dea Derceto, forte astronomicae originis, quae Hierapoli colebatur, forma

ma muliebri et in piſcis caudam deſinente fingebatur. Res quidem non ſatis clara.

νυκτὸς Forte nonnulla exciderunt.

σῶσαι αὐτήν. Igitur non diſerte a noſtro traditur, eam piſcis formam habuiſſe; ſed Lucianus ait, Syros piſces rem ſacram eſſe arbitratos Dercetus cauſa, quae hanc formam habuerit. Forte igitur in noſtro legebatur; ἐμπεσούσης δὲ τῆς Δ. νυκτὸς, αὐτὴν γενέσθαι ἰχθῦν.

Germanici autem Scholiaſtes: *Dicitur in aſtra collocatus, eo, quod decidens in Boeth ſtagno, Phaceris* (forte Derceto) *filia Veneris in piſcem ſit transfigurata, quam Syri deam nominaverunt. Quidam autem dicunt quod de ſtagno filiam Veneris ſalvarent.* Ad poſterius hoc videtur accommodatum eſſe, quod habemus, *piſcem Derceto ſervaſſe*, σῶσαι αὐτήν.

Ceterum Piſcis ſidus ex Oriente veniſſe, etiam fabula quaedam ab Helladio ap. Phot. pag. 874. narrata declarare videtur, ſcilicet virum quemdam, nomine Ὠὴν e mari rubro adſcendiſſe, capite, manibus et pedibus humanis cetero corpore ad piſcis ſimilitudinem formatum, qui aſtrologiam et literas docuerit. Probabile eſt, prioribus temporibus atque in ſphaera quadam orientali Aquarii ſignum ſub hac forma eſſe expreſſum, quod Graeci poſtea in Aquarium et piſcem mutarunt.

Duodecim ſtellae ab Eratoſthene nominantur, ſed ex Ptolemaeo novem modo afferre poſſum, ι, ϑ, η, μ, β, ε, γ, δ, α.

Nectar ſive Arula. 39.

Cf. Schol. German. ad v. 345 ſeqq. Hygin. II, 39. v. Tabul. II. Inſcriptio apud auctores valde diverſa. Germanicus *Sacrarium*, Hyginus *Ara*, Aratus et Theo θυτήριον, Proclus θυμιατήριον. θυτήριον Phavorinus explicat per ὁρμητήριον. Sed vocem Νέκταρ neque in alio, neque in auctoris noſtri interpretibus invenio, neque ullum remedium adhibere poſſum, niſi forte pro Νέκταρ, νεκτάριον, i. e. θεῖον divinum, ſcribendum, et νεκτάριον θυτήριον divina ara intelligenda ſit, ad quam dii contra Saturnum conjurationem fecerunt. Sed ſpuriis adſcribo.

Fabula ipſa ita adumbrata tota aſtronomicae originis eſſe et ſideri huic forte ab Aegyptiis, forte ab alio populo orien-

orientali, invento accommodata esse videtur. In bello enim contra Saturnum, deos quidem jurasse, Hesiod. Theog. 389. seqq. Schol. Il. τ, 127. et Apollodorus, I, 2, 5 affirmant, nusquam vero arae sit mentio.

ἐςράτευσεν. Hic aliquid deesse Koppiers monuit ex Theone igitur, qui Eratosthenem auctorem citat, supplendum esse putat: *ἐςράτευσε, (Κυκλώπων κατασκευασάντων. ἔχων ἐπὶ τοῦ πυρὸς κάλυμμα, ὅπως μὴ ἴδωσι τὴν τοῦ κεραυνοῦ δύναμιν) Ἐπιτυχόντες* cet.

καὶ θύουσιν οἱ κ. supplendum *καὶ ἐν ᾧ θύουσιν οἱ κ.*

καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται. de tactu arae ad fidem dandam locus hic est notabilis.

Stellas α, ι, γ, β ex de la Caille catalogo adscribo.

Chiron sive Centaurus. 40.

Cf. Schol. German. ad v. 363 seqq. Hygin. II, 38. v. Tabul. II. Sidus hoc forte ex Oriente deductum esse jam Heyne (*antiqu. Aufsätze* I *St.* pag. 33) monuit. Chiron, ut notum est, jam in Homero et Hesiodo occurrit, (cf. *Hermann* I B. pag. 195.) sed de Centauri figura in illis locis nulla sit mentio.

Itaque forma haec a posterioribus illi tributa. Fuerat Saturni et Philyrae filius Hygin. P. A. 38. et alii. Artem lyricam, astrologiam, medicinam et artem veterinariam secundum Suidam docuit. Sed vid. de his omnibus Fabric Bibl. Gr. et quae supra cap. 18 ex Clem. Alexandr. attuli.

Loca classica de fabula sunt: Schol. Apollon. Rh. I, 554. II, 1235. Apollod. I, 2, 4. Ex quibus omnibus colligo, auctorem Titanomachiae et Pherecydem praeivisse. Etiam Hermippum de eo egisse ex Clem. Alex. l. c. et Theone ad Aratum video.

Πηλίῳ in monte Thessaliae, sede Centaurorum, ubi etiam pugna cum Lapithis erat facta. Strabo pag. 439. seqq.

δικαιοσύνῃ cf. Homer. Il. π, 830. seqq.

Ἀσκλήπιον cf. Il. δ, 219.

Ἀχιλλέα.. Il. λ, 831. Etiam alios cf. interpp. ad Hygin. P. A. l. c. et Koppiers pag. 128. Negat Schol. Apollon. Rh. I, 558., fabulam de Achille a Chirone edocto Homero notam fuisse.

Ἡρα-

Ἡρακλῆς venit ad eum secundum Apollod. II, 5, 4. cum reverteretur ex pugna cum Centauris. Habitabat tunc Chiron Maleae.

δι' ἔρωτα. Koppiers propter verba, quae sequuntur, μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνεῖλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, scribere vult, δι' ἔρωτα παιδείας, quod probo. Et paulo post μόνον τὸν K. mutat in μόνον δὲ τῶν Κενταύρων.

ἐκ τῆς φαρέτρας. Hygin. P. A. l. c. addit, Chironem sagittas considerasse, et miratum esse, cum tam brevibus sagittis tam magna Centaurorum corpora interfecisse. Sed jure Heyne hanc narratiunculam ineptam vocat, ad Apollod. pag. 359.

Καὶ οὕτως ἀποθανόντος, Apollod. l. c. ait, eum fuisse immortalem, sed immortalitatem Prometheo cessisse, ut multo et vehementi dolore affectus mori posset.

ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς h. i. k.

ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων ϑ, ι.

ἐπ' ἀριςεροῦ ἀγκῶνος η.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς κ forte.

ἐπὶ μέσου τοῦ ἱππείου ςήθους φ.

ἐφ' ἑκατέρων τῶν ἐμπροσθίων ὁπλῶν α et β.

ἐπὶ ῥάχεως υ, ζ, γ, D.

ἐπὶ κέρκου. Forte β, ο, ξ in Hydra. De reliquis res est incerta. In bestia forte ρ, α, β, ε, γ.

Corvus sive Hydra. 41.

Cf. Schol. German. ad v. 372. Hygin. II, 40. v. Tabul. I. et II. Sidus hoc forte ab Aegyptiis in coelum positum est. Fabula vero tota astronomica esse videtur. Nullo alio loco eam invenio, neque occasionem neque locum, ubi et quando haec quae auctor narrat facta sint. Forsan ad Titanomachiam spectat, ut cap. 39.

κοινόν ἐστιν *commune corvo et hydro.*

Verba ἑκάςῳ γὰρ τῶν θεῶν ὄρνεόν ἐςιν ἀνακείμενον. in Germanico et Hygino non leguntur. Corvus Apollini attribuitur etiam in Schol. Pindar. Pyth. III, 14 seqq.

θυσίας δὲ γενομένης. Neque Ovidius Fast. II, 247 causam afferre poterat. Dicit enim:

Forte Jovi festum Phoebus solenne parabat:

fore igitur τῷ θεῷ pro τοῖς θεοῖς.

ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Delendum forte et ἐν τοῖς ἀνθρώποις et ἱκανόν. At τοῦτον τὸν χρόνον. *Quamdiu fici coquerentur* Hyginus, qui praeterea addit, *quod iis diebus corvus habet guttur pertusum.* Quod Aristoteles laudatur ἐν τοῖς περὶ θηρίων, vix ab ipso Eratosthene profectum est, sed ex margine illatum: voluit autem interpolator declarare hist. animal. quae est ζώων ἱστορία.

μνημόνευμα δὲ ...... προελθεῖν valde turbata et, ut puto, ita jungenda sunt: μνημόνευμα δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἁμαρτίας σαφὲς, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τὸν ὕδρον, καὶ τὸν κρατῆρα, καὶ τὸν κόρακα μὴ προσελθεῖν καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν.

Praeterea ab Hygino Eratosthenes auctor affertur, *Cratera* esse, quo Icarius sit usus cum hominibus ostenderet vinum, id quod ad Erigonen spectaret; nisi hoc loco aliquid excidit, quod suspicor. In Germanico de Icario nihil invenimus.

ἐπ' ἄκρας τῆς κεφαλῆς η, δ, ε.
ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ζ, θ, ι, 1 τ, 2 τ, α clara.
ἐπὶ τῆς δευτέρας κ, υ, ν.
ἐπὶ τῆς τρίτης λ, μ, 1 φ, 2 φ.
ἐπὶ τῆς τετάρτης ν, α.
ἀπὸ τῆς καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου ξ, ο, β ad Centaurum refero, igitur β, χ, aa, λ, ψ, γ, f, g, π sed obscuriores.

ad Cratera θ, ε, δ, γ, ζ, η. Corvus vero continet α, β, ε, ζ, γ, δ, η.

Procyon. 42.

Cf. Hygin. II, 36. v. Tabul. I.

Ἀυτός ἐστιν ..... κυνός. Obscure expressa atque de ortu tantum intelligenda. In Sphaera enim praeit Sirius Procyoni circiter 13. gradibus ascensionis rectae, sed Procyon sidus propius septentrionem sub elevatione poli Alexandriae boreali prius quam Sirius ex horizonte emergit, ut ipse auctor inferius distincte exponit. Sed oratio mihi manca et corrupta videtur.

ἔχει δὲ ἀστέρας tres affert; α et β in Ptolemaeo occurrunt, de reliqua res est incerta.

Quin-

Quinque ſtellae. 43.

Cf. Hygin. II, c. 42. Ut in reliquis cognitionis humanae et aſtronomiae partibus, ita in planetarum hiſtoria progreſſus aliquis fuit hominumque ſingulorum et gentium diſſenſus. In prioribus ſaeculis omnia corpora coeleſtia in uno eodemque plano moveri credebant; quam ſententiam etiam Xenocrates defendit apud Plutarchum de placitis philoſophorum. Poſtea crebriori contemplatione facta ſingulos ſubinde detegebant planetas, eorumque motum proprium, deinde etiam diſtantiam inter ſe obſervabant. Veneris ſtella fulgore et celeritate, qua orbitam percurrit, conſpicua, ſine dubio prima omnium fuerat, cujus motum obſervabant homines. In Homero Phoſphori ſit mentio Il. ψ, 226. et Heſiodus in Theogonia 381. eam ex Aurora natam eſſe narrat. Heſperus vero Il. χ, 318. affertur. Sed Pythagoras ſecundum Diogenem Laertium (VIII, 14) et Plinium (II, 8) primus fuerat, qui *Phoſphorum* et *Heſperum* unam eandemque ſtellam eſſe docuit. Quid? quod eadem ſtella fabulae de Dioſcurorum dimidia vita, a lyricis tractatae occaſionem dediſſe videtur; de quo Heyne in notis ad Apollod. p. 720. cll. 734. Quem locum, cum ad rem pertineat, hic adſcribam: *Videtur etiam ſtella Veneris, Luciferi et Heſperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem* (Dioſcuros) *eſſe revocata, quorum cum ad vulgarem oculorum ſenſum eae obſervatae eſſent vices, ut altero in conſpectum progreſſo, alter lateret, nata hinc videtur fabula ut altero Dioſcurorum ſub terra degente, alter reviviſceret.* Democritus teſte Plutarcho l. c. planetas ab inerrantibus diſtinxit, numerum vero non addit. Plutarchus et de proprio uniuscujusque loco et ordine eorum nihil conſtituiſſe, ſed putaſſe videtur Democritus omnes in uno eodemque plano moveri. At jam Plato iſtum planetarum ordinem et numerum conſtituit, quem Eratoſthenes deſcribit (cf. Plutarch. l. c.) atque in his, ut puto, Pythagoram ſecutus eſt, qui ut ex Photio (vit. Pythagor. n. 249. pag. 713.) apparet, eadem docuit. Praeterea Solem et Lunam planetis annumerari conſtat. Sed fuerat, ut ex Achille Tatio (Iſagog. in Arat. Petav. Uranolog. pag. 80.) diſcimus, varietas aliqua hac de re inter Graecos et Aegyptios, nam Aegyptii Solem *quarto* loco, Graeci vero *ſexto* poſuerunt. Eratoſthenes Solem et Lunam omittit quinque modo planetas afferens, atque in his Aratum ſecutus quod, ut

ut Theo affirmat, *οὗτοι οἱ δύο τὸ ἀνάπαλιν πορεύονται ἀπὸ καρκίνου ἐπὶ λέοντα καὶ ἀπὸ λέοντος ἐπὶ παρθένον. οἱ δὲ ἄλλοι ἀτάκτως φέρονται, ὁτὲ μὲν τοῦ ἡλίου προβαίνοντος ἐκ μοίρας, ὁτὲ δὲ ὄπισθεν ἀπομένοντος.*

Πρῶτον μὲν Διὸς — — ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Locus corruptus neque, ut arbitror, ab Eratosthenis manu profectus, veritati enim et Platonis reliquorumque omnium Graecorum et Romanorum sententiis repugnat.

Prima ab omnibus Saturni stella nominatur, secunda Jovis. Verba igitur forte ita jungenda: Πρῶτον μὲν Κρόνου Φαίνοντα, οὐ μέγαν. ὁ δεύτερος, Διὸς ἐκλήθη Φαέθων μέγας, οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἡλίου υἱοῦ. Hyginus in his quoque auctorem secutus esse videtur, sed in eundem incidit errorem: *Una*, inquit, *est Jovis nomine Phaethon*, (leg. Phaenon) *quem Heraclides Ponticus ait, quo tempore Prometheus homines finxerit, hunc pulchritudine corporis reliquis praestantem fecisse, eumque subprimere cogitare, atque u. certum redderet, Cupidinem Jovi nunciasse, quo facto missum Mercurium ad Phaethonta persuasisse, ut ad Jovem veniret et immortalis fieret: itaque, eum inter astra collocatum. Secunda stella dicitur Solis quam alii Saturni dixerunt. Hanc Eratosthenes a Solis filio Phaethonta appellatam dicit: de quo complures scripserunt, ut patris inscienter curru vectus, incenderit terras: quo facto ab Jove fulmine percussus, in Eridanum dejectus et a Sole inter sidera perlatus.* Hyginum igitur Eratosthenis libellum ante oculos habuisse apparet; quid? quod fabulae ipsae ex auctore nostro petitae sunt. Praeterea Achilles Tatius docet, Saturni stellam ab Aegyptiis Nemesis et Jovis Osiridis esse nominatas.

ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως — — ἐν τῷ ἀετῷ. Locum Koppiers ita restituit: ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως Πυρόεις καλεῖται, οὐ μέγας· τὸ δὲ χρῶμα ὅμοιος τῷ ἐν τῷ Ἀετῷ, *colore similis stellae, quae est in medio Aquilae* (scilicet α, primae magnitudinis). Hyginus fabulam ex Eratosthene addit. *Tertia*, inquit, *est stella Martis, quam alii Herculis* (Chaldaei scilicet Schol. Apoll. Rh. III. v. 1376 et Aegyptii Achill. Tat. l. c.) *dixerunt, Veneris sequens stellam; hac (ut Eratosthenes ait) de causa: Quod Vulcanus cum uxorem Venerem duxisset, et propter ejus observantiam Marti ejus copia non fieret, ut nihil aliud assequi videretur, nisi sua stella Veneris sidus persequi a Venere impetravit. Itaque*

que cum vehementer eum amor incenderet, rem significans, e facto stellam Pyroenta appellavit. Nomen Πυρόεις a fulgore deductum est. Etiam Hyginus IV, 19. *Non magno est,* inquit, *corpore, sed figura similis est flammae.* Martem Σιδήρειον vocat Schol. Il. ε, 385, quod nomen nullo alio loco invenio.

ὁ δὲ τέταρτος. Etiam de hoc planeta fabulam ex Eratosthene affert Hyginus. *Nonnulli autem,* inquit, *hunc Aurorae et Cephali filium esse dixerunt, pulchritudine multas praestantem, ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse ut etiam Eratosthenes dicit, cum hac de causa Veneris appellari: exoriente sole et occidente videri: quare, ut ante diximus, jure hunc et Luciferum et Hesperum nominatum.*

Πέμπτος δὲ Ἑρμοῦ. Hyginus et hoc loco nostrum ante oculos habuit. *Quinta,* inquit, *stella est Mercurii nomine Stilbon* (ab Aegyptiis Apollinis nominatum, ut ex Achille Tatio colligo) *sed haec est brevis et clara. Haec autem Mercurio data existimatur, quod primus menses instituerit et perviderit siderum cursus.* Ceterum notandum, ab Alexandrinis forte planetis deorum nomina, quibus nunc appellantur, esse data, cum neque Plato ea novisse videatur, neque in ullo alio antiquiore scriptore occurrant.

Circulus Lacteus. 44.

Cf. Hygin. II, 43.

Διόπερ φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλέα cet. Jam Koppiers vidit, hic iterum multa excidisse. Hyginus enim: *Eratosthenes dicit, Mercurio infanti pucro insciam Junonem dedisse lac; sed postquam eum rescierit, Majae filium esse, rejecisse eum a se et ita lactis profusi splendorem inter sidera apparere.* Et Theo ad v. 473. Ἐρατοσθένης δέ φησι, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος γεγενῆσθαι ἐκχυθέντος· ἤκουσε γὰρ παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὐκ ἴδιός ἐστι. Praecipue vero ex Achille Tatio (Uranolog. pag. 85.) id apparet. Verba ejus haec sunt: Περὶ δὲ τούτου (γαλαξίου) φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ καταμερισμῷ (καταστερισμῷ) μυθικώτερον τὸν γαλαξίαν κύκλον γεγονέναι ἐκ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος. τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἔτι βρέφους ὄντος, καὶ τὸν μαστὸν τῆς Ἥρας ἐπισπασαμένου σφοδρότερον, ἐκείνην ἀντισπάσαι, καὶ οὕτως περιχυθέντος τοῦ γάλακτος, κύκλον γενέσθαι παγέντος, τὸ

τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ λέγει γεγενῆσθαι Ἐρατοσθένης, ὡς ἄρα ὁ Ἑρμῆς τοῦ μασοῦ τῆς Ἥρας ἐσπάσατο. Duplicem igitur narrationem ab Eratosthene exstitisse, alteram de Hercule. alteram vero de Mercurio, ex locis jam allatis constat. Forte igitur hic eadem Achillis Tatii verba exciderunt, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ γεγενῆσθαι. Sed locum emendare non ausim. Quod vero in nostro Mercurius dicitur *Herculem admovisse*, in reliquis Minervae attribuitur (cf. Diod. IV. 9. ed. Wessel. T. I. pag. 255. et Tzetz. ad Lycophr. v. 1327. 8.) Alteram de Mercurio fabulam, quae a scriptoribus jam prolatis Eratostheni tribuitur, in nullo alio scriptore reperi. Illam vero de Hercule plures sed recentiores tractant; v. Diod. l. c. Lycophron ad eam spectare videtur v. 39. (cf. not. ad Apollod. pag. 324.), sed in eo astronomi a reliquis scriptoribus differunt, quod illi rem ad coelum transferunt, hi vero Thebis hoc factum esse affirmant. cf. Pausan. IX, 25.

Plures de circulo lacteo fabulas affert Hyginus. — τὸν δὲ θκλάζειν. Emend. θηλάζειν.

I.

INDEX

SCRIPTORVM AB ERATOSTHENE LAVDATORVM. *

* Numeri sunt capitum.

II.

II.

INDEX
RERVM ET NOMINVM. *

* Interpretatio et illustratio quaerenda in Notis et Animadversf.

 reci-

Tau-

III.

INDEX

VERBORVM.

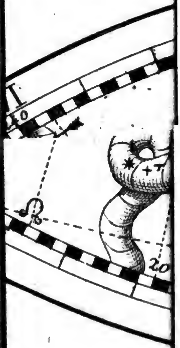
διαῤῥί-

ἄστρον

Sphalmata animadversa.

p. 3. c. 4. l. 1. commata appone: οὗτος, Φασὶν, Ἡρ. et p. 4. l. 10. ἐν ᾗ τὸ ῥόπαλον, ὡς π. p. 5. l. 2. dele comma post ταύτης. p. 6. c. 8. l. 4. Τραπεζοὺς leg. οῦς. p. 7. c. 9. l. 1. ἐν θεογονίᾳ scrib. ἐν Θεογ. et l. 5. ὅτι δίκην scrib. ὅτι Δίκην. p. 8. extr. Πανύασις ἐν scrib. ἐν. p. 9. l. 6. post τεράσημον plene interpungendum et l. 9. γιγάντων, Γιγάντων. l. ult. ἄθλος scrib. ἆθλος. p. 10. c. 13. l. 2. εἶδεν scrib. εἶδε. p. 11. l. 5. ab extrema: οὐχ ἔχοντος scrib. οὐκ. p. 12. c. 14. l. 8. post περιέχουσι major interpunctio ponitur; item p. 13. c. 15. l. 1. post τέταρτος. p. 14. c. 17. l. 5. post αὐθαίρετος del. comma. p. 16. c. 20. l. 4. τὸν Διάκοσμον. scrib. τὸν διακ. p. 18. l. 1. post παραδόσει tolle interpunctionem. l. 4. ἀυτῆς pro αὐτῆς. c. 23. l. 2. ἐστιν συνηγμ. scribe ἐστι. p. 19. l. 1. Κελλαινῶ. immo Κελαινὼ —

Tab. I.

Grape sc.

